

[7th September 1959]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I request that this question may be taken up to-morrow, Sir.

MR. SPEAKER : Yes, this will be taken up tomorrow.

Questions are over, though the time allotted for questions is not yet over. Several questions had to be postponed as the Hon. Home Minister and the Hon. Finance Minister have not come back from Delhi.

II.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS HINDU RELIGIOUS AND CHARITABLE ENDOWMENTS BILL, 1959 (L.A. BILL NO. 7 OF 1959)—cont.

MR. SPEAKER : We shall now continue the general discussion on the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Bill, 1959.

I suppose the Hon. Minister for Industries would like the Minister's reply to be made to-morrow after the return of the Home Minister. Or, would the Hon. Minister for Industries himself reply to the debate to which I have no objection.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Speaker, I am ready to reply to the debate. But if hon. Members want to speak and take the whole day for themselves, the Minister in charge will come to-morrow and the first item after questions to-morrow may be his reply.

MR. SPEAKER : We shall decide that later in the course of the day. ஸ்ரீமதி குமந்தையம்மாள் இன்னும் பேசு முடிக்கவில்லை. தொடர்ந்து அவர்கள் பேசும்.

* SRIMATHI KOLANTHAI AMMAL : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மதப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை அனுசரித்து சனிக்கிழமை பேசிய பேச்சுடன் தொடர்ந்து ஒரு சில குறிப்புகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய மதாசாரக் கொள்கைகளைப் பெரிய நகரங்களில் இருந்து சிறு கிராமங்கள் வரை பரப்புவது நம்முடைய கடமையாகும். ஏனென்றால், வெறும் தனிப்பட்ட கல்வியை மட்டும் நாட்டிலே பரப்புவோமே யானால், மக்களுடைய பண்பாட்டை நல்ல முறையிலே வளர்க்க முடியாது. ஆதலிக்குக் கோரிக்கைகள் நாட்டிலே குறைந்து போய்விடும். அந்த முறையிலே நிறைந்த கற்றறிந்தவர்கள் பெரும் பட்டம். பதவிகளைப் பெற்றவர்களாக இருந்தபோதிலும் அவர்கள் ஓரளவு அமைதியுடன் வாழ்க்கையை நடத்தக்கூடியவர்களாக இல்லையென்பதைத்தான் நாம் பார்க்கிறோம். அந்த முறையிலே அலைகின்ற உயிரானது ஆன்ம ஞானத்தை அறியச் செய்ய, நம்முடைய தெய்வாலயங்களும், மடாலயங்களும் நல்ல ஒரு பிரசார சேவையைச் செய்ய வேண்டும். அதற்குச் சிறு சிறு நூல்களை அச்சிடவும், அந்த நூல்களைக் கிராமப் பகுதிகளிலும், நகரங்களிலும், சிறந்த கல்வி அறிவைப் பெற்றவர்களிடமும், படியாத பாரம மக்களிடமும் பரப்பி ஒரு சிறந்த சேவை செய்ய இந்தப் பணம் செலவழிக்கப்பட வேண்டுமென்பதுதான் என் போன்றிருடையை நோக்கமும், கருத்துமாகும். ஆகவே, கோயில்களிலே இருக்கும் பணம் பெரும்பகுதியும் கோயில் நிர்வாகச் செலவுக்காகச் செலவழிக்க வேண்டுமென்பதையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். காரணம் என்னவென்றால், நம்முடைய அரசாங்கமானது இத்தகைய சட்டங்களைக் கொண்டு வரும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுதான் பூசை முதலியன செய்யப் பணம் ஒதுக்குகிறார்கள். அதன் காரணமாகப் பல விழாக்கள் நல்லபடி நடப்பதில்லை.

7th September 1959] [Srimathi Kolanthai Ammal]

உதாரணமாக, 63 நாயன்மார்கள் குருபூசை விழாவைக் கொண்டாட அந்த நாயன்மார்களுடைய கோட்பாடுகளை எடுத்துச் சொல்லுவதற்காக ஒவ்வொரு நாளும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும்போது, சில கோயில்களிலே இந்த 64 நாயன்மார்களை ஒரே ஓடத்தில் வைத்து, நீண்ட ஒரு பீஸ் துணியை வாங்கி நீளமாக இழுத்துக்கட்டி ஆண் அடியார்களுக்கும், பெண் அடியார்களுக்கும் வேறுபாடு தெரியாத அளவுக்கு விழா கொண்டாடப் படுகிறது. அந்த நாயன்மார்களுடைய கோட்பாட்டை மறைத்து வைக்கும் அளவுக்கு நிர்வாகம் செல்லுகிறது. ஆகவே, இந்த மாதிரி இடங்களில் எல்லாம் நாம் எந்த கோட்பாட்டை விளக்குவதற்காக அத்தகைய விழாக்கள் ஏற்படுத்தப் பட்டனவோ அந்தக் கோட்பாடுகளை விளக்கிச் சொல்ல பணத்தைச் செலவழிக்க வேண்டுமென்பது என் போன்றருடைய கருத் தாகும். குரு பூசை விழாக்களில் அவர்களுக்குப் பூஜை செய்து விட்டால் மட்டும் போதாது. அவர்களுடைய கொள்கைகளை, அவர்கள் எதற்காக வாழ்வந்தார்கள் என்பது போன்ற கொள்கைகளை ஆண்டுக்கு ஒரு நாள் வருகின்ற அவர்களுடைய நினைவு நாளில் விளக்க வேண்டும். அப்படிப் பட்ட பிரசாரங்களைக் கோயில்கள் மூலமாக நடத்த வேண்டுமென்பதுதான் என் போன்றருடைய கருத்தாகும். நாம் அதற்காக அதிகமாகப் பணத்தை ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கோயில்களிலும் மடாலயங்களிலும் புத்தகங்களைப் பிரசாரம் செய்து பொதுமக்களுக்குப் கொடுக்கும்போது அவர்கள் கொடுக் கும்படியான புத்தகங்கள் கல்லூரிகளில் படிப்போரிடையேயும், படித்த மக்களிடமும் பரவக்கூடிய முறையிலேயும் பணம் செலவழிக்கப்படுகிறது. அதே முறையில் சில சமயங்களில் மாணவர்களின் உணவுக்காகவும், “போர்டிங்” குக்காகவும் பணம் சில இடங்களில் கொடுக்கப்படுகிறது. அதற் காக ஏராளமாக மாணவர்கள் விண்ணப்பம் செய்தால் நூற்றுக்குப் பத்துப் பேருக்குத்தான் கிடைக்கிறது. இதற்காக மடாலயங்களில் இருக்கும் படியான பணம் அதிகப்படியான அளவுக்குச் செலவு செய்ய வசதி எல்லாம் செய்தால் ஏழை எளிய மாணவர்கள் அதிக அளவில் பயன் பெற முடியும் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்தாகும்.

12-வது பிரிவிலே குறிப்பிட்டிருக்கும்படியான அரசாங்க அதிகாரிகளாக உத்தியோகத்திற்கு வந்தவர்கள், நாம் இப்பொழுது செய்யும்படியான சட்டம் எந்தத் தேதியிலிருந்து அமலுக்கு வருகிறதோ, அந்தத் தேதி யிலிருந்துதான் அவர்கள் பென்ஷன் பெறுவதற்கும் கிராசடி பெறு வதற்கும் அருகத்தையுள்ளவர்கள் என்று அமைத்திருக்கிறோம். கோயில் நிர்வாகத்திற்கு வரும்படியான அதிகாரிகளையும் அவர்களுடைய குடும்பங் களையும் எண்ணிப் பார்ப்போமேயானால், கோயிலின் வருமானத்திற்குத் தக்கபடி ரூ. 150 முதல் ரூ. 200 வரை சம்பளத்திற்கு வருகிறவர்கள் அந்தப் பணத்தில் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் மிச்சம் பிடிக்க முடியாது. ஆனால், அவர்கள் உத்தியோக காலமானது முன்னால் பத்து வருஷங்கள் சென்றிருக்கும். நாம் இந்தச் சட்டம் அமுலாக்கும்படியான தேதியிலிருந்து அவர்களுடைய சர்வீஸைக் கணக்கிடுவோமேயானால், இன்னும் பத்து ஆண்டுகளிலே, இன்னும் எட்டு ஆண்டுகளிலே ரிடையாராகும் போது அவர்களுக்குப் பென்ஷன் கொடுக்கும்படியான சட்டம் இராது. ஆகவே, அப்படிப்பட்ட அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுடைய குடும்ப நிலையை அனுசரித்து, அவர்களுடைய ஏழ்மையை அனுசரித்து, கோயிலிலே சேவை செய்த அவர்கள் மனம் புண்படாது, அவர்களுடைய முன்னைய சர்வீஸையும் கணக்கிட்டால் தான் அவர்களுக்குப் பென்ஷன், கிராசடித் திடைப்பதற்கு ஆதரவாக இருக்கும். அந்த முறையிலே நாம் சட்டத்தைத் திருத்தியமைக்கவேண்டுமென்று நான் அமைச்சர் அவர்களைக் மிகப் பணி வோடு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார், “இந்தச் சட்டம் இப்பொழுது தேவையில்லை” என்று. காரணம் என்ன சொல்கிறார் என்றால், கோயிலுக்குச் சென்றால் ஓரிடத்தில் பணக்காரச் சாபியைப்

[Srimathi Kolanthai Ammal] [7th September 1959]

பார்க்கிறோம் ; இன்னொரு இடத்தில் ஏழைச் சாமியைப் பார்க்கிறோம் என்று. கோயிலுக்குப் போகின்றவர்களுடைய மனப்பான்மை எந்த அளவுக்கு அமையவேண்டுமென்று சொன்னால், பணக்காரர், ஏழை என்று சொல்லக்கூடிய முதலாளி தத்துவத்தையோ அல்லது தொழிலாளி தத்துவத்தையோ நினைத்துக்கொண்டு கோயிலுக்குப் போவது நம்முடைய முன்னோர்களுடைய கோட்பாடு அல்ல. கோயிலுக்குச் செல்லும்போது நம்முடைய ஆன்மாவுக்குள் அப்படியே இரண்டாக் கலந்திருக்கும்படியான இறைவனுடைய ஓரே நினைப்புத்தான் நமக்கு வேண்டும். யார் யார் எந்தக் கருத்தோடு கோயிலுக்குப் போகிறார்களோ அந்தக் கருத்துத் தான் அங்கே பரிமாணிக்கும் என்று சொல்வார்கள். மனக் கண்ணாடி என்று அதைச் சொல்வது. அந்த முறையில் நாம் இறைவனை வழிபடவேண்டும். கற்றதனாலும் பயன் இறைவன் நற்றான் தொழுதல்தான் என்ற கொள்கையோடு செல்லவேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு நம்முடைய முதலாளி தத்துவத் தத்துவத்தையோ தொழிலாளித்துவத் தத்துவத்தையோ விளக்குவதற்குக் கோயில் ஒரு புகலிடமாக இருக்கக்கூடாது என்பதுதான் அந்த கணம் அங்கத்தினருக்கு நான் எடுத்துக்காட்ட, விரும்புவது.

அந்த மாதிரியே இன்னொரு எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார். மடாலயங்களிலே அமைச்சர்களுக்குப் பட்டம் கொடுத்தல், அங்கத்தினர்களுக்குப் பட்டம் கட்டுதல் இது போன்றவைகள் தாங்கள் செய்யும்படியான ஊழல்களிலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காக என்றும், இந்தப் பட்டம் பதவிகளெல்லாம் கொடுத்து ஏதோ காக்காய் பிடித்தது போல் பேசினார்கள். சட்டசபையில் 205 அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைல்லாம் சேர்ந்து செய்வது சட்டம் என்பதையே அவர்கள் மறந்து விட்டார் போலும். ஏதோ தனிப்பட்ட அமைச்சரும், ஒன்றிரண்டு அங்கத்தினர்களும் சேர்ந்து செய்வதுதான் சட்டம் என்று அவருடைய மனப்பான்மை இருக்குமானால், அதற்கு நாம் என்ன செய்வது? இந்த 205 பேர்களும் சேர்ந்து செய்கின்ற சட்டத்தை அவர்கள் ஒரு பொருளாக மதிக்காது, குறிப்பிட்ட ஒன்றிரண்டு அங்கத்தினர்களுக்கு அவ்வளவு தனிச் சலுகை இருக்கிறது என்று அவர் நினைப்பது தவறான கருத்தாகும்.

அப்படியே இன்னொரு எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர், குறிப்பிடும்போது, நம்முடைய சைவ மதம் அல்லது கடவுள் நம்பிக்கை புகட்டக்கூடிய ஒரு மதம் நாஸ்திகத்தை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று இந்த அவையிலே உண்மைக்குப் புறம்பான கருத்தை எடுத்து அவர்கள் காட்டினார்கள். நம்முடைய சமயம் அகச் சமயம், புறச் சமயம் என்று இரண்டு பெரிய சமயக் கருத்துக்களைக் கொண்டது. அப்படிப்பட்ட சமயக் கருத்துக்களிலே, அகச் சமயம் என்று சொல்லும்படியான சிறந்த அச் சமயம் இந்த நாஸ்திகக் கொள்கையை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதை அந்தத் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அங்கத்தினருக்கு நான் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சமய நூல்களைப் பூர்ணமாகப் படித்து, சமய அறிவைப் பூர்ணமாகப் பெற்றவர்கள் இந்த அவையிலே இம்மாதிரியான சமயக் கருத்துக்குப் புறம்பான சில கொள்கைகளை எடுத்துச் சொல்வது மிகத் தவறுதல் உடையதாகும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சூன்ய வாதம் என்று சொல்லக்கூடிய முறையிலே ஆஸ்திகத்திற்குப் புறம்பான கருத்துக்களையெல்லாம் நம்முடைய சமயம் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று எடுத்துச் சொல்வதெல்லாம் தவறானதாக இருக்கிறது.

அதற்கு மேல், கோயில் சொத்துக்களை எலம் விடும்போது அந்த டிராஸ்டிகள், பரம்பரையாக வரக்கூடியவர்கள் என்று நாம் எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடிய டிராஸ்டிகள், அந்தக் கோயில் சொத்துக்களை சுமார் ரூ. 500க்குப் பொது மக்களால் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்று இருக்கக்கூடிய சொத்துக்களை, அவர்களுடைய யதேச்சாதிகாரத்தின் பேரிலே, ரூ. 150 என்று குறைந்த அளவுக்கு எலம் விடுவதை நாம் சிறு

7th September 1959] [Srimathi Kolanthai Ammal]

கோவில்களிலும் பெரும் கோவில்களிலும் பார்க்கிறோம். அப்படி எலம் விட்டு அவர்கள் அந்தத் தொகையைக் “கன்பர்ம்” பண்ணும்போது, அரசாங்க டிபார்ட்மென்ட்டிலே—ரெவினயூ டிபார்ட்மென்டோ அல்லது நம்முடைய இந்த சட்டசபை அங்கத்தினர்களைக் கொண்ட ஒரு கமிட்டியோ—அதைப் பொறுப்பேற்பது சரிதானா என்ற உண்மையை வெளிக்காட்ட வேண்டும். ட்ரஸ்டிகளுக்கே இத்தகைய பூரண அதிகாரம் கொடுப்போமேயானால், ரூ. 500 மதிப்புள்ள சொத்தை ரூ. 100, ரூ. 150-க்கு எலம் விட்டு அந்தப் பணத்தை எடுத்து கோயில் நிர்வாகம் என்று சொல்லி குறைந்த அளவு செலவுசெய்யத்தான் தூண்டுகிறது. அந்த முறையிலே நாம் ஒரு பாதுகாப்பு அளிப்போமானால், கோயில் பணம் பொதுவாக எல்லோருக்கும் நல்ல முறையில் பயன்படக்கூடியதாகவும், மற்ற மக்களுக்கு நில வருமானம் எந்த அளவு வருமோ அந்த அளவு கோயில் நிர்வாகத்திலும் பணம் ஏராளமாகக் கிடைக்கும் என்பதை நாம் உணருகிறோம். ஆகவே, அந்த மாதிரி எலம் விரும், பொருளை விற்பல், வாங்கல் இவைகளை ட்ரஸ்டிகள் முன் நின்று செய்யும்போது அதை “கன்பர்ம்” பண்ணும்போது மேலே இருக்கும் கமிஷனர் போன்றவர்கள் அதற்கு நல்ல முறையில் தீர்ப்புக் கூறவேண்டும் என்பதையும் நாம் வற்புறுத்தவேண்டும்.

அதற்கு மேல், தமிழில் அர்ச்சனை செய்யும்போது ஏதோ அமைச்சர்களுக்கோ மற்றவர்களுக்கோ அருவருப்பாக இருந்தது, அதை அவர்கள் விரும்பவில்லை என்றெல்லாம் எதிர்க்கட்சியிலே இருக்கிறவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இப்பொழுது எங்கு பார்த்தாலும் “தமிழிலேயும் அர்ச்சனை செய்யப்படும்” என்று கோயில்களிலே போடப்பட்டிருக்கிறது. நாம் போய் விரும்புவோமானால், எப்படி சமஸ்கிருதத்திலே அர்ச்சனை செய்வது பழக்கமாக இருந்ததோ அந்த முறையிலே தமிழில் அர்ச்சனை செய்வதும் சாதாரணப் பழக்கமாகப் போய்விட்டது. அந்த முறையிலே, கோயிலுக்குச் செல்கிற அங்கத்தினர்கள், தமிழிலே அர்ச்சனை செய்யவேண்டுமென்று பூரண விருப்பத்தைத் தெரிவித்தால், எல்லாக் கோவில்களிலும் தமிழில் அர்ச்சனை செய்வதற்கேற்ற சந்தர்ப்பம் இப்பொழுது இருக்கிறது. அந்த விருப்பத்திற்கு சட்டசபையிலே உள்ளவர்களோ, அமைச்சர்களோ எதிர்ப்பாக இருப்பார்களானால், அது சட்டமாக வந்திருக்காது. ஆகவே, பெரும் கோயில்களிலும் சிறிய கோயில்களிலும் தமிழிலே அர்ச்சனை செய்யப்படுகிறது.

அர்ச்சனை செய்கின்றவர்கள் ஆதித் திராவிடர்களாக இருக்கவேண்டும், அவர்களுக்கும் தகுந்த இடம் கொடுக்கவேண்டும் என்ற அபிப்பிராயமும் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஏற்கெனவே பல கோவில்களிலே ஆதித் திராவிடர்கள் ட்ரஸ்டிகளாகவும், அர்ச்சகர்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் போகும்போது பார்க்கிறோம். போகின்றவர்கள் தாங்களே பூசைகள் செய்து கொள்ளுகின்ற சந்தர்ப்பம் எல்லாம் எங்கள் ஜில்லாவிலே இருக்கும் பல கோவில்களிலே அளிக்கப்படுகிறது. என்னுடைய தொகுதியிலே, பல்லடம் தாலுகாவிலே, யார் யார் போகின்றார்களோ அவர்களே அர்ச்சனை செய்துகொள்ளக்கூடிய, மிகவும் போற்றத் தகுந்த ஒரு முறை இருக்கிறது. நாம் போகின்றவர்கள் நல்ல நோக்கத்தோடு போவோமானால் நாமே அர்ச்சனை செய்துகொள்ளலாம். அதற்குக் கட்டுவோ, ட்ரஸ்டிகளோ, அரசாங்கமோ, மந்திரிகளோ குறுக்கே நிற்பது இல்லை என்பதை அந்தக் கோயில்களெல்லாம் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அந்த முறையிலேதான் இன்று இந்து மத அற நிலையப் பாதுகாப்பு மசோதாவானது கோயில்களின் நிர்வாகம் நல்ல முறையிலே நடப்பதற்கும், நல்ல கோட்பாடுகள், ஆன்மிகக் கருத்துக்கள் நாட்டிலே நிலவுவதற்கும் கோயில்களில் இருக்கும்படியான சொத்துக்களெல்லாம் நல்ல முறையிலே மக்களுக்குப் பயன்படுவதற்கும் இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இதனை நடைமுறையிலே பயன்படுத்திக்கொள்வதற்கு நல்ல ஒத்துழைப்பு நாம் கொடுப்போமானால், இது ஒரு நல்ல சட்டமாகும். இந்தச் சட்டம் மிக அவசியம், அவசரமாகக் கொண்டுவரவேண்டியது அவசியம் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

[7th September 1959]

*SRI A. VEDARATHNAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது ஆலோசனையில் இருக்கும் இந்தத் தரும பரிபாலன திருத்த மசோதாவை நான் முழுமனதோடு வாழைப்பதோடு அதைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன்.

இதற்குமுன் கனம் கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் பேசியபோது, இப்பொழுது இருக்கும் எரியாக் கமிட்டியிலுள்ள குறைபாடுகளையெல்லாம் மிக அழகாக, நல்ல அனுபவபூர்வமாக எடுத்துக் கூறினார்கள்.

9-30.
a.m.

எரியாக் கமிட்டிகளுக்கு அசிஸ்டெண்டு கமிஷனர் தலைமை தாங்கி அந்தக் கூட்டங்களை நடத்த வேண்டும் என்று இது வரையில் இருந்தது. இனி இந்தச் சட்டப்பிரகாரம் அந்தப் பொறுப்பை உத்தியோகப் பற்றற்றவர்கள் ஏற்கப் போகிறார்கள். அவர்கள் அந்தக் கூட்டங்களுக்கு வெறும் தலைவராக இருந்தால் பயன் இல்லை. அந்த அந்த ஆலயங்களிலே அந்த அந்த ஆண்டு வசூல் ஆக வேண்டிய குத்தகை வருமானம் வசூல் ஆயிற்று இல்லையா என்கிற கணக்கு நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வஜாவுக்கு வருகிறது. அது வரையில் அந்தக் கணக்கு அந்தக் கூட்டத்திற்கு வருவது இல்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். சட்டம் செய்கின்ற காலத்தில் அந்த அந்த ஆண்டு வசூல் ஆகவேண்டிய குத்தகைகள் அந்த அந்த ஆண்டு முடிவிற்குள்ளாகவே பாக்கிகள் இல்லாமல் வசூல் செய்வதற்கு ஏற்ற மார்க்கங்கள் இந்தச் சட்டத்தில் செய்யப்படவேண்டும்.

மேலும் டிரஸ்டிகளுடைய காலம் பூர்த்தியாகிவிட்டால், மறுபடியும் அந்த ஊரில் உள்ளவர் வேறு யாராவது விண்ணப்பம் போடலென்றி அவ்விஷயத்தை அந்தச் சபையினுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவது இல்லை. பதவிக் காலம் முடிந்தவர்களே தொடர்ந்து பதவி வகித்து வருகிறார்கள் என்று கூறப்பட்டது முற்றிலும் உண்மை. ஆகவே இனி பதவிக் காலம் முடிவதற்குச் சில மாதங்களை முன்பாகவே, இன்ன அங்கத்தினருடைய பதவிக் காலம் இன்ன தேதியோடு முடிவடைகிறது, அந்தக் காலி ஸ்தானத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு விண்ணப்பங்கள் போடுபவர்கள் போடலாம் என்பதாகப் போதிய விளம்பரங்கள் எல்லாம் செய்து விண்ணப்பங்கள் வந்தவுடன் சட்டப்படி பரிசீலனை செய்து தக்கவர்களை நியமிக்க நியமிப்பதற்கு இந்தச் சட்டத்தில் வகை செய்யப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அதோடு அந்த உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் பென்ஷன் கொடுக்கிற விஷயத்தைப்பற்றி எனக்கு முன்பும் பலர் பேசியிருக்கிறார்கள். அந்த நிர்வாக அதிகாரிகளிலும் பலர் அரசாங்கத்திடம் முறையிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்குமுன் ஒரு கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கும்போது, இது சம்பந்தப்பட்ட திருத்த மசோதா வருகிற காலத்தில் இதைக் குறிப்பிடலாம் என்பதாக கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். இன்றைக்கு அந்த நிர்வாக அதிகாரி பதவியில் இருந்து ரிடையர் ஆனால் அவருக்குப் பென்ஷன் கிடையாது. அதுவும் 10 ஆண்டுகளுக்குள் ரிடையர் ஆகிறவர்களுக்குக் கிடையாது என்று இந்தச் சட்டத்தில் இருக்கிறது. இது மிகவும் ஆலோசனைக் குரிய விஷயம். அவர்களுக்குப் பத்து ஆண்டு காலம் வரையில் எந்த விதமான பென்ஷனோ, கிராசடியோ கொடுப்பதற்கு நியாயம் இல்லை யென்று அமைச்சர் அவர்கள்கூட கருதமாட்டார்கள். பென்ஷன் கொடுப்பதற்குச் சட்டபூர்வமாக வழியில்லையானாலும் வேறு எதனையும் வகையிலாவது உதவி கொடுக்கவேண்டியது அவசியம். ஆகையால் இந்தப் பத்து ஆண்டுகள் வரையில் கிராசடியாவது அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன்.

இன்னொன்று. இருபதாயிரம் ரூபாய் வருமானத்திற்குக் குறைந்த ஆலயத்திற்கு எல்லாம் டிரஸ்டிகளை நியமனம் செய்யக்கூடிய அதிகாரத்தை எரியாக் கமிட்டிக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இருபதாயிரத்திற்கு மேல் ஸ்டச்சக்கணக்கான வருமானம் வரக்கூடிய ஆலயங்களுக்கு டிரஸ்டிகளை

7th September 1959] [Sri A. Vedarathnam]

நியமிக்கும் அதிகாரத்தை ஏரியாக் கமிட்டியிடத்தில் கொடுக்காமல், டெபுடி கமிஷனரே டிராஸ்டிகளை நியமிப்பார் என்று ஏற்படுத்தியிருக்கும் படியான விஷயத்தை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் ஆலோசிக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு கிராம சேவக் நியமனத்திற்குக் கூட ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்தி நியமனம் செய்து வருகின்ற நம் அரசாங்கம், இருபதாயிரம் ரூபாய்க்குக் குறைவாக வருமானம் வரும்படியான கோவில்களுக்கு ஏரியாக் கமிட்டி மூலமாக டிராஸ்டிகளை நியமனம் செய்வது என்று ஏற்படுத்தியிருக்கும்போதும், இருபதாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஆலயங்களுக்கு டெபுடி கமிஷனர் அவர்களே டிராஸ்டிகளை நியமனம் செய்யலாம் என்று வைத்திருப்பதானது உசிதமானதுதானா நியாயமானது தானா என்கிற விஷயத்தைக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் தீர ஆலோசிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஒரு நான்கைந்து பேர் சேர்ந்த கமிட்டியினால் நியமனம் செய்யப்படுவது என்றால் குறை சொல்வதற்கு இடமே இருக்காது. ஒருவர் மனதிற்குப் பட்ட விஷயத்தை மற்றொருவர் எடுத்துக் காட்டி நியாயம் நிலைத்துவதற்கு அதிக சாத்தியக்கூறு உண்டு என்பதை நினைப்பூட்டி, இருபதாயிரம் ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட வருமானம் உள்ள ஆலயங்களுக்கு டிராஸ்டிகளை நியமிக்கவேண்டிய பொறுப்பையும் ஏரியாக் கமிட்டிக்குக் கொடுப்பதே நியாயம் அல்லாதது, டெபுடி கமிஷனர் பார்த்து எகதேசத்தில் அந்த நியமனங்களை செய்வது என்பது உசிதமாகாது. நியாயமும் ஆகாது என்கிற விஷயத்தை நான் நினைப்பூட்ட விரும்புகிறேன்.

அதே சமயத்தில் சொத்து விற்பனைப்பற்றி மீமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் மிகவும் பயப்படத் தகுந்த முறையில், உதாரணத்தையும் எடுத்துச் சொல்லி விளக்கக் காட்டினார்கள். என்னுயிரும் ரூபாய் பெறுமானம் உடைய சொத்தை எண்ணூறு ரூபாய்க்கு விற்கிறார்கள் என்பதற்குச் சில குறிப்போடு எடுத்துக் காட்டி அந்த தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு, நூற்றுக் கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்னால் சாஸ்வதமான தர்மம் செய்யவேண்டும், இந்த சொத்தைக் கொண்டு இன்ன காரியம் செய்து வரவேண்டும் என்று தானம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரியாக ஒரு நிலையான தர்மம் இந்த நாட்டில் நடந்துகொண்டு வரவேண்டும் என்பதற்காக எழுதி வைக்கப்பட்ட சொத்துக்களை இன்று பராதினம் செய்வது, மாற்றி விடுவது என்று சொன்னால் இந்தப் பிரச்சினையை புரளாலோசனை செய்யவேண்டும் என்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். முகலாயர்கள் காலத்தில்கூட இங்கே உள்ள கோவில்களை எல்லாம் இடித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சொத்துக்களை ஒன்றும் செய்துவிடவில்லை. பராதினப்படுத்த நினைக்கவில்லை. அப்படி இருப்பதை நம் காலத்தில் பராதினப்படுத்துவது, விற்பனை செய்வது என்பது நியாயமானதுதானா, சரியானதுதானா என்கிற விஷயத்தை அமைச்சர் அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அந்தச் சொத்துக்களை எழுதிவைத்த டோனர்கள் எந்தக் காரியத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்களோ அந்தக் காரியத்திற்கு மாறாக, வேறுவிதமாகச் செய்வது சரியா என்பதைத் தீர்க்காலோசனை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்தச் சொத்துகளினால் அந்த ஸ்தாபனங்களுக்கு அதிக வருமானம் வரக்கூடிய வகையில் அதிகக் குத்தகைக்கு விடலாம், நிரந்தரமான நீண்டகால குத்தகைக்கு விடலாம். ஆனால் அந்தச் சொத்துக்களை மட்டும் பராதினம் செய்வது என்பது நியாயம் இல்லாதது. அதனால் ஏற்படுகிற அநீதிகள் என்னவென்று பார்க்கவேண்டும். குறிப்பாக சமீப காலத்தில் பராதினம் செய்வது என்கிற கொள்கை கடைப்பிடிக்க ஆரம்பித்த பிறகு எங்கள் மாவட்டத்திலேயே நீர் என்கிற கிராமத்தில் ஒரு ஆலயம் இருக்கிறது. அதைச் சுற்றிச் சூழ இருந்த கோவில் நிலங்கள் எல்லாம் விற்கப்பட்டு பிற மதத்தவர்கள் கைக்கு மாறி இருக்கிறது. இன்றையதினம் அந்தக் கோவிலில் அர்ச்சனை செய்கிறவருக்குக்கூட அந்தக் கிராமத்தில் தங்குவதற்கு இடம் இல்லை. பக்கத்துக் கிராமத்தில் இருந்து வந்து போகிறார். இந்த மாதிரியான சூழ்நிலை இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் அன்றையதினம் ஆலயத்திற்கு அருகிலேயே கோவில் சிப்பந்திகள் தங்கி

[Sri A. Vedarathnam] [7th September 1959]

பணி செய்வதற்கு நிலங்கள் எல்லாம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்துக்கள் அல்லாதவர்கள் இன்றையதினம் அந்தக் கோவிலைச் சுற்றி குடியேற விரும்போது எத்தகைய சூழ்நிலையை அதற்கு விளைவிக்கிறது என்று பார்க்கவேண்டும். ஆகவே தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு என்று கொடுக்கப் பட்ட நிலங்களை விற்காமல், வேறு நல்ல முறையில் எப்படி எப்படி எல்லாம் அந்த ஆலயத்திற்கு லாபம் வரக்கூடிய முறையில் அந்தச் சொத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு பணியாற்ற முடியுமோ அதைச் சட்டத்தின் வாயிலாகச் செய்வதற்கு வகை செய்யவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதோடு இன்னொன்று. இந்தச் சட்டத்தில் ஆலயங்களில் உபரியாக இருக்கும்படியான சொத்துக்களை வேறு தர்ம காரியங்களுக்கு உபயோகப் படுத்தவேண்டும் என்கிற ஒரு பிரிவும் இருக்கிறது. இது போற்றத்தக்க விஷயம். ஆயினும் டோனர் வில் படி என்ன காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக அந்த நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தக் காரியத்திற்குச் செலவிடாமல், வேறு காரியத்திற்குச் செலவிடுவது என்றால் அது சரியானதுதான் என்பதையும் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். பள்ளிக்கூடங்கள், அனாதை ஆசிரமங்கள் இவற்றை நடத்துவதற்கு அந்தப் பணத்தை செலவு செய்வது வரவேற்கத்தக்கதாக இருந்தாலும்கூட அந்தப் பணிகளை எல்லாம் செய்வதற்குக் கடமைப்பட்டிருப்பது அரசாங்கம். இவைகளை எல்லாம் நடத்துவதற்கு கோவில் சொத்துக்களை நாம் ஏன் செலவு செய்யக்கூடாது, கிருஸ்தவர்கள் இந்தப் பணிகளைச் செய்யவில்லையா என்று கேட்கலாம். அவர்கள் செய்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் நோக்கம் என்று. பிற மதத்தவர்களை எல்லாம் அவர்கள் தங்கள் மதத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காக இப்படிப் பல பொதுப்பணிகளைச் செய்வதன் மூலம் மக்களைக் கலரிகிறார்கள். மதமாற்றம் செய்வது என்பதே நமக்கு வழக்கமில்லை. அவர்களுடைய முக்கிய நோக்கம் மதமாற்றம் மேற்கொண்டுமென்பதுதான். அதற்காக என்னவெல்லாமோ போதனை செய்கின்றார்கள். ஆனால் இந்து மதத்திலுள்ளவர்கள் மதமாற்றம் செய்யக்கூடாது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ரோமிலிருந்தோ அல்லது அரேபியாவிலிருந்தோ இங்கு வந்திருப்பவர்களை நாம் மத மாற்றம் செய்யாத போதிலும் ஹிந்துவாக இருந்து மதமாற்றம் செய்து கொண்டு பிற மதங்களுக்குப் போனவர்கள் திரும்பியும் இந்து மதத் திற்கு வர விரும்பினால் அதற்குத் தடை இல்லாத அளவில் இந்தச் சட்டத்தில் இடம் இருக்கவேண்டும். அதல்லாமல் இந்தச் சொத்திலிருந்து பணத்தை எடுத்து ஆஸ்பத்திரிகளுக்கும் அனாதை ஆலயங்களுக்கும் செலவு செய்வது என்று சொன்னால், அது நியாயமாக இருக்க முடியுமா என்பதைக் கூட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். மற்ற மதங்களை எடுத்துக்கொண்டால் அவர்களுடைய மத சொத்திலிருந்து மட்டும் நிதியை எடுத்து இம்மாதிரி யான பள்ளிகளையும், அனாதையாலயங்களையும் நடத்த வில்லை. பெரும் அளவில் அரசாங்கம் கொடுக்கக்கூடிய உதவி நிதியைக்கொண்டுதான் நடத்தி வருகிறார்கள். அவர்கள் அதிகமாக அனாதையாலயங்களை எல்லாம் நடத்துகிறார்கள் என்று சொன்னால், அவ்விதமாக நடத்துப்படுகின்ற அனாதையாலயங்கள், பள்ளிகள் எல்லாம் அவர்களுடைய மதச் சொத்துக் களில் இருந்து அல்ல, அரசாங்கப் பணத்திலிருந்தும் நடத்துகிறார்கள் என்பதை நான் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுபடுகிறேன். அதே சமயத்தில் அரசாங்கத்தினுடைய நிதியை இந்த மதத்திலுள்ளவர்களும் பெற்று இம்மாதிரியான அனாதையாலயங்கள் நடத்துவதில் எந்த விதமான தவறும் இருக்க முடியாது. ஆனால் எந்த நோக்கத்திற்காக எந்த தர்ம காரியங்களுக்காக முன்னோர்கள், சொத்துக்களை கொடுத்தார்களோ, அந்த நோக்கத்திற்காக அந்த சொத்துக்களிலுள்ள வருமானம் பயன்படுத்த வேண்டும். சைவ சித்தாந்தங்களையும், வைஷ்ணவ சித்தாந்தங்களையும் பரப்புவதற்காகத்தான் நமது முன்னோர்கள் இந்த சொத்துக்களை விட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதை வைத்துக்கொண்டு பார்ப்போமானால், இந்தக் கொள்ளை பரவுவதற்கு வேண்டிய அளவில் இந்தச் சொத்துக்களை உபயோகப்

7th September 1959] [Sri A. Vedarathnam]

படுத்துவதற்கு நாம் வழிசெய்தாக வேண்டும். அதல்லாமல் மற்ற மத ஸ்தாபனங்கள் அனாதையாலயங்களை எல்லாம் நடத்துகின்றன என்கின்ற காரணத்திற்காக நாமும் அதைப் போல் எண்ணி

SRI S. LAZAR : ஸார், பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர், அடிக்கடி இந்த சபையில் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் ஒரு விஷயத்தை சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போதும் அதே முறையில் பேசினார்கள். இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களை மதமாற்றவேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காகவே மற்ற மதத்தினர்கள் ஆசுபத்திரிகளையும், பள்ளிகளையும் நடத்துகிறார்களே தவிர வேறு ஒன்றுக்கும் அல்ல என்ற முறையில் பேசினார்கள். இவ்விதம் மற்ற மதத்தினர்களைப் பற்றி குறிப்பிட்டுப் பேசும்போது, மற்ற மதத்தைச் சார்ந்திருக்கிறவர்களுடைய மனம் புண்படும்படியான நிலைமை ஏற்படுகின்றது. நமது காண்பிப்பூஷன் படியும், இந்தச் சபையின் விதிகளின்படியும் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தைச் சார்ந்தவர்களையும் அவர்கள் மனம் புண்படும்படியான முறையில் பேசுவதற்கு அனுமதி கிடையாது என்று அமைந்திருக்கின்றபடியால், கனம் அங்கத்தினர்கள் அவர்கள் இவ்வாறு பேசுகின்ற நிலைமையை மாற்றுவதற்கு கனம் சபைத் தலைவர் அவர்கள் கவனிக்குமாறு வேண்டுகிறேன்.

MR. SPEAKER : கனம் அங்கத்தினர் சொல்லுகின்ற முறையில் கனம் அங்கத்தினர் வேதரத்தினம் பிள்ளை அவர்கள் ஒன்றும் பேசவில்லை என்று நினைக்கிறேன். அவர் பொதுவாக சொல்லுகின்றார்கள், அதே முறையில் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ லாசர் பேசுகின்றபோது பதில் சொல்லலாம்.

I want to make it clear that the Speaker has no decision to give with regard to the advantages or disadvantages of any religion nor he can give any opinion as to which religion is right or wrong. I am here to enforce the observance of decorum in this House. If any Member objects that the speech is derogatory to the dignity of this House, then I come in. Otherwise, I do not.

SRI S. LAZAR : Exactly this was what I was raising in my point of order. The Member was referring to a particular religion and therefore it wounds the susceptibilities of Members of that religion. This is absolutely unconstitutional and against the provisions of the rules, and that is exactly what I wanted to point out here. Not that he cannot have opinion about his own religion, to which I have absolutely no objection. To speak so as to wound the feelings of Members of other religions in this House, is highly objectionable.

MR. SPEAKER : In the course of the speech of Sri A. Vedarathnam Pillai, I did not hear him refer to any particular religion. If he has made any particular reference either to Hinduism or to Mohammanadanism or even to Zoroastrianism, then I can object. He made only a general remark. If the hon. Member thinks that it applies to his religion, I am not responsible for it. A Member is within bounds when he makes general remarks. The hon. Member cannot question my ruling.

SRI S. LAZAR : I beg to differ, Sir.

MR. SPEAKER : The hon. Member may differ. But he has got to obey my ruling and he can speak when his turn comes.

[7th September 1959]

SRI A. VEDARATHNAM: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் தங்களுடைய தீர்ப்பை மனமார வரவேற்கிறேன்....

MR. SPEAKER: அப்படி நான் சொன்னேன் என்பதை வைத்துக் கொண்டு கனம் அங்கத்தினர் எல்லா மதங்களையும் திட்ட ஆரம்பித்து விடக்கூடாது.

SRI A. VEDARATHNAM: நான் எந்த சமயத்தைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுப் பேசவில்லை என்பதை கனம் அங்கத்தினர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நான் பொதுவாகத் தான் குறிப்பிட்டேன். மற்ற மத ஸ்தாபனங்கள் பல காரியங்கள் சில குறிக்கோளோடு நடக்கின்றன. ஆனால் இந்த மதத்தைப் பொறுத்த வரையில் இதில் எந்த குறிக்கோளுக்காகச் சொத்துக்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றனவோ அந்த குறிக்கோள்களுக்கு மட்டுமே செலவு செய்வதற்குரிய வழி வகை இந்த மசோதாவில் இல்லை என்றுதான் குறிப்பிட்டேனே தவிர எந்த மதத்தினரையும் தாக்கவேண்டும் என்ற கருத்தோடு நான் எதையும் குறிப்பிடவில்லை. இப்போது இருக்கின்ற முறையில் பார்த்தால் இந்தச் சொத்துக்களை எல்லாம் எடுத்து வேறு பல காரியங்களுக்கும் பயன்படுத்தவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதே முறையில் இந்த மசோதா சட்டமாக்கப்படுமானால், இதில் நன்கொடை கொடுத்தவர்கள் எந்த நோக்கத்திற்காக கொடுத்திருக்கிறார்களோ, அந்த காரியங்கள் எல்லாம், அந்த நோக்கங்கள் எல்லாம் ஈடேறும் வண்ணம் காரியங்களை நடத்துவதற்கு இந்தச் சட்டத்தில் இடம் இருக்கவேண்டும். சைவ சித்தாந்தத்தையும், வைஷ்ணவ சித்தாந்தத்தையும் போதித்துக்கொடுக்கின்ற அளவில் ஆஸ்பத்திரிகளானாலும் சரி, பள்ளிகளானாலும் சரி அங்கெல்லாம் அதற்கு இடமிருக்கவேண்டும். இப்போது, செக்குலார் ஸ்டேட் என்ற முறையில் அரசாங்க பள்ளிகளில் மட்டும் மத போதனை கூடாது என்று வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அரசாங்கம் பள்ளிகளில்தான் இம்மாதிரி இருக்கிறதே தவிர, இதர மதத்தினர் நடத்துகின்ற பள்ளிகளில் எல்லாம் மத போதனை நடத்தப்படாமல் இல்லை என்பதை நான் குறிப்பிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். எனவே இந்த அற நிலைய பாதுகாப்புக் காக மசோதா கொண்டுவரப்படும் இந்த நேரத்தில், மத போதனைகளை எல்லாம், மற்ற மதங்களில் எல்லாம் எவ்வாறு நடத்துகின்றார்களோ அதே முறையில் இந்து மதத்திலும் நடத்துவதற்கு, அதாவது சைவ சித்தாந்தம், வைஷ்ணவ சித்தாந்தம், விஷிஷ்டத்தவைதம் முதலிய வற்றை எல்லாம் சொல்லிக்கொடுப்பதற்கு, ஆசுபத்திரியாக இருந்தாலும் சரி, பள்ளிகளாக இருந்தாலும் சரி, அதில் இடமிருக்கவேண்டும் என்பது தான் என்னுடைய கருத்து. இதை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சிந்தித்து பார்த்து அதற்கு வேண்டிய முயற்சி எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

SRI M. K. SOMASUNDARAM: சபைத் தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் மசோதாவை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். நாம் எல்லாம் முன்பு, எல்லோரும் கோயில்களில் சென்று பார்க்க முடியாத நிலை இருந்தது. சுதந்திரம் வந்ததின் பின்னால்தான் ஆலயப் பிரவேசம் வந்தது என்பதை நாம் எல்லோரும் உணர்வோம். ஆலயப் பிரவேசம் வந்ததின் பின்னால் எல்லோரும் தொழுவதற்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது. அங்கே என்ன நடக்கிறது என்பதை தெரிந்து கொண்டார்கள். மக்களுடைய சொத்து எந்த விதத்தில் எல்லாம் சேர்க்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மக்கள் எல்லோரும் தெரிந்து கொண்டார்கள். அதன் பின்னால் கோவில்களில் இருக்கின்ற சொத்துக்களை எல்லாம் நல்ல முறையில் பயன்படுத்துவதற்காக முன்னால் இருந்த சட்டத்தை திருத்தி அமைத்து இப்போது நல்ல முறையில் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். கோவில் நிலங்களை எடுத்துக்கொண்டால் எவ்வளவோ நிலங்கள் ஆங்காங்கே இருக்கின்றன. இந்த நிலங்களை எல்லாம் பலர் குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் தனக்கு கீழே கீழ் குத்தகைக் கொடுத்துக்கொண்டு

7th September 1959] [Sri M. K. Somasundaram]

அதாவது தான் வாங்கியிருக்கிற தொகைக்கு மோலாக கீழ் குத்தகைக்கு கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இவ்விதம் இடையிலுள்ள வர்கள் பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைத் தடுத்து நேரடியாக பயிர் செய்பவர்களுக்கு மட்டும் கொடுப்பதற்கான வழிவகை செய்யவேண்டும். இந்த நிலங்களில் யார் பாடுபட்டு வேலை செய்திருக்கிறார் அவர்கள் மட்டும்தான் பயிரிட வேண்டும் என்ற நிலைமை இருக்க வேண்டும். மேலும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் இவைகளை எல்லாம் மேற் பார்வையிடுவதற்கு கமிட்டிகள் நியமிக்கப்பட்டாக வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட கமிட்டிகளில் நல்ல முறையில் செயல்படக்கூடியவர்களை நியமிக்கவேண்டும். அதிலும் குறிப்பாக இவ்விதம் அமைக்கக்கூடிய கமிட்டிகளில் ஒவ்வொரு கமிட்டியிலும் அறிஜனங்களில் ஒருவரை கண்டிப்பாக நியமிக்க வேண்டும் என்கிற முறையில் அரசாங்கம் ஒரு உத்தரவு பிறப்பிக்கவேண்டும். சில இடங்களில் அப்படி இருந்தும் கூட ஹரிஜன, மெய்பர்களைச் சேர்ப்பதற்குக்கூட இடம் கொடுக்கவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஜாதி விரிதங்கள் இருக்கும் இடங்களில் இந்த ஸ்தாபனங்களுக்கு என்ன வருமானம் வருகிறது என்பதைத் தெரிவிக்கக்கூட சந்தர்ப்பம் இல்லை. எத்தனையோ சத்திரங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுடைய சொத்துக்கள் நல்லபடி பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றனவா என்று கவனித்துவா ஒரு கமிட்டி அமைக்க வேண்டும். அவைகளில் என்ன நடக்கிறது என்பதைத் தெரியவில்லை. குறிப்பாக அங்கே சென்று பார்த்தவர்கள் இதை நன்கு அறிவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இன்று அனேக ஏரியாக் கமிட்டிகள் இருக்கின்றன. அவைகள் எல்லாம் இடைஞ்சல்கள் செய்து வருகின்றன. அவைகளை நல்ல முறையில் பராமரிக்க கமிஷனர்களையும் மற்ற தகுந்தவர்களையும் நியமிக்க வேண்டும். கணக்குகள் வைத்திருக்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனையும் இருக்க வேண்டும். இப்போது வந்துள்ள மசோதாவில் அதையும் குறிப்பிட்டுருப்பதுபற்றி சந்தோஷப்படுகிறேன். கணக்குகள் உடனுக்குடன் எழுதப்பட வேண்டும். இதில் தவறுகள் இருக்கக்கூடாது என்று வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

கோயில் பணத்தை யெல்லாம் நல்ல முறையில் செலவழிக்க வேண்டும். இத்தகைய ஸ்தாபனங்களின் பணத்தை மற்ற மதத்தினர் எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று நாம் பார்க்கவேண்டும். குறிப்பாக, கிருஸ்தவ மதத்தினர் இந்தப் பணத்தைக் கொண்டு மக்களுக்குப் பெரிதும் சேவை செய்துவருவதை நாம் பாராட்டத்தான் வேண்டும். அவர்கள் நல்ல விதத்தில் பணம் வசூலித்து, கணக்கு வைத்துக்கொண்டு, அதைப் பயன்படுத்தி மாணவ விடுதிகள் ஏற்படுத்தி வருகிறார்கள். இத்தகைய ஸ்தாபனங்களை அவர்கள் இவ்வாறு ஏற்படுத்தி வருவதுடன் மட்டுமன்றி அதே சமயத்தில் தங்கள் கருத்தையும் மதத்தையும் பிரசாரம் செய்து வருகிறார்கள் நம் சமூகத்தவர் அதாவது ஹிந்து மதத்தவர் இந்த ஸ்தாபனங்களின் பணத்தை நல்ல முறையில் செலவழிப்பதுடன் இல்லாமல் மதத்தையும் பிரசாரம் செய்ய அதைப் பயன்படுத்த முன்வராததுபற்றி நான் வருத்தப்படுகிறேன். ஆங்காங்கே குருக்களும் மற்றவர்களும் இந்தப் பிரச்சாரத்தைச் செய்யலாம். அவர்கள் அவ்வாறு பிரசாரம் செய்வதில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த ஸ்தாபனங்களின் பணத்தை நல்ல முறையில் செலவழித்து ஹிந்து மதத்தின் தன்மையை பிறர் அறியச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக திருச்செந்தூரில் கோவிலுக்கு வருமானம் அதிகமாக இருக்கிறது அங்கே ஜில்லா போர்டால் நடத்தப்படும் பள்ளியை நடத்தும் பொறுப்பை இந்த தேவஸ்தானம் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால் ஜில்லா போர்டின் பணத்தில் மற்றொரு பள்ளியை அமைத்திருக்கலாம். இப்பேர்ப்பட்ட பெரிய தேவஸ்தானங்கள் இத்தகைய நல்ல பணிகளை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

சில இடங்களில் படித்த ஹரிஜனங்கள் எக்ஸ்சிக்யூட்டிவ் ஆபீசர் வேலைக்கு மனுப் போட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த உத்தியோகத்தைக் கொடுக்க அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டும். கோவில்

[Sri M. K. Somasundaram] [7th September 1959]

களில் எக்ஸ்கியூடிவ் ஆபீசர், கிளார்க்குகள் ஆகிய உத்தியோகங்களுக்கு ஹரிஜனங்கள் அதிகமாக நியமிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பொதுவாக கோயில்களில் பணத்தை நல்ல முறையில் செலவழிக்க வேண்டும் என்றும் அதைக் கண்காணிக்க கமிட்டி நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் கோலிலுக்குச் சொந்தமான நிலங்களில் ஹரிஜனங்கள் வீடு கட்டி குடியிருந்து வருகிறார்கள். அவர்களை இப்பொழுது வெளியேற்றப்படி சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள், குடியிருக்கும் இடங்களை அவர்களுக்கே ஜாரி செய்து கொடுக்கவேண்டும். கோலிலுக்குச் சொந்தமான இடங்களில் ரோடு போடுவதற்கும் கிணறுகள் வெட்டுவதற்கும் தடை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த தடையை நீக்கி ஜனங்களுக்கு வேண்டிய நல்ல காரியங்களை உடனடியாக செய்ய வேண்டும், என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு, இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்த கனம் அமைச்சருக்கு நன்றி தெரிவித்து என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. SPEAKER : இதில் பேசுவதற்கு 18 அங்கத்தினர்கள் என்னிடம் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் 3½ மணி நேரம்தான் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் 10 நிமிஷத்திற்குள் பேச வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும் நிறைய அங்கத்தினர்கள் பேச வேண்டுமென்று பெயர் கொடுத்தால் இந்த அவகாசத்தை ஐந்து நிமிஷமாகக் குறைக்க வேண்டியிருக்கும்.

* SRI M. JAGANNATHAN : Mr. Speaker, Sir, this Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Bill is a comprehensive piece of legislation, and it is being brought forward with a view to rectify some of the defects that were found in the actual working of the original Act. On the other hand, it is also brought forward with a view to put an end to the misuse of funds belonging to the Hindu temples and Hindu religious institutions. Sir, with a view to put an end to the gross misuse of the funds belonging to the temples and religious institutions, the Bill seeks to give more powers to the officials who are made Government servants under this Bill. In the original Act, we find that more powers were vested in the area committee members and the executive officers. But in this new legislation that is being brought forward, more powers are concentrated in the hands of the Government officials. And there is a tacit assumption—I do not know what is the basis for this assumption—that Government officials will be free from the defects that were found in the non-officials under the original Act. Sir, the Government officials, I am sure, will not rise above the misunderstanding that is usually prevalent in our State. In officialdom under the present set-up, we find complaints and reports that there is corruption, favouritism and nepotism flourishing, and growing rampant at all levels. If this Bill vests these Government officials with more powers, I am afraid that they may not be equal to the task, and will not vindicate themselves in a manner that will be free from suspicion in the minds of the public. Therefore, Sir, I only appeal to the Hon. Minister who is in charge of this Bill, to see to it that he amends the provisions of the Bill in such a way as to minimise the powers of the Government officials and to increase the powers of the non-officials.

7th September 1959] [Sri M. Jagannathan]

Sir, clause 86 of the Bill provides that at least twenty-five per cent of the net surplus of incomes belonging to the temples must be provided in the budget for the purpose of repair and renovation of the buildings belonging to the Hindu temples and Hindu religious institutions. I should say that this percentage is rather a small one. I would plead that this percentage is almost doubled. It must be made fifty per cent instead of twenty-five, and the funds allotted thereby should be utilised not only for the purpose of repairs and renovations of buildings but also for remodelling the building inside the temples with a view to provide more facilities and more comforts to the worshipping public. Sir, I am not making these remarks with a view to disparage the Hindu temples. We all know that Hindu temples are standing monuments of ancient architecture, and that these Hindu temples attract even foreigners who come to our land as tourists, and they admire the Hindu temples for the beautiful architecture that they possess.

(Sri A. Govindasamy in the Chair.)

But unfortunately from the point of view of ideal places of worship, I should say that these temples are far from satisfactory. Take for instance a Christian Church or a Muslim Mosque. We will see that these places—the Churches and the Mosques—are ideal places of worship in the sense that they are very neat and very clean, and the seating arrangements inside a Mosque or a Church are so beautifully made that the worshipping public find it very convenient to get a seat inside these religious institutions. Calmly and quietly they offer their prayers to God and meditate upon God, whereas if we go inside a Hindu temple, we see that there is nothing but complete darkness prevailing. There is no proper ventilation, and there is no sufficient accommodation for the worshipping public. Men, women and children of all ages just enter into the temples, and hundreds and thousands of them, all at once, jostling, pushing and dashing against one another and trampling upon one another. There is just a great rush for going inside the Hindu temples. What happens? These people do not even find the places where they should go in order. They grope in the dark, as it were, and they are not able to calmly and peacefully meditate upon God. I am not making these remarks with a view to disparaging our Hindu temples and the arrangements that are found inside those temples. I am making these observations with a view to urge upon the Government that they should make some arrangement at least hereafter so that these defects could be rectified and the worshipping Hindu public are given sufficient comfort, convenience and facilities to worship God in utter calmness that should necessarily prevail inside the temples. That is why, even at the outset, I pleaded for the increase of 25 per cent provision to 50 per cent for the purpose of repairs and renovation. I do not know for what purpose the Joint Select Committee thought it proper and fit to change the original figure of 50 per cent to 25 per cent. I should like to know from the Hon. Minister in charge of the Bill, who was also the Chairman of the Joint Select Committee, why and for what reasons the figure has been reduced to 25

[Sri M. Jagannathan] [7th September 1959]

per cent from 50 per cent. I urge the Government that they should come forward to allot more funds not only for the purpose of renovation and repairs for these temples, but also for remodelling the temples, the inside structure of the temples with a view to provide more space, accommodation, convenience and comforts to reform the conditions which obtain inside the temples.

Sir, I now wish to slightly dilate upon another important matter. When the Temple Entry Authorisation Act was passed in the year 1947, officially, the temples all over the Madras State, may I call it Tamilnad, were thrown open to the Harijans. Yes, *officially*, the temples were thrown open to the Harijans, but in actual practice, what do we see? Most of the temples in Tamilnad still remain closed against the Harijans. Though officially, after the Temple Entry Authorisation Act was passed, all the temples were thrown open to the Harijans, in actual practice, most of the temples do not admit Harijans. When the Harijans enter these temples, still a big hue and cry is raised against them. The heavy hand of orthodoxy comes down with the full weight of its authority and turns out the Harijans from these temples. Sir, it may be argued from the other side that in the temples found in big cities like Madras and Madurai, Harijans still find it convenient to enter these temples and offer worship inside the temple. It may be true that in big cities, the Harijans are able to enter the temples and offer worship, because their identity is not known. On the other hand, in the mufassal and rural areas, when Harijans enter the temples and their identity is also known, they are not allowed inside the temples. Some time last year—it is green in my memory, when there was a question put on the floor of this House, with regard to the appointment of trustees and executive officers in Hindu temples, I got up and asked a supplementary. But the Hon. Minister Sri M. Bhaktavatsalam, who was in charge of the portfolio, immediately jumped to his feet and with a frown in his face, replied that the mere appointment of Harijans as Executive Officers will not in any way abolish untouchability. I only thought as I still think, that he was only reflecting the caste Hindu snobbishness. I again emphasise with all the weight of my authority that the Government should come forward to give due representation to the Harijans in all the appointments that they seek to make under this Bill. (The Temporary Chairman rang the bell). With these few words, as my time is up, I finish my speech thanking you, Mr. Temporary Chairman.

* SRI K. B. S. MANI : சபைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை நான் ஆதரித்து அதிலே இன்னும் திருத்த வேண்டிய சில சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைக்கிறேனே தவிர ஏதோ பழமையை வைத்துக்கொண்டு விவாதம் செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணவில்லை. இந்த மசோதா பற்றி இந்தச் சபையில் நடக்கும் விவாதத்தைப்பற்றி நினைக்கும்போது வேடிக்கையாக இருக்கிறது நல்லதைக் கொண்டு வந்தால் எதிர் கட்சிக்காரர்களிடமிருந்து எதிர்ப்பு உள்ளதைச் சொல்லப் போனால் கட்சிக்குள்ளே இருப்பவர்களிடமிருந்தே

7th September 1959] [Sri K. B. S. Mani]

எதிர்ப்பு. சுவாமி சொத்துக்களை—கோயில் சொத்துக்களை—மக்களுக்குப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று சர்க்கார் மட்டும் சொல்ல வில்லை. இதற்கு முன்பே, எந்தப் புராணத்தை ஆதாரமாகச் சொல்லுகிறார்களோ—எந்த இதிகாசத்தை ஆதாரமாகச் சொல்லுகிறார்களோ—அதிலேயே மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டே தெய்வத்திற்குச் செய்யும் தொண்டு என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டே தெய்வத்திற்குச் செய்யும் தொண்டு என்பதன் அடிப்படையில், அதையொட்டி மத ஆச்சாரியார் களெல்லாம்—சங்கராச்சாரியார் போன்றவர்கள்—குழந்தைகளைக் கடிவளுக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கடிவளுக்குக் குழந்தை உளாம் என்று சுறியிருக்கிறார்கள். மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டு அத்தனையும் தெய்வத்திற்குச் செய்வதாக அர்ப்பணமே தவிர வேறு தவறான கருத்து எதுமில்லை. சுவாமி பெயரால் இருக்கும் சொத்துக்களைக் கொண்டு மக்களுக்கு நல்ல காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால், ஆஸ்திகம் போய்விட்டதே, நாஸ்திகம் வந்து விட்டதே, இதனால் இந்த அமைச்சரவையே லீழ்ந்து போய்விடும் என்று எச்சரிக்கிறார்கள் சிலர். இப்படி எச்சரிக்கக்கூடியவர்கள் எப்படி வாழ்கிறார்கள் என்றால், அதை இங்கே கொஞ்சம் சித்தரிக்க வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன், அத்தனை பேரும் மடங்களை அண்டி வாழக் கூடியவர்கள். ஒரு சிலர் பல மடங்களை நம்பி வாழக்கூடியவர்கள். மற்றும் சிலர் பழம் கோயில்களை நம்பி வாழக் கூடியவர்கள். இந்தக் கோயில்களுக்கெல்லாம் இவ்வளவு சொத்து எப்படி வந்தது என்று அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கட்டும். யாரோ பின்னாலில்லாதவர்கள், குஷ்டரோகியாக இருந்தவர்கள், வாரிசு இல்லாதவர்கள் எழுதி வைத்தது. அவர்களுடைய கருத்துப்படி என்னென்ன காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமென்ற பட்டியல் ஏதாவது காண்பிக்க முடியுமா என்று கேட்கிறேன். தடி எடுத்தவன் தண்டக்காரன் என்று சொல்வார்கள். பழைய காலத்தில்—ராஜாக்கள் காலத்தில்—கோயில்களில் கலைக்கு இடம் கொடுத்தார்கள். அதையொட்டித்தான் முதற் சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச் சங்கம் என்று சங்கங்களெல்லாம் தோன்றின. முன்பு கோயில் களெல்லாம் கலைகளுக்கும், கல்விக்கும் இருப்பிடமாக இருந்து வந்தன. ஆனால் இன்றைய தினம் கலையும் கல்வியும் முதலாளிகளை வளர்க்கும் துறைகளாக இருக்கின்றன. கலையின் போரல் சினிமாக்காரர்கள் கொள்ளையடிக்கிறார்கள். கலையின் போரல் 'நாடகக்காரர்கள் கொள்ளையடிக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் முதலாளிகளாகி வருகிறார்கள். கல்வி விலாபனங்கள் என்ற பெயரால் 2,000 ஏக்கர், 3,000 ஏக்கர் அல்லது 500 ஏக்கர், 400 ஏக்கர் என்று ஒதுக்கி பாஸ்டிக்ளிக் ஆரம்பிக்கப் போகிறோம், கலா சாலை ஏற்படுத்தப் போகிறோம் என்று சர்க்கார் கொண்டு வரப் போகும் லாண்ட் வீலிவ்லிவிருந்து தப்புவித்துக் கொள்ள ஏற்பாடு செய்துகொள்கிறார்கள். ஆகையால் கலையும் கல்வியும் முதலாளிகளை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. அரசாங்கம் யோசித்து கோயில் சொத்துக்களை மக்களுக்கு நல்ல முறையில் பயன்படும்படி, கல்வி வசதிகள் செய்ய, வைத்திய வசதிகள் செய்ய, தொழில் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்க உபயோகிக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், அதற்காக ஒரு மசோதா கொண்டு வந்தால் ஆஸ்திகம் போய் விட்டதே, பழமை போய் விட்டதே என்று அங்கலாய்க்கிறார்கள் பல அங்கத்தினர்கள். சட்ட சபை அங்கத்தினர்களில் எத்தனை பேர்கள் நமது முதாதையர்கள் சிண்டு வைத்திருந்தார்களே—அதாவது குடும்பம்—அந்த முறையில் குடும்பி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். முதாதையார்கள் அனுஷ்டானம் முதலியவைகள் செய்து கொண்டிருந்தார்களே, அதைப் போல எத்தனை பேர்கள் இன்று செய்கிறார்கள். ஹிந்து என்று சொல்லக் கூடியவர்கள் முதல் பிரணவத்தையாவது சொல்ல முடியுமா? இன்றைய தினம் சாத்திரங்களைப் படித்தவர்கள் இல்லை—கேட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். கேட்டிருந்தாலும், உண்மைத் தத்துவத்தை உணர்ந்தவர்கள் இல்லை என்று சொல்லுகிறேன். “ஓம் தத் ஸத்” என்ற பிரணவத்திற்கு 16 பக்கங்கள் கொண்ட அர்த்தம் இருக்கிறது. இந்த ஒரு பிரணவத்தை விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொன்னால், ஹிந்து மட்டுமல்ல, மற்ற என்னை மதம் அத்தனையும் இந்த ஒரு பிரணவத்திற்குள் அடைபட்டு விட்டது என்று வாதாடி வெற்றி பெற முடியும். அவ்வளவு உயர்ந்த தத்துவங்களை எல்லாம் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு முப்பத்து முக்கோடி

[Sri K. B. S. Mani] [7th September 1959]

தேவர்களுக்கும், 48 ஆயிரம் ரிஷிகளுக்கும், கின்னரர்கள், கிம்புருடர்கள், அஷ்ட திக்கு பாலகர்கள் முதலியோருக்கு கோயில்கள் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம். யாரோ கமிஷனர் போய்விடுகிறார் என்பதற்காக அவருடைய கையால் கோயில்கள் திறக்கப்படுகின்றன. இப்படிச் செய்து விட்டால் மதத்தினுடைய சிறப்பு நிலைத்து விடாது. மதப் பிரசார சபைகள் மூலம் எந்த கிராமத்திற்காவது போய் மதத்தினுடைய நல்லதை எடுத்துச் சொல்லி யிருக்கிறார்களா? “வான்” இருக்கிறது. நல்ல சாப்பாடு கிடைக்கிறது. சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு காலத்தைக் கழிக்கிறார்களே தவிர மதப் பிரசாரம் செய்வதில்லை. இதில் எல்லாம் அரசாங்கம் தலையிட்டால் “கடவுள் கோபித்துக் கொள்வார்” என்று ஒரு சில பக்தர்கள் சொன்னாலும், கடவுள் வேண்டுமானாலும் கோபித்துக் கொள்ளட்டும் என்று சொல்லி கோயில் பணத்தில் இந்த மாதிரிக் காரியங்கள் செய்ய வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மடத்தைப் பொறுத்த அளவில் அரசாங்கம் தலையிடுவது சரியல்ல என்று சொல்லுகிறார்கள். சரி என்று நான் சொல்லுகிறேன். இன்றைக்கு மடங்களை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு பண்டாரச் சன்னதிகள் முதல் கமிஷனர் வரை பிள்ளைமார்கள்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களைக் கைலாசப் பரம்பரையினர் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் அப்பன் வீட்டுச் சொத்தா மடங்களில் இருப்பதெல்லாம்? மேலும் அங்கு டிராஸ்டிகளாகவும், எக்ஸ்சிபூட்டிவ் ஆபீசர்களாகவும் நியமிக்கப் படுபவர்கள் எல்லாம் அவர்களுடைய மாமன்மார்களும், மைத்துனர்களும் தான். எத்தனை டிராஸ்டிகள் கோயிலைச் சுற்றி இருக்கிறார்கள்? இப்பொழுது இருக்கும் கோயில் பணத்திலிருந்து வைத்தியசாலைகளைக் கட்டு என்று சொன்னால், பிரசவ விடுதிகளைக் கட்டு என்று சொன்னால் கல்யாண மண்டபங்களைக் கட்டுகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆண்டவனைப்பற்றி எழுதியிருக்கிற சித்தர்களும், முத்தர்களும் முட்டாள்களா? “அனாத ரட்சகன், ஆபத் பாந்தவன்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆண்டவன் பெயரால் கொள்ளையடிக்க வசதிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்களே தவிர மக்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்ய முன் வர வில்லை. மக்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தால் ஆண்டவன் ஒன்றும் கோபித்துக் கொள்ளமாட்டார். ஆண்டவனைப்பற்றி என்ன சொல்லியிருக்கிறார்கள்?

“படைத்தான் படைப்பெல்லாம் மனுவுக்காக
மனுவைப் படைத்தான் தன்னை வணங்க”

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். மனிதன் சுகபோகமாக இருப்பதற்காகப் படைக்கப்பட்டவன். அவனை வணங்குவதற்காகப் படைத்தான்.

“அறம் இல்லை, பொருள் சிறிது, காமம் மிகுதி” என்று மடாதிபதி எழுதியதாக திரு. அன்பழகன் அவர்கள் சிறிது தமாஷாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அது எதைக் காட்டுகிறது. அறத்துப்பாலை எல்லோரும் வாங்கிக் கொண்டார்கள். ஆகவே அது தீர்த்து விட்டது. பொருட்பாலை ஒரு சிலர் வாங்கிக் கொண்டார்கள். ஆகவே, அது ஒரு சிறிய அளவு இருந்திருக்கிறது. ஆனால் காமத்துப் பாலை வாங்க யாரும் முன் வராது காரணத்தினால் அது அப்படியே தேங்கிக் கிடந்திருக்கிறது என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. ஆனாலும் முன் காலத்தில் மடாதிபதிகள் யோகாப்பியாசம் செய்ய வேண்டும், அவர்களுக்குத் தத்துவ ஞானம் இருக்க வேண்டுமென்றெல்லாம் இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் மடாதிபதிகள் பல்லக்கில்தான் போக வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கும் மடாதிபதிகள் நன்றாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு காரிலே போகிறார்கள், ஏரோ பிளேனிலே போகிறார்கள்.

அதோடு கூட, இன்றைய தினம் கோடிக் கணக்கான ரூபாய் மதிப்புள்ள நகைகளை ஆண்டவனுடைய கழுத்திலும் தலையிலும் சூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த நகைகளுக்கெல்லாம் கணக்கு வழக்குகள் சரியானபடி

7th September 1959] [Sri K. B. S. Mani]

இருப்பதில்லை. ஸ்ரீரங்கம் கோயிலில் தீ விபத்து ஏற்பட்டபோது எவ்வளவு நகைகள் போய்விட்டன என்பதற்குக் கணக்கே தெரியாது. ஆகவே, கோவில் நிதிகளை அரசாங்க நிதியாகவே கருதி அவைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும்.

டிர்ஸ்டிகளை நியமிப்பதில் பெரிய விசேஷம் இருக்கிறது. ஹரிஜன தோழர்களை டிர்ஸ்டியாக நியமிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். தஞ்சை ஜில்லாவில் இருக்கும் டிபுடி கமிஷனர் பழைய சிசான் லீடர்களுக்கு டிர்ஸ்டி பதவி கொடுக்கக் கூடாது என்று எழுதுகிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுது அங்கு டிர்ஸ்டி பதவி வகித்து வருபவர் பண வசதி பெற்ற ஓபியம் வியாபாரி.

இந்த விவாதத்திலே இவ்வளவு நேரம் பேசுவதற்கு நேரம் கொடுத்த தற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு இந்த மசோதாவை ஆதரித்து என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI S. RAMALINGA PADAYACHI : தற்காலிக சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த தேவாலய திருத்த மசோதாவை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். தேவாலயங்களிலே இருக்கக்கூடிய ட்ரஸ்டிகள் அந்தந்த தேவாலயங்களை நல்ல முறையில் பரிபாலிப்பதில்லை. திருநாள் நடத்துவது, பூஜை செய்வது, விளக்கு போடுவது முதலியவைகள் எல்லாம் ஒழுங்கான முறையில் செய்யப் படாமல் இருக்கின்றன. ஆனால் இந்தக் காரியங்கள் எல்லாம் செய்து வருவது போல் கணக்கு மட்டும் காட்டுகிறார்கள். உண்மையில் இந்த மாதிரி நடந்து வருகிறது என்பதை வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதைச் சரிபார்க்க வரும் சூப்பர்வைசர்களும் இவைகள் எல்லாம் நடந்து வருவதாக எண்டென்மெண்ட் போர்ட்டுக்குத் தெரிவிக்கிறார்கள். இதில் இருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால் அந்த சூப்பர்வைசர்கள் ஏதோ தொகை வாங்கிக்கொண்டு அந்த ட்ரஸ்டிகளுக்குச் சாதகமாக ரிப்போர்ட் கொடுக்கிறார்கள். இது வழக்கமாக நடந்துகொண்டு வருகிறது. இதை எண்டென்மெண்ட் போர்ட் கண்காணிக்க வேண்டுமென்பது அவ்வளவு நன்றாக இருக்காது. ஒரு ஜில்லாவில் இருக்கக்கூடிய அலிஸ்டண்ட் கமி கமிஷனர் ஒவ்வொரு கோயிலிலும் சென்று பார்க்க முடியாது. இதற்குப் பதிலாக ரெவினயூ அதிகாரிகள், டிபுடி கலெக்டர் போன்றவர்கள் அந்த தந்தப் பகுதிகளுக்கு போகும்போது ஆங்காங்கு இருக்கக்கூடிய கோயில் களில் இந்தக் காரியங்கள் எல்லாம் சரிவர நடந்து வருகிறதா என்பதைப் பார்க்கக்கூடிய அதிகாரத்தைக் கொடுக்கும் வகையில் இந்தச் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தர்மகர்த்தாக்களின் காலம் 5 ஆண்டுகள் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சில இடங்களில் பரம்பரையாக தர்மகர்த்தாக்களாக இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு இடம் கிடைக்காமல் அவர்கள் அப்பீல் போடுகின்றனர். அது ஹைகோர்ட்டுக்கு சென்று அந்த தர்மகர்த்தாக்களுக்குச் சாதகமாக தீர்ப்பாகி விட்டாலும் அந்தச் சொத்துக்களைப் பெற கஷ்டமாக இருக்கிறது. அதற்காக ஸ்பெஷல் டிவிஷனல் மாஜிஸ்ட்ரேட் டிபுடும், டிபுடி கலெக்டரிடமும் முறையில் வேண்டியிருக்கிறது. அந்தச் சொத்தைப் பெறவேண்டுமென்று கலெக்டருக்கு எழுதிப் போட்டால் எந்த விதமான யதாஸ்தும் அது சம்பந்தமாகக் கிடைக்கவில்லை என்று பல நாள் கழித்துச் சொல்லுகிறார்கள். பிறகு டிபுடி கலெக்டரிடம் பெட்டிஷன் போட்டால் அங்கும் ஏதும் யதாஸ்து இல்லை என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். இந்த வகையில் இதற்கு 5 வருஷ காலம் ஆகி விடும். இந்த மாதிரி உள்ள கேஸ்கள் அரசாங்க நிர்வாகத்திலே இருக்கவேண்டுமென்று கருதுகிறேன். காரணம், சிக்கிரமாக அதைக் கண்டுபிடித்து உடனே செய்ய முடியாது. இதை நிர்வாகத்திலே கொடுத்து, இதைப்போன்ற கேஸ்களைச் சிக்கிரமாக முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று இருப்பது மிகவும் நல்லது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

[Sri S. Ramalinga Padayachi] [7th September 1959]

நிர்வாகச் செலவு போக மீதப்படும் சொத்துக்களை தருமகர்த்தர்கள் மற்ற ஸ்தாபனங்களுக்குக் கொடுத்தால்தான் கொடுக்கமுடியும், கமிஷனரோ சர்க்காரோ அந்தச் சொத்தைக் கொடுக்கும்படி சொல்வதற்கு அதிகாரம் இல்லை என்று சட்டத்திலே இருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். எவ்வளவோ பேர்கள் அதிகமாக இருக்கும் பணத்தை வீண் செலவு செய்கிறார்களே தவிர, நல்ல முறையிலே செலவு செய்வது கிடையாது. அந்தத் தன்மையிலே இருக்கும் சட்டத்தைத் திருத்தி, மிகுதிப்பட்ட பொருளைக் கமிஷனரோ அல்லது அரசாங்கமோ உடனடியாக அதிகாரம் எடுத்துக்கொண்டு கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்கும் ஆஸ்பத்திரி நடத்துவது போன்றவைகளுக்கும் அந்தப் பணம் உதவ வழிசெய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மட சொத்துக்களைக்கொண்டு சமய நூல்கள் போன்றவை வெளியிட்டாலும், முக்கியமாகச் செய்யவேண்டியதும் இருக்கிறது. தஞ்சை ஜில்லா போன்ற இடங்களில் ஏராளமான நிலங்கள் மடங்களைச் சுற்றி இருக்கின்றன. அந்த நிலங்களை விவசாயிகளுக்கு கொடுத்து, சர்க்கார் திட்டப்படி 60 : 40 விகிதத்திலே வசூலித்துக்கொள்ள வழி செய்ய வேண்டும். நிர்வாகச் செலவு போக, மிகுதிப்பட்ட பொருளை ஆங்காங்கே கல்வி, தொழில் ஸ்தாபனங்கள், ஏற்படுத்தி தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் முன்னேற்றம் அடையும்படியான வசதிகளையெல்லாம் செய்து தரவேண்டும். அந்த வகையிலே சட்டத்தைத் திருத்தியமைக்கவேண்டுமென்று இந்தச் சபையில் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

இப்பொழுது சிறு சிறு கோயில்களிலே இருக்கும் மான்யங்களையெல்லாம் கிராம மக்களே விற்பது வாங்குவது என்ற முறை இருக்கிறது. அந்த நிலங்களுக்கு ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒவ்வொரு முறையைக் கையாண்டு வரி வசூலித்து வருகிறார்கள். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் வெவ்வேறு பகுதியாக வழங்கப்படுகிறது. அதை ஒழுங்குபடுத்தி, சர்க்கார் ரெவினியூ வரியைப்போல் சம வரியோ, இரண்டு மடங்கு வரியோ விதித்து, அதைக் கிராம முன்சீப் மூலமாக வாங்கி, ட்ரஸ்டிகளுக்குக் கொடுத்தால், கஷ்டம் இல்லாமல் இருக்கும் என்று இந்தச் சபையிலே கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

SRI P. S. SANTHANAM : மதிப்பிற்குரிய சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இன்று அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் அற நிலையப் பாதுகாப்பு மசோதாவையொட்டி என்னுடைய கருத்தினைச் சொல்லப் பிரியம் உடையவனாக இருக்கிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த அங்கத்தினர் என்ற முறையிலே நான் பேசுகின்றேன். சிலர் ஏதோ நினைக்கலாம். ஆண்டவன் பேரிலே நம்பிக்கை இல்லை, கடவுளை தூஷிக்கக்கூடியவர்கள் என்ற எண்ணத்தைக்கொண்டு சிலர் நகையாடக்கூடும். இருப்பினும் நான் மசோதாவில் இருக்கும் சிறிய குற்றங்களைத் திருத்தவேண்டுமென்ற நம்பிக்கையின் பேரிலேதான் பேசுகின்றேன். ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன், ஆண்டவன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்ற ஒரே தோரணையில்தான் நான் பேசுகிறேன். பேசுகிற நேரத்திலே, ஒன்றைப்பற்றி குறிப்பிடத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. உழைப்பவனுக்கு ஒரு ஏக்கரா நிலம் கிடையாது; ஆண்டவனுக்கு ஆயிரக் கணக்கான ஏக்கரா நிலங்கள் ஆங்காங்கே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நான் இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், கோழி கூவுவதற்குள்ளாக வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு, கோட்டாக்கு கத்துகிற வரைக்கும் உழைத்து உழைத்து உரமேறிய உழைப்பாளிக்கு கோயில் நிலம் இல்லை; ஆனால், ஆண்டவனுக்காக அளிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலங்களை இன்றைக்குப் பெரிய பெரிய நிலம் படைத்தவர்கள் குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு, அந்த நிலத்தை ஏர் உழுகிற விவசாயியின் கையிலே ஒப்படைக்கிறார்கள். ஆனால், குத்தகைக்கு வாங்கும் அந்த நிலச்சொந்தார்கள் தாங்களே பயிர் செய்வது கிடையாது. ஆனால், அந்த நிலத்தை மீண்டும் அவர்கள் குத்தகைக்கு விட்டு அவர்கள் வாழ்வியை வளம்பெறச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அத்தகைய நிலையை அரசாங்கம் உடனடியாகக் கவனித்து, யார் ஒருவன்

7th September 1959] [Sri P. S. Santhanam]

தன் உழைப்பால் உழைத்து விவசாயம் செய்கின்றாரோ அத்தகையவர்களுக்கு நிலத்தை விடவேண்டியது என்ற நிலை ஏற்படவேண்டும். அப்படி விட்டால்தான் இன்றிருக்கும் பெரிய விவசாயப் பிரச்சனை நீங்குவதற்கு வழி ஏற்படும். உதாரணமாகச் சொல்லவேண்டுமானால், திருவண்ணாமலை அருணாசலேசுவரருக்கு ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கரா நிலங்கள் இருக்கின்றன. அப்படியிருந்தும் அந்த நிலத்தை ஏழை விவசாயிகள்தான் பயிர் செய்கிறார்கள் என்றாலும், அவர்கள் நேரடியாகப் பயிர் செய்யவில்லை என்று நான் அரசாங்கத்திற்குச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். பெரிய நிலம் படைத்தவர்கள், வருஷமொன்றுக்கு ஆயிரம், இரண்டாயிரம், மூவாயிரம் என்று ஏதோ தொகையைக் கட்டிவிட்டு அருணாசலேசுவரர் நிலத்தைக் குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொள்கிற பாத்தியதை படைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தை விவசாயம் செய்யக்கூடியவர்களுக்கு விட்டு அவர்கள் வருவாயை அடைகிறார்கள். ஆண்டவன் போல இடையில் இருக்கும் பெரிய நிலச் சொந்தக்காரர்கள் தான் லாபத்தை அடைகிறார்கள். அத்தகைய குத்தகை திட்டத்தை நீக்கி, எந்த விவசாயி ஒருவன் உழைத்துப் பயிர் செய்கிறானோ அவனுக்கு ஆலயத்திற்குச் சொந்தமான நிலத்தை விடவேண்டும் என்ற நிர்ணயம் இருந்தால், இடுக்கனாகவெல்லாம் நீங்குவதற்கு ஒரு வழி ஏற்படும். ஏதோ ஆதித் திராவிடர்களையொட்டி நான் பேசவேண்டுமென்ற நோக்கத்தைக் கொண்டவன் என்று நினைக்கலாம். ஆனால், நடக்கும் அக்கிரமங்கள் அத்தனையும் நியாயத்திற்குப் புறம்பானது என்ற காரணத்தை வைத்துக் கொண்டு நான் சொல்ல வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

அம்மையார் அங்கத்தினர் அவர்கள் பேசும்போது, ஏதோ திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஆதித் திராவிடர்களுக்கு அர்ச்சகர் வேலை கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த மன்றத்தில் பேசினதாகவும், அதற்குப் பதில் சொல்லும் வகையில், இப்போதே பல கோயில்களில் ஆதித் திராவிடர்கள் அர்ச்சகர்களாக இருப்பதாகவும் சொன்னார்கள். உண்மையிலேயே நான் சொல்கிறேன். ஊருக்கு வெளியே காட்டிலே கதவில்லாதிருக்கும் கண்ணாத்தா கோயிலுக்கு, ஏரிக் கரையை அடுத்த இளையாத்தா கோயிலுக்கும் யாரும் அர்ச்சகராக போக முன்வராத காரணத்தால், ஹரிஜனங்களே ஏதோ அர்ச்சனை செய்துகொண்டிருக்கலாம். விளக்கில்லாத கோயிலுக்கு விளக்கு ஏற்றிக்கொண்டிருக்கலாம். சொத்தில்லாத கோயிலுக்குத்தான் ஏதோ செய்துகொண்டிருக்கலாம். ஆனால், உலகத்தை ஒரே அடியில் அளந்த உலகெந்தப் பெருமான் கோயில் கொண்டிருக்கும் திருக்கோயிலார் கோயிலுக்கோ, தூங்காது தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் அரங்கநாதப்பெருமான் கோயில் கொண்டிருக்கும் பூரீரங்கம் கோயிலுக்கோ இன்றைக்கு உலகத்தாலே உத்தமஸ்தி என்று போற்றப்படுகிற ஒரு லட்சத்திற்குமேல் மதிப்புள்ள மூக்குத்தியைப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிற மீனாட்சியம்மன் கோயில் கொண்டிருக்கும் மதுரைக் கோயிலுக்கோ, தில்லையிலே நடனமாடிக் கொண்டு இருக்கின்ற நடராசப் பெருமான் கோயில் கொண்டிருக்கும் சிதம்பரம் கோயிலுக்கோ, வா வா என்று பக்தர்களை அழைக்கின்ற அண்ணாமலைக் கோயிலுக்கோ இன்றைக்கு ஒரு ஹரிஜன் அர்ச்சகராக இல்லை, வா முடியாது என்ற நிலை இருப்பதை அம்மையார் அங்கத்தினர் உணரவேண்டும். ஏதோ இளக்காரமாய் இருக்கும் கோயிலுக்கு வழிப்போக்கன் செய்யும் அர்ச்சனைப்பற்றி பெருமையாகப் பேசுவது ஒரு சமூகத்தை இழிவு படுத்தியதாகும். ஒரு சமூகத்தின் குறையை எடுத்துப் பேசும் வகையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர் ஒருவர் குறிப்பிட்டு, ஹரிஜனங்களுக்கு வித்தியாசம் காட்டப்படுவதைப் போக்குவதற்கும், அவர்களுக்கும் கடவுள் நம்பிக்கையை ஊட்ட வேண்டி அப்படிப்பட்டவர்களை அருச்சகர்களாக நியமிக்க வேண்டுமென்று ஒரு உறுப்பினர் கூறியிருக்கலாம். ஆனால், இல்லாததை யெல்லாம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தவர்கள் சொல்கிறார்கள், என் பகுதியிலே வந்து பாருங்கள், ஆயிரக் கணக்கான, லட்சக் கணக்கான ரூபாய் வருவாய் உள்ள கோயில்கள் இருக்கின்றன; அங்கே ட்ரஸ்டிகளாகவும் அருச்சகர்களாகவும் ஹரிஜன

[Sri P. S. Santhanam] [7th September 1959]

சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அம்மையார் குறிப்பிட்டுப் பேசினார்கள் என்றால், அது வரவேற்கக்கூடிய விஷயந்தான் என்றாலும் எங்கும் அம்மாதிரியான நிலைதான் இருக்கிறது என்று சொல்வது சரியல்ல. ஏதோ ஒன்றிரண்டு கோயில்களிலே இருக்கலாம். காட்டிலே அடைபட்டிருக்கும் அந்த கோயிலுக்கு யாருமே தனியாக அருச்சுர் கிடையாது; வருவாய் கிடையாது, வருவாய் இல்லாத கோயிலுக்கு யாராவது வந்தவன் போனவன் அருச்சுனை செய்திருக்கலாம். ஆனால், வருவாய் வரக்கூடிய கோயில்களில் அருச்சுரர்களாக ஹரிஜனங்களை நியமித்தால் ஜாதி வேற்றுமை நீங்கி அவர்கள் முன்னேறுவதற்கு வழி இருக்கும். ஹரிஜன மக்களும் அந்த அடிப்படையில் தத்துவத்தை, புராண தத்துவத்தை, ஆஸ்திகம் என்று சொல்லும் தத்துவத்தைக் கையாளுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்று இந்த மன்றத்தில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு தேவஸ்தானங்களுக்கு டிரஸ்டிகளை நியமிக்கிறார்கள். அற நிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்கீழ் தருமகர்த்தர்கள் அறுபது வயதுக்கு மேல் பதவியில் இருக்கக்கூடாது என்று முடிவுக் காலம் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. அதை வரவேற்கிறேன். ஆனால், அந்தத் தருமகர்த்தர் பதவிக்குத் துவக்கக் காலம் எந்த வயது என்று குறிப்பிடவில்லை. உண்மையிலேயே இது வேதனைக்குரிய விஷயந்தான். ஆனால் இந்த வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களைத்தான் தர்மகர்த்தர்களாக நியமிக்க வேண்டும் என்ற வரையறை ஒன்றுமில்லை கிடையாது. சிறு வயதடைய பையன் தர்ம கர்த்தனாக வந்து துள்ளி மாலையை அணிந்து கொண்டு கோவிலுக்குப் போனான் என்றால் ஆபாசமாக இருக்கும். ஆகவே 40 வயது முதல் கொண்டு 60 வயதிற்கு உள்ளே இருப்பவர்கள்தான் டிரஸ்டிகளாக வரலாம் என்று செய்ய வேண்டியது அவசியம். ஆனால் இத்தனை வயதிற்கு மேற்பட்டவர்கள் தர்மகர்த்தாவாக இருக்கக் கூடாது என்று வரம்பு கட்டியிருப்பது போல் இத்தனை வயதிற்கு மேற்பட்டவர்கள்தான் தர்ம கர்த்தராக வரலாம் என்கிற ஆரம்ப வரம்பும் கட்ட வேண்டும் என்று இந்த மன்றத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு நமது ஆலயங்களில் நடக்கிற உத்சவ காலங்களில் லட்சக் கணக்கான ரூபாய்கள் வீணான முறையில் செலவு செய்யப்படுகின்றன. அங்கத்தினர் ஒருவர் சொன்னார், ஆண்டவன் பெயரில் சொல்ல முடியாத அக்கிரமங்கள் நடைபெறுகின்றன. அந்த அக்கிரமங்களைத் தடுப்பதற்கு ஒரு கமிட்டியை அமைக்க வேண்டும், தவறாக நடந்து கொண்ட டிரஸ்டிகள் மீது உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆயிரக் கணக்கான, பத்தாயிரக் கணக்கான மதிப்புடைய நகைகளை பக்தர்கள் ஆண்டவனுக்காகக் கொடுக்கிறார்கள். விலை உயர்ந்த கற்கள் புதைக்கப் பட்ட நகைகளை கொடுக்கிறார்கள். அப்படி காணிக்கையாகக் கொடுக்கும் போது உடனடியாக கற்களின் மதிப்பைப் போட்டு, நகையின் மதிப்பைப் போட்டு டிரஸ்டிகளுடைய பெட்டிக்குப் போகும்படியாகச் செய்வது கிடையாது. முதல் நாள் அம்மன் கழுத்தில் நகை போடப்படுகிறது. மறுநாள் டிரஸ்டியின் பெட்டிக்குப் போகிறது. மீண்டும் அந்த நகையை வெளியே எடுப்பதற்குள் உயர்ந்த கற்கள் எல்லாம் மாற்றப்படுகின்றன என்று நாளை கேள்விப்படுகிறேன். ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திருவண்ணாமலை அருணை சலர் கோவில் நகைகளைப் புதுப்பிப்பதற்காக அவைகளை வெளியே எடுத்தார்கள். ஒருவர் சொன்னார், என்ன நகைகள் எல்லாம் மங்கி இருக்கிறதே, ஓரிஜனல் கல் போலத் தோன்றவில்லையே என்று. இன்னொருவர் சொன்னார், “உங்கள் கண் பார்வை கொஞ்சம் மங்கல் போல இருக்கிறது” என்று. இப்படிப்பட்ட மோசடிகளும், திருட்டுகளும் நடைபெறாமல் இருக்க வேண்டுமென்றால் ஆலயத்திற்குக் காணிக்கையாகக் கொடுக்கப் படுகிற நகைகளின் மதிப்பு உடனடியாக நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும் மதிப்பு நிர்ணயிக்கப்பட்ட பிறகுதான் டிரஸ்டிகளுடைய பெட்டிக்குப் போக வேண்டுமென்ற நிலை இருக்க வேண்டும். அதோடு ஆண்டவன் பெயரால் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் இருக்கின்றன. யார் ஒருவன் தன் சொந்த உழைப்பால் உழுது பயிர் செய்கிறானோ அவனுக்கே நேரிடையாக

10:30
a.m.

7th September 1959]

[Sri P. S. Santhanam]

நிலத்தைக் குத்தகைக்கு விட வேண்டும். ஒரே பள்ளாட்டாக, மொத்தமாக ஒருவனிடத்தில் விடுவதற்குப் பதிலாக, இரண்டு ஏக்கர், மூன்று ஏக்கர் என்று உழுது பயிர்நிறு விவசாயிகளுக்கு. நேரிடையாக நிலத்தைக் குத்தகைக்கு விட்டால்தான் ஆண்டவனுடைய சொத்து உண்மையில் நல்ல முறையில் பயன்படும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRIMATHI RAJATHI KUNCHITHAPATHAM : உதவி சபைத் தலைவர் அவர்களே, இந்துமத புரிபாலன திருத்த மசோதாவை நான் ஆதரிக்கிறேன். ஷேக் நல பணியை ஏற்றுக்கொண்ட சர்க்கார் சமுதாயத்தில் உள்ள மக்களின் வயிற்றுப் பசியைத் தீர்ப்பதோடு மட்டும் அல்லாமல் சமுதாயத்தில் இருக்கிற அத்தனை பேர்களுடைய ஆன்மீகப் பசியையும் தீர்ப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் நல்ல பல திருத்தங்களோடு கூட இந்த மாதிரியான மசோதாவைக் கொண்டு வருவது மிகவும் வரவேற்கத் தகுந்ததாக இருக்கிறது.

இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வருவதன் காரணமாக 'செக்குலர் தன்மை' கெட்டு விடுகிறது என்று சிலர் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்த நாட்டில் அரசியல் சட்டப்படி, எம்மதமும் சம்மதமே என்கிற ரீதியில் நிர்வாகத்தை நடத்திச் செல்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த மதத்தைத் தொழுகின்றவர்களானாலும் அவரவர்களுக்கு இஷ்டப்பட்ட தெய்வத்தை, அவரவர்களுக்கு இஷ்டப்பட்ட பாணியில், இஷ்டப்பட்ட உருவத்தில், இஷ்டப்பட்ட இடத்தில், இஷ்டப்பட்ட நேரத்தில் தொழுவதற்கு பூர்ண சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த சுதந்திரத்தில் இந்த மசோதா எவ்வகையில் தலையிடுகிறது என்பதுதான் என் போன்றவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. எந்த வகையில் செக்குலர் தன்மையை இது கெடுக்கிறது? இந்த மசோதாவில் எந்த இடத்திலும் அந்த மாதிரி ஒரு இடம் இருப்பதாக என் போன்றவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. செக்குலர் தன்மை கெட்டுவிடுகிறது என்று சொன்னவர்களும் கூட அது இந்த மசோதாவினால் எந்த வகையில் கெட்டு விடுகிறது என்பதை எடுத்துச் சொல்ல வில்லை. இயேசுநாதரானாலும், நபிநாயகமானாலும், நான்முகரானாலும், இந்த மசோதா அவரவர்கள் இஷ்டப்படி தொழுவதற்கு சுதந்திரம் அளிக்கிறது. இந்த மசோதா அந்த சுதந்திரத்திற்கு எந்த இடத்தில் பங்கம் விளைவிக்கிறது என்று சொல்லவில்லை.

அடுத்தபடியாக அநேக அங்கத்தினர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்த மசோதாவின்படி தேவாலயங்களுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட நிலையை எடுத்து பள்ளிக்கூடங்கள், அனாதை ஆசிரமங்கள் முதலியவற்றுக்குச் செலவழிப்பது என்பது கண்டிக்கத் தக்கது, எந்தக் காரியத்திற்காக அந்த நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தக் காரியத்தைத் தவிர வேறு எதற்கும் செலவழிக்கக் கூடாது என்று கண்டித்துப் பேசினார்கள். அந்த வாதம் எனக்குப் புரியாத நிலைமையில் இருக்கிறதென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஆண்டவனை எடுத்துப் பேசும்போது எழை பங்களான் என்று பேசுகிறோம். ஆபத்பாந்தவன், அனாதை ரட்சகன் என்றெல்லாம் பேசும் பண்டையவர்களாகத்தான் நாம் இருக்கிறோம். இந்த நிலைமையில் எழைகளுக்கு, அநாதைகளுக்கு உதவி செய்வதற்காக, அவர்களுடைய துன்பத்தைத் துடைத்து முன்னேற்றம் ஏற்படும்படி செய்வதற்காக நாம் உபயோகப்படுத்த முன்வருவது எந்த வகையிலும் ஆண்டவனுடைய எண்ணத்திற்கு, கருத்துக்கு மாறான செய்கையாக அது இருக்காது.

ஆகவே கனம் மணி சொன்னபடி எழைகள் இருக்கிற இடத்தில்தான் தெய்வம் இருக்கிறது. ஆண்டவன் எழை பங்களான்; ஆகவே அவனுடைய செல்வத்தை எடுத்து எழை எளிய மக்களுக்கு உதவி செய்வதைத் தான் அவன் விரும்புவான். ஆகவே இப்படிப்பட்ட நல்ல காரியங்களுக்கு

[Srimathi Rajathi Kunchithapatham] [7th September 1959]

அந்தப் பணத்தை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்பதை நாம் எல்லோரும் வரவேற்கத்தான் வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சமயம் என்று எடுத்துக்கொண்டால் சமுதாயத்திற்காக சமயமே தவிர, சமயத்திற்காக சமுதாயம் இல்லை. இன்றைக்கு சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக் காக கேட்கும் நல சர்க்கார் என்ன என்ன காரியங்களைச் செய்து வருகிறார் களோ அந்தக் காரியங்களை எல்லாம் அன்றைக்கு சமயத்தின்போல் செய்து வந்திருக்கிறோம். நம் நாட்டில் சமயத்தில் மொழி வளர்ந்தது. சமயத்தினால் கலை வளர்ந்தது. சமயத்தினால் சிற்பம் வளர்ந்தது. சமயத் தினால் இசை வளர்ந்தது. சிற்பம் முதல் அத்தனை கலைகளையும் சமயம் நம் நாட்டில் வளர்த்து வந்தது. ஆகவே இன்றைக்கு தேவாலயங்களின் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு இந்தக் கலைகளை வளர்ப்பதற்கு என் நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாது என்று கேட்கிறேன்.

வரி போட்டு வருஷம் செய்கிறார்கள் இந்தச் சர்க்கார். ஆனால் சர்க்கா காரருக்கு வரி கொடுக்காது லட்சக் கணக்கில் ஒளித்து வைக்கிறவர்கள் கூட இன்றைய தினம் தேவாலயங்களில் உள்ள உண்டியில் கொண்டுபோய், ஊருக்கும் உற்றுருக்கும் கூடத் தெரியாமல் லட்சக் கணக்கில் போட்டு விட்டு வருகிறார்கள். அந்தப் பணத்தை எடுத்து கல்விக்காகவும், ஏழை களின் சமுதாய நலனுக்காகவும் செலவிடுவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆகவே இதுபோன்ற மசோதா வரும் போது இதை எல்லோரும் ஆதரிக்க வேண்டியது நம் கடமை என்று தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக அறநிலைய சீர்திருத்த மகாநாடுகள் கூட்ட வேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். கல்வி இலாகாவில் இப்பொழுது கல்வி சீரமைப்பு மகா நாடுகள் நடத்தப்படுகின்றன. இதன் படி மாணவர்களுக்கு மத்தியான உணவுக்காக வீடு வீடாக சென்று பொருள்களைக் கேட்டு வாங்குகிறார்கள். இந்தக் கல்வி சீரமைப்பு விஷயத்திலும் இன்னல்களும், கஷ்டங்களும் இருக்கின்றன அதே மாதிரி அற நிலையை மகாநாடுகளிலும் சில கஷ்டங்கள் ஏற்படலாம். ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலுள்ள கிராமங்களில் அற நிலைய சீர்திருத்த மகாநாடுகள் நடத்தப்பட வேண்டும். மூடப்பட்ட பள்ளிகளை திறப்பதற்கு ஏற்பாடு செய் வது போல், மூடப்பட்ட கோயில்களைத் திறப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். நம் முன்னோர்கள் கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியேற வேண்டாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆறு இல்லாத ஊரில் அது ஒரு குறையாக இருந்தாலும், அந்த ஊரில் குடியேற வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியேற வேண்டாம் என்று கண்டிப்பாக சொல்லி விட்டார்கள். இந்த அற நிலைய மகாநாடுகள் மூலமாக தெய்வ பக்தியை வளர்க்க வேண்டும்.

எந்த சிறிய கிராமமாக இருந்தாலும் ஒரு சிறிய கோயில் இருக்கும் இந்த கிராமத்தில் வசிக்கும் ஜனங்களுக்கு நல்ல வீடுகள் இல்லாமல் இருக்கலாம். வீட்டிற்கு கூரை இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் தெய்வ வழி பாட்டிற்காக ஒரு சிறிய இடம் இருக்கும். சிறிய மதில்கள் இருக்கும். ஒரு கூரை இருக்கும். அந்தக் கோயில் ஒவ்வொரு நாளும் பூசை செய்ய முடியாவிட்டாலும் ஒரு வருஷத்திற்கு ஒரு முறை பூசை செய்யப்பட்டு வரும் வழக்கம் இருக்கிறது. இம்மாதிரி அற நிலைய சீர்திருத்த மகா நாடுகள் கிராமங்களில் நடத்துவார்களானால் தெய்வ பக்தி குன்றி இருக்கும் இந்நாளில் தெய்வ பக்தியும் ஆன்மீக சக்தியும் உளர்க்க முடியும். அம்மாதிரி மகாநாடுகள் நடத்தப்பட வேண்டும் என்று மறு முறையும் வலியுறுத்தி சொல்லுகின்றேன்.

இப்பொழுது சுவாமியை கும்பிடுவது கேவலம் என்று பலர் முக்கிய மாக வாலிபர்கள் நினைக்கிறார்கள். அப்படி சுவாமியைக் கும்பிடும்போது பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ என்ற ஒரு பயத்தோடு தான் சுவாமியை தரிசிக்கிறார்கள் முக்கியமாக வாலிபர்களிடம் இம்மாதிரி

7th September 1959] [Srimathi Rajathi Kunchithapatham]

ஒரு எண்ணம் இருக்கிறது என்பதை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த நிலை மாற வேண்டும். நான் குறிப்பிட்டபடி அற நிலைய மகாநாடுகள் ஒவ்வொரு வட்டாரத்திலும், கிராமத்திலும் நடத்தப்பட்டால் இந்த நிலை மாறி ஆன்மீக சக்தி வளருவதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

திருச்செந்தூரில் இருக்கும் முருகப்பெருமானை பணக்காரக் கடவுள் என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். எழ்மையான நிலையில் உள்ள கோவில் களும் பல இருக்கின்றன. பெரிய கோயில்களில் ஒரு நாளைக்கு 6 வேளை பூசை நடந்தாலும், சிறிய கோயில்களில் 6 மாதத்திற்கு ஒரு முறையாவது பூசை செய்யும் வழக்கம் இருக்கிறது. பெரிய கோயில்களின் பணத்தை சிறிய கோவில்களுக்கு உதவி செய்யலாம். அறநிலைய சீர்திருத்த மகாநாடு நடத்துவது மூலம் கோயில் உபரி பணத்தைக் கொண்டு பெண்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் அபிவிருத்திக்கான திட்டங்களுக்கு செலவு முடியுமா. நம் நாட்டில் பெண்களுக்கு தெய்வத்தினிடத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை உண்டு. ஆண்கள் நாஸ்திகர்களாக இருந்தாலும் வீட்டிற்குள் வரும்போது நாஸ்திகத்தை மூட்டை கட்டி விட்டுத் தான் வர வேண்டியிருக்கிறது. பெண்களுக்கு தெய்வத்திடத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையிருக்கிறது. குழந்தைகள் தேசத்தின் எதிர் கால பிரஜைகள். கோயில்களில் கிடைக்கின்ற உபரி வருமானத்தை பெண்களுக்கும், குழந்தைகளுக்குமான அபிவிருத்தி திட்டங்களில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கோயில்களில் இருக்கும் எக்ஸ்சிடியூட்டிவ் ஆபீசர்களுக்கு பென்ஷன் கொடுப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். இப்பொழுது இருக்கும் சில எக்ஸ்சிடியூட்டிவ் ஆபீசர்கள் இன்னும் 1, 2 மாதங்களில் வேலையிலிருந்து ரிடையாகி விடுவார்கள். அவர்கள் 12—15 வருஷங்கள் வேலை பார்த்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேலையை விட்டு விலகும்போது அவர்கள் வெறும் கையுடன் வீட்டுக்குப் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிராமல் அவர்களுக்கு ஏதாவது பண உதவி சர்க்கார் அளிக்க வேண்டும்.

(இச்சமயத்தில் மணி அடிக்கவே, அங்கத்தினர் ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்)

* SRI R. KRISHNASAMI NAIDU : தலைவர் அவர்களே, இந்து மத அற நிலைய பரிபாலன மசோதாவை வரவேற்று ஒரு சில கருத்துகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த மசோதாவில் பல நல்ல மாறுதல்களை செய்திருப்பதைக் குறித்து நான் சர்க்காருக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், ஆலயங்கள் எவ்வாறு பரிபாலிக்கப்படுகின்றன, எவ்வாறு பூசைகள் நடைபெற வேண்டும், அர்ச்சனை எப்படி, யாரால், நடத்தப்பட வேண்டுமென்று எனக்குத் தெரியாத விஷயங்களைப் பற்றி யெல்லாம் சொல்ல எனக்கு தைரியம் வர வில்லை.

முன்பு சமயத்திற்கு தொண்டு செய்த முன்னோர்கள் தங்களை தாழ்வாகக் கருதிக் கொண்டு பாடல்களை பாடி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த வகையிலே எனக்கும் இவைகளைப் பற்றிப் பேச எனக்கு தைரியம் வர வில்லை.

“குலம் பொல்லேன், குணம் பொல்லேன், குறியும் பொல்லேன், குற்றமே பெரிதுடையேன் கோலமாய்
நலம் பொல்லேன், நான் பொல்லேன், ஞானியல்லேன்,
நல்லாரோடிணங்கிலேன், நடுவே நின்ற விலங்கல்லேன் விஷக்
கல்லாதொழிந்தேனல்லேன்,

வெறுப்பளவும் மிகப் பெரிதும் பேச வல்லேன்,
இலம் பொல்லேன், ஏற்பதன்றி ஈயமாட்டேன்,
என் செய்வேன் ஏழையேன் தோன்றினேனே”

என்று சைவ சமயாச்சாரியார் ஒருவர் இவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறார். வைஷ்ணவ சித்தாந்தத்தைச் சேர்ந்த ஆழ்வாராதிகளில் ஒருவர்

[Sri. R. Krishnasami Naidu]

[7th September 1959]

“பாதியாய் அழுகிய கால் கையரேனும்
பழி தொழிலும் இழி குணமும் படைத்தாரேனும்
ஆதியாய் அரவணையாய் என்பாராகில்
அவர் கண்டீர் நாம் வணங்கும் அடிகளாரே”

என்று பாடியிருக்கிறார்.

சமயத்திற்கு, மதத்திற்கு தொண்டு செய்த பெரியார்கள் பாடிவைத்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது, மனிதன் தன்னுடைய ஆணவத்தை, “நான்” என்னும் அகங்காரத்தைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நமக்கு எல்லாம் எடுத்துக் காட்டாக பாடி வைத்திருக்கிறார்கள்.

இந்தப் பாடல்களையெல்லாம் நாம் மனதில் வைத்துக் கொண்டு பார்க்கும் போது கோவிலில் அர்ச்சனை செய்யும் ஒரு உத்தியோகத்தை, ஏன் ஒரு பிரிவினருக்கு, சாதியினருக்கு உரிமையாக இருக்கவேண்டும், மற்றவர்களுக்கு ஏன் அதைக் கொடுக்கக்கூடாது என்று இப்பொழுது பேசப் படுவதைப் பார்க்கும்போது நாம் வருந்த வேண்டியதான் இருக்கிறது. யார் இனிமேல் அர்ச்சகர் தொழிலுக்கு தகுதியாகிக் கொண்டு வருகின்றனரோ அவர்கள் அதற்குத் தகுதியாக்கப்படுவார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

இப்பொழுது, மகரிஷி வினோபாஜி அவர்கள், விஞ்ஞானம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்தநாட்களில் ஆன்ம ஞானத்தையும் அந்த அளவுக்கு வளர்த்து இணையச் செய்ய வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி வருகிறார். அஞ்ஞானத்தை அகற்ற வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார். வார்ட்ரூப் பேச்சுக்காக, அதைப் பற்றி வாதிப்பதற்கு ஒரு சில கருத்துக்களை எடுத்துக் கொண்டு பேசி முடிக்க வேண்டாம் என்று தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

உதாரணமாக இப்பொழுது பல கிராமங்களுக்கும் மின்சார வசதி செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். ஒரு கிராமத்திற்கு மின்சார வசதி வந்து, அங்கு இருக்கும் ஒருவருடைய மோட்டார் பம்பு செட்டிற்கு கனெக்ஷன் கொடுக்க முடியவில்லை என்றால் அவர் சர்க்காரைப்பற்றி புகார் செய்கிறார். அதற்குக் காரணங்களை கவனிப்பதில்லை. இவர் சொல்வதை பொது மக்களும் நம்புகிறார்கள்.

ஏன் உடனே கொடுக்க முடிவதில்லை என்றால், அங்கேயிருப்பது 33 கே.வி. லைனாக இருக்கும், ஆனால் அங்கே வேண்டியது 11 கே.வி. யாகும். அதற்குரிய முறையில் கொடுக்க வேண்டும் என்றால் தனியாக ஒரு சப்-ஸ்டேஷன் ஏற்படுத்த வேண்டும். இதைப்பற்றியெல்லாம் பொது மக்கள் அறிந்து கொள்ளமாட்டார்கள். ஏதோ கேட்வுடன் மின்சாரம் கொடுக்கவில்லை என்று மட்டும் சொல்லி விடுவார்கள். இந்த விதத்தில் தான் எல்லா காரியங்களிலும் அநியாயம், நியாயம் இருக்கும். இந்த முறையில் காலகேஷ்பத்தை நடத்திக்கொண்டு உலகில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற நாம் இந்த மத சம்பந்தமான தத்துவங்களைப்பற்றியும், அதனுடைய சித்தாந்தங்களைப்பற்றியும் நாம் சரிவர தெரிந்து கொள்ளாமல், அவைகளை எல்லாம் அறிந்து கொள்வதற்கு கூட அவகாசமில்லாமல் அவைகளைப்பற்றி தெரிந்து கொள்வதற்கு சந்தர்ப்பமில்லாமல் இருக்கக் கூடிய நாம் இந்த விஷயங்களைப்பற்றியெல்லாம் ஏளனமாகவும், அவைகளைப்பற்றி பேசும்போது ஏளனமான முறையில் பேசுவதும் பல விஷயங்களைப்பற்றியும் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கும் நம் போன்றோர்களுக்கு ஏற்றது அல்ல என்பதை தெரிவித்துக்கொண்டு இந்த மசோதாவின் மீது ஒரு சில கருத்துக்களை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இப்போது அந்நிலையங்களின் நிர்வாகத்தை எடுத்துக் பார்ப்போமானால் கோவில்களெல்லாம் வெகு சுத்தமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முன்னால் இருந்ததை போலல்லாமல் வெகு சுத்தமாகவும், நல்ல முறையிலும் கோவில்கள் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன என்பதை நாம் எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ள முடியும். இதை நாம் வரவேற்கவேண்டும். முன்னால் இருந்த

7th September 1959]

[Sri R. Krishnasami Naidu]

கமிஷனர்கள், அலுவலாளர்கள் எல்லாம் எந்தெந்த இடத்தில் எல்லாம் கோவில்கள் இருக்கின்றன என்று கூட தெரியாமல் இருந்தார்கள். ஆனால் இப்போதுள்ள கமிஷனர்களோ அல்லது இதில் பணியாற்றுகின்ற அலுவலாளர்களோ, நமது நாட்டில் 108 திருப்பதிகள் இருக்கின்றன என்றால், அவைகள் எங்கெங்கே இருக்கின்றன என்பதை தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதேமுறையில் எங்கெங்கே கோவில்கள் இருக்கின்றன, அவைகளின் நிர்வாகங்கள் எப்படி நடக்கிறது என்பதையெல்லாம் நன்றாக அறிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தஞ்சாவூரில் எத்தனை கோவில்கள் இருக்கின்றன, எந்தெந்த ஜில்லாக்களில் எத்தனை எத்தனை கோவில்கள் இருக்கின்றன என்பதையெல்லாம் அறிந்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த விபரங்களை எல்லாம் அறிந்து அந்த இலாகா நிதியிலிருந்து எந்தெந்த கோவில்களுக்கு அதிகப்படியாக செலவு செய்யவேண்டும் என்று பார்த்து அதற்கு தகுந்தபடி செலவும் செய்து வருகிறார்கள். பல விஷயங்களில் நல்ல சீர்திருத்தம் ஏற்படவில்லை என்று பல அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் உண்மையில் பல விஷயங்களிலும், அர்ச்சனை செய்வதிலும் சரி, வேதங்கள் ஒதுவதிலும் சரி பலவிதத்தில் முன்னேற்றங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அது மட்டுமல்ல மேலும் வாசிப்பதிலும் சரி அதிலும் நல்ல முறையில் ஆட்களை தயாராக்குவதற்காக இதற்கு என்று தனியாக பயிற்சி அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த விதத்தில் பார்க்கும் போது கழிந்த சில வருஷங்களாக கோவில்கள் எல்லாம் நல்ல முறையில், சீர்திருத்தமான முறையில் முன்னேறிக்கொண்டு வருகின்றன என்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கோவில்களுக்காக விடப்பட்டிருக்கும் சொத்துக்களைப்பற்றி நாம் கவனிக்கின்றோம். அந்த சொத்துக்கள் இனம் சொத்துக்கள், அதாவது தேவஸ்தனம் இனம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது பல வருஷங்களுக்கு முன்னாலேயே சுமார் ஒரு தலை முறைக்கு முன்னாலேயே பல கைங்கரியங்களுக்காக விடப்பட்ட சொத்துக்கள் இன்று பலரிடத்தில் பந்தகப்படுத்திய முறையில் இருந்து வருகிறது. இப்படிப்பட்ட நிலங்களை விவசாயம் செய்து பல குடும்பங்கள் வாழ்ந்து வருகின்றன. அவை முன்பு எல்லாம் 200, 300 ரூபாய் என்று இருந்தது. இப்போது மின்சாரம் வந்ததின் பின்னால் 1,000 ரூபாய் 2,000 ரூபாய், 3,000 ரூபாய் என்ற விலையில் இப்போது இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த முறையில் நிலங்களை எல்லாம் முன்னுக்கு கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஏழைகள் மீது கோர்ட்டில் இந்த நிலங்கள் சம்பந்தமாக கேஸ் போடும்போது நிலங்களை கொடுத்துவிடவேண்டும், இவைகளை கோவில்களின் சொத்துக்கள் என்று கோர்ட்டுகள் தீர்ப்பு அளித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இம்மாதிரி மானிய நிலங்களில் நூற்றுக்கணக்கான வீடுகள் கட்டி பற்பல தலைமுறைகளாக வாழ்ந்தும் வருகிறார்கள். இந்த சொத்துக்கள் எந்த நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருந்ததோ அதே முறையில், அல்லது அதை விட மேலான முறையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நிலங்களை எந்த இனத்திற்காக விடப்பட்டிருக்கிறதோ, அதையும் பார்த்துக்கொள்ளுகிற வகையில் அவர்களே மேலும் வைத்துக்கொள்ளும்படியான வழியில் ஏதாவது அனுசூலம் செய்யும்படியான வழியை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இம்மாதிரி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற நிலங்கள் எந்த கைங்கரியத்திற்காக கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதை அந்த நிலங்கள் வைத்திருப்பவர்கள் அத்தகைய காரியத்துக்குரிய செலவுகளை செய்வதோ அல்லது அதற்குரிய பணத்தைக் கொடுத்து விடுவதாகவோ அல்லது மானியத் தொகையை கொடுத்துவிடுவதாகவோ இருந்தால் இப்போது நிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றவர்களே மேலும் அதை வைத்துக்கொண்டிருக்க அனுமதி கொடுக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எனக்கு முன்னால் பேசிய பலர் எக்ஸ்ப்ளிட்டில் ஆபீஸர்களுடைய விஷயத்தைப்பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுக்கு இனிமேல் பென்ஷன் திட்டம் வரப்போகிறது என்றாலும் கூட பல வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே பணியாற்றியவர்கள் பலர் இப்போது இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் பயன் அடைய செய்யும் வகையில், பென்ஷன் என்ற முறையில் இல்லாவிட்டாலும், கிராச்சியிட்டி என்கின்ற வகையிலாவது

[Sri R. Krishnasami Naidu]

[7th September 1959]

அவர்கள் வேலை செய்த வருடங்களுக்கு ஏற்றவாறு ஏதாவது தொகை கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய தொகையை கணக்கிட்டுப்பார்த்தாலும் உத்தேசமாக 30 ஆயிரம் அல்லது 40 ஆயிரம் ரூபாய்தான் வரும் என்று நான் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன். இந்தக் தொகையை ஒரேயடியாக ஒரே கோவிலே கொடுக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. யார் யார் எத்தனை எத்தனை வருடங்கள் எந்தெந்த கோவில்களில் வேலை செய்திருக்கிறார்கள் என்பதைப்பார்த்து அந்தந்த கோவில்களிலிருந்து பணத்தை வசூல் செய்து கொடுக்கலாம் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொண்டு இதற்காக அரசாங்கம் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI T. SAMPATH: கனம் சேர்மன் அவர்களே, இந்த மசோதாவை ஆதரித்து சில கருத்துக்களை சொல்ல நான் விரும்புகிறேன். இந்த மசோதாவின்மீது பல அங்கத்தினர்கள் தங்களது அபிப்பிராயங்களை எல்லாம் தெரிவித்தார்கள். உத்கையால் இதைப்பற்றி பேசும்போது நான் பல அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்தேன். அதை எல்லாம் செலக்ட் கமிட்டி பரிசீலித்திருப்பதாக தெரிகிறது. இருப்பினும் இன்னும் பல பிரிவுகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்கள் தெளிவாக இல்லை என்பதுதான் என் அபிப்பிராயம். அதையும் விளக்கமாகத் திருத்தி அமைத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்தத் திருத்த மசோதா கெண்வெந்ததின் நோக்கம் 1951-ல் கோர்ட்டுக் கொடுத்த தீர்ப்பின் காரணமாகவும் உயர்நீதி மன்றங்கள், சப்ரீம் கோர்ட்டு இவைகள் கொடுத்த தீர்ப்பின் காரணமாகவும் சட்டத்திலிருந்து சில குறைபாடுகளை அகற்றவேண்டும் என்கின்ற நோக்கத்துடன் மன்னால் ஒரு திருத்த சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது அதன் பின்னால் 1954-ல் வருஷத்திலும் ஒரு திருத்தமசோதா கொண்டுவரப்பட்டது. 9-12-1955-ல் ஹைகோர்ட்டு கொடுத்த தீர்ப்பில் மடங்களடைய நிர்வாகத்தை கட்டுப்படுத்தக் கூடிய வகைகளை இதில் இணைக்கக்கூடாது என்றும், அதற்கு என்று தனியாக சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும் என்றும் கருத்து சொல்லப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இப்போது இருக்கக்கூடிய இந்த மசோதாவைப் பார்ப்போமானால், பல பிரிவுகளும் மடங்களைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய வகையில் அமைந்திருந்தாலும், சில பிரிவுகள் மடங்களைக் கட்டுப்படுத்தாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. செலக்ட் கமிட்டி விவாதத்தின் போது கனம் சீனியர் அய்யர் அவர்கள் இதைப் பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதில் மடங்களுக்கு என்று தனியாகச் சட்டம் இயற்றுவதாக இருந்தால் நல்லதாக இருக்கும் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இப்போது இருக்கின்ற சில பிரிவுகள் மடங்களை கட்டுப்படுத்தக் கூடிய முறையில் இருக்கிறது. சில பிரிவுகள் இல்லை. 71-வது பிரிவை எடுத்துக்கொண்டால், இது சம்பந்தமாக ஹைகோர்ட்டு கொடுத்த தீர்ப்புகளை எல்லாம் பார்த்தால் மிகவும் “டிராஸ்டிக்” காக (கடுமையாக) இருக்கிறது. இது சரியல்ல என்ற அபிப்பிராயம் உயர்நீதி மன்றத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(Mr. Speaker in the Chair.)

அப்படி இருந்தும் மீண்டும் இந்த 71-வது பிரிவைச் சேர்த்திருப்பது சரியல்ல. அதே போன்றதான் கண்டிரிப்புஷன் சம்பந்தமாக ஒரு பிரிவு இருக்கிறது நூற்றுக்கு மூன்று என்றிருந்ததை மாற்றி 100-க்கு 8 என்று ஆக்கியிருந்தார்கள். அதன் பின்னால் இப்போது பரிசீலிக்கப்பட்டு 100-க்கு 7 என்று திருத்தப்பட்டிருக்கிறது. இது அதிகமாக இருக்கிறது என்பதைப்பற்றியும், சர்ச்சை இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த அரசாங்கத்தின் உடமையாக இருக்குமா என்கின்ற நிலைமை வரும்போது இதுவும் சட்ட ரீதியாக, செல்லுமா என்ற அபிப்பிராயமும் தோன்றத்தான் செய்கிறது. இப்போது இதைக் கமிஷனர்ஸ்-பண்ட் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் சொல்லுவது சரியா என்பதும் சந்தேகமாகவே

7th September 1959]

[Sri T. Sampath]

இருக்கிறது. ஆகவே இந்த விஷயத்தில் மீண்டும் சர்ச்சைக்கு இடமிருக்குமா என்றும் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. மேலும் இந்த கண்டிரிப்புஷன் தொகையைப் பார்க்கும்போது இப்பொழுது ஏழு சதமானம் என்று ஏற்படுத்தியிருப்பதும் சரியல்ல என்றுதான் நினைக்கிறேன். பல தேவஸ்தானங்களால் கொடுக்க இயலாது என்றுதான் நினைக்கிறேன். ஆகவே, இதையும் திருத்தி அமைத்தால் வெகு நன்றாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, 4-வது பிரிவை நல்ல வகையில் திருத்தி அமைத்திருக்கிறார்கள். நாலாவது பிரிவு சில தர்மங்களுக்கு இந்தச் சட்டத்தினின்றும் விதி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நன்கு பரிசீலித்து எந்தெந்த தர்மங்களுக்கு விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமோ அந்தந்த தர்மங்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 3-வது செக்ஷனில், எந்த தர்ம ஸ்தாபனத்தையும் எடுத்துக்கொள்வதற்கான அதிகாரத்தை அரசாங்கத்துக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது பிரிவில் அந்த அதிகாரம் இருந்த போதிலும், முதல் பிரிவில் 3-வது உட்பிரிவில் 'சாரிடின் இன்ஸ்டிடியூஷன்' என்பது இல்லை. 'சாரிடின் இன்ஸ்டிடியூஷன்' என்ற வார்த்தைகளை அதில் சேர்த்துக்கொண்டால் மற்ற தர்மங்களையும் இந்தச் சட்டத்திற்கு உட்படுத்துவதற்கு சௌகரியமாக இருக்கும். ஆகையால் அந்த பிரிவைக் கூட இன்னும் கொஞ்சம் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

11
a.m.

பொதுவாக, இந்த ஷரத்துக்களை அலசிப் பார்க்கும்போது அதிகாரிகளுக்கே அதிக அதிகாரம் கொடுக்கக் கூடிய முறையில் இவை அமைந்திருப்பதாக நான் கருதுகிறேன். பழைய காலத்தில் தர்மகர்த்தாக்கள் அதாவது டிரஸ்டிகள், இந்த ஸ்தாபனங்களை நல்ல முறையில் நடத்தி வந்தார்கள். ஆனால், இப்போது அவர்களுக்கிருந்த அதிகாரம் எல்லாம் அவர்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு அவர்கள் சாதாரண பொம்மைகளாக—சாதாரண லெர்வண்டுகளாக ஆக்கப்பட்டிருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். பல பிரிவுகளில் டிரஸ்டிகளுக்கு மேலும் அதிகாரம் வழங்கி நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். குறிப்பாக 77-வது பிரிவு புதிய பிரிவு. அது கூடத் தேவையில்லை. அதிலே டிரஸ்டிகளுக்கு அதிகாரமே இல்லை. கோயில்களுக்குச் சொந்தமான நிலங்களை குத்தகைக்கோ வாடகைக்கோ விடுவதற்கான அதிகாரம் அவர்களுக்கு இல்லை. பெட்டி கமிஷனரோ, கமிஷனரோ இஷ்டப்பட்டால்தான் அவைகளை வாடகைக்கு விடலாம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்தலத்திலிருந்து செலவாற்றுவார்கள் டிரஸ்டிகள்தான். ஆகவே, அவர்களுக்குத்தான் இந்த அதிகாரம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இது அதிக வருவாயை அளிக்கக் கூடிய ஒரு அம்சம். இந்த அதிகாரத்தை டிரஸ்டிகளுக்கே கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த மசோதாவில் 'டாக்டரின் ஆப் ஸைப்ரே' ஒரு பிரிவில் இருக்கிறது. அது மசோதாவில் 35-வது பிரிவர் இருந்தது. இப்போது 36 ஆக மாற்றி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோவிலின் வருமானத்தில் உபரியாக இருக்கும் பணத்தை நல்ல காரியங்களுக்காகச் செலவிட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடனேயே இந்தப் பிரிவு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அறுபத்தி ஆறுவது பிரிவில் இந்த உபரி வருமானத்தை எந்த வகையில் செலவிடலாம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. முதலில், அந்தப் பணங்களை ஹிந்து மதத்தின் பலத்திற்காகவும், வளர்ச்சிக்காகவும் செலவழிக்க வேண்டுமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அதைத்தான் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ வேதரத்தினமும் குறிப்பிட்டார். அதுதான் இங்ஙனான நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், இந்தப் பணம் எந்த வகையில் செலவிடப்பட்டது என்று கோர்ட் பரிசீலிக்கக் கூடிய காலத்தில், மதத்தின் வளர்ச்சிக்காகச் செலவழிக்கப்பட்டதா என்று பரிசீலிக்கப்படுமானால், பல சங்கடங்கள் ஏற்படக் கூடும். ஹிந்து

[Sri T. Sampath] [7th September 1959]

மதத்தைப் பலப்படுத்தும் வகையிலும் அதன் வளர்ச்சிக்கு உதவும் வகையிலும் அந்தப் பணத்தை செலவு செய்ய தீர்மானிக்க வேண்டும். இந்தப் பிரிவை நன்றாக அந்த முறையில் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஏரியாக கமிட்டிகள் முன்பெல்லாம் டெம்பிள் கமிட்டிகள் என்ற பெயருடன் நல்ல முறையில் செயல் புரிந்துவந்தன. ஏரியாக கமிட்டிக்கு ஒரு நான் அபிஷியலைச் சேர்மனாக நியமிக்க வேண்டும். என்று விதித்திருப்பது குறித்து நான் ரொம்ப சந்தோஷப் படுகிறேன். இதில் 2 அல்லது 4 மெம்பர்கள் இருக்கலாம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த strength-ஐ அதிகப்படுத்தலாம். என்று நினைக்கிறேன். அதாவது, 4 பேர்களிலிருந்து 7 பேர்களுக்குள் இருக்க வேண்டுமென்று இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். மேலும் சேர்மனை மெம்பர்களை தேர்ந்தெடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்றும் கருதுகிறேன்.

பொறுக்குக் கமிட்டியினர், 8, 9 பிரிவுகளை நல்ல முறையில் திருத்தி அமைத்திருக்கிறார்கள். கமிஷனர், டெபுடி கமிஷனர், அவலிஸ்டெண்ட் கமிஷனர் ஆகியவர்களின் நியமனம் பற்றி பல கனம் அங்கத்தினர்கள் பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள். நான் ஒரு கருத்துத் தலைவிக்கிறேன், இப்போது இந்தப் பிரிவுகளில் சட்டப் பிரச்சினைகள் அதிகமாக இருக்கின்றன. எனவே சட்ட அறிவும், சட்ட அனுபவமும் உள்ளவரைக் கமிஷனராகப் போட்டால் இந்த நிர்வாகம் இன்னும் நன்றாக இருக்கும் என்ற அபிப்பிராயத்தை நான் உதகையில் சொன்னேன். நீதி இலாகாவில் பணியாற்றிய டிஸ்ட்ரிக்ட் ஜட்ஜ் போன்ற அதிகாரிகளை கமிஷனராக நியமிக்கலாம் என்று சொன்னேன். அந்தக் கருத்து ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. 8, 9-வது பிரிவுகளை இன்னும் நன்றாகத் திருத்தி அமைக்க வேண்டும். அவைகளை இன்னும் நன்றாகத் திருத்தி அமைக்கக் கூடும். இதை நீதி, நிர்வாகம் என்ற அடிப்படையில் பிரிக்கலாம். ஜூடிஷியல் டெபுடி கமிஷனர்கள், எக்ஸிக்யூட்டிவ் டெபுடி கமிஷனர்கள் என்ற இரு வகை டெபுடி கமிஷனர்களை நியமிக்கலாம். சட்ட சம்பந்தமான விஷயங்களை கவனித்து முடிவு செய்யும் அதிகாரத்தை ஜூடிஷியல் டெபுடி கமிஷனருக்குக் கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும். பல பிரிவுகளில் அப்பீல் பவர்ஸ் கொடுத்திருக்கிறோம். இந்த வேலைக்கு சட்ட அனுபவமும் சட்ட அறிவும் உள்ளவர்கள் நியமிக்கப் பட்டால் நன்றாக இருக்கும். அவர்களை ஜூடிஷியல் டெபுடி கமிஷனர்கள் என்று குறிப்பிடலாம். மற்ற விஷயங்களை எக்ஸிக்யூட்டிவ் டெபுடி கமிஷனர்கள் கவனித்துக்கொள்ளலாம். 8-வது, 9-வது பிரிவுகள் அந்த முறையில் திருத்தி அமைக்கப்பட்டால் வெகு நன்றாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

எக்ஸிக்யூட்டிவ் ஆபீஸர்களை சர்க்கார் ஊழியர்களாக ஒப்புக்கொண்டது மிகவும் சந்தோஷமான விஷயம். ஆனால் இங்கே, 116-வது 119-வது பிரிவுகள் தெளிவாக இல்லை. எந்தத் தேதியிலிருந்து அவர்கள் அரசாங்க ஊழியர்களாக ஆக்கப்படுவார்கள் என்ற விஷயம் தெளிவாக இல்லை. எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் நண்பர்கள் கூட அவர்களுக்கு பென்ஷன், கிராசுவிடி முதலியவைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறினார்கள். 116-வது 119-வது பிரிவுகளில் அவை பற்றி வியத்தமாகக் குறிப்பிடவில்லை. இந்தச் சலுகைகள் எல்லோருக்கும் கிடைக்க வேண்டும். இதற்கு முன் ஓய்வு பெற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். விரைவில் ஓய்வு பெறக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் இந்த சலுகைகள் கிடைக்க வேண்டும். அந்த முறையில் 116-வது, 119-வது பிரிவுகளைத் திருத்தி அமைத்தால் மிக நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். அறுபத்தி ஒருவது பிரிவின் கீழ் சில ஸ்கீம்கள் கோர்ட்டுகளால் ஸெட்டில் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைப் புனராலோசனை செய்து ரத்து செய்வதற்கு டெபுடி கமிஷனருக்கும் கமிஷனருக்கும் இங்கே அதிகாரம் அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஸெட்டில் ஸ்கீமில் தலையிடுவது அவ்வளவு சரியல்ல என்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

7th September 1959]

* SRI G. G. GURUMURTHI : கனம் தலைவர் அவர்களே, சபை முன் இருக்கக் கூடிய ஹிந்து மத பரிபாலன பாதுகாப்பு மசோதாவை வரவேற்கிறேன். 1951-ம் வருஷத்துச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்த பிறகு கிராமங்களில் உள்ள கோயில்களில், குறிப்பாகக் குறைந்த வருமானமுள்ள கோயில்களில், டிராஸ்டிகளாகத் தங்களை நியமிக்க வேண்டுமென்று கோரும் மனுக்கள் எரியாக் கமிட்டிக்கும் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கும் வந்தன. கிராமப்புறங்களில் குறைந்த வருமானமுள்ள கோவில்களில் பூசல்கள் நிறைய ஏற்பட்டன. நிதி பற்றாக்குறையும் ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் அங்குள்ள அர்ச்சகர்கள் கிராம மக்களிடமிருந்து பணம் வசூலித்து புனே புனஸ்காரங்களும் உற்சவங்களும் நடத்தி வந்தார்கள். தகராறுகள் வரும்போது உடனே கோர்ட்டுக்குப் போகும் நிலைமை ஏற்பட்டது. அவர்கள் ஜீவனத்திற்காக இருந்த தொழிலுக்கும் இடையூறுகள் ஏற்பட்டன. இந்தக் கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்காக, 500 அல்லது 1,000 ரூபாய்க்குக் குறைவான வருமானமுள்ள கோயில்களுக்கு இந்தச் சட்டம் பிரயோஜனப்படமாட்டாது என்று விதிக்க வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சர்கள் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக 20,000 ரூபாய்க்குக் குறைந்த வருமானமுள்ள கோயில்களுக்கும் இப்போது இந்தச் சட்டம் அமுலுக்கு வந்த பிறகு யார் யார் அதிலே இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார்களோ அவர்கள்—அந்தந்தப் பிராந்தியங்களிலுள்ளவர்கள்—விண்ணப்பம் செய்து டிராஸ்டிகளாகி வந்தார்கள். அவர்கள் அப்படி நியமிக்கப்பட்ட பிறகு அவர்கள் காலத்திற்குள்—5 ஆண்டு காலம் அல்லது 3 ஆண்டு காலம் என்று அவர்களுடைய நியமன காலம் இருந்தால் அதற்குள்ளாக—எந்த விதமான காரியங்களையும் செய்ய முடியாத—எந்த விதமான நடவடிக்கைகளையும் எடுக்க முடியாத—நிலையில் இருந்தார்கள். இதற்குக் காரணம் பழைய காலம் தொட்டு எந்த ஒரு நல்ல காரியத்திற்காக கோயில்களுக்குச் சொத்துக்கள் அளிக்கப்பட்டதோ அந்த சொத்துக்களெல்லாம் அந்தந்த கிராமங்களிலுள்ள செல்வாக்குள்ள நபர்கள் கையில் சிக்கி பல விதமான பராதீனத்திற்கு உட்பட்டிருக்கின்றன. நியமிக்கப்பட்ட டிராஸ்டிகள் அந்த சொத்துக்களை கோயில்களுடைய உபயோகத்திற்கு திரும்பவும் கொண்டு வருவதற்கு கோர்ட்டுக்குச் செல்லவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். கோர்ட்டுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்றால் கையிலிருந்து செலவு செய்து கோர்ட்டு விவகாரங்களை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி நடத்தினாலும், வெற்றி அடைந்து வர 5 ஆண்டு காலம் அல்லது 7 ஆண்டு காலம் சென்றுவிடுகிறது. இம்மாதிரி நிலையில் நிர்வாகத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் பெரும் விரோதத்தையும் கட்சியையும் உண்டாக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. அரசாங்கமோ, அல்லது கமிஷனார் அவர்களோ, அல்லது டெபுட்டி கமிஷனார் அவர்களோ அல்லது அவுஸ்டெண்ட் கமிஷனார் அவர்களோ 20,000 ரூபாய்க்கு குறைவாக இருக்கக்கூடிய கோயில்கள் சம்பந்தப்பட்டமீட்டில் எந்தெந்த சொத்துக்கள் இவர்களைச் சேர்ந்தது என்பதை ரெவின்யூ அக்கவுண்ட்ஸில் பார்த்தால் தெரியும். இன்றைய தினம் நாம் அனுபவத்தில் பார்க்கிறோம். ஒரு இடத்தில் கோயிலே இருக்காது. ஆனால் ஒரு கோயிலின் பேரில் நிலம் இருக்கும். எந்த தெய்வத்தின் பெயரால் நிலம் இருக்கிறதோ அந்த மாதிரியான கோயில் இருக்காது. தர்ம சொத்துக்கள் ஏராளமாக இருக்கும். அப்பேற்பட்ட சொத்துக்கள் செல்வாக்குள்ள நபர்கள் கையில் சிக்கி எந்த விதமான பிரயோசனமும் இல்லாமல் இருக்கிறது. முன்பு சொன்ன பிரகாரம் அரசாங்கமோ அல்லது மற்ற அதிகாரிகளோ ரெவின்யூ கணக்குகளைப் பார்த்து எந்தெந்த கோயில்களுக்கு எவ்வளவு வருமானம் இருக்கிறது, எவ்வளவு நிலம் இருக்கிறது என்று பார்த்து அறிக்கை வெளியிட்டால் அதற்கு மேல் நல்ல நிர்வாகத் திறமையுள்ள டிராஸ்டிகளும், யோக்கியப் பொறுப்புள்ள டிராஸ்டிகளும் நிர்வாகம் செய்ய வருவார்கள். இப்போது இருக்கும் நிலையில் இந்த டிராஸ்டிகள் இதுபோன்ற அக்கப் போர்களிலும் தொல்லைகளிலும் ஈடுபட்டு என் தங்கள் கைப் பணத்தை செலவு செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணுகிற காரணத்தினால் தகுதியுள்ளவர்கள் டிராஸ்டிகளாக வருவதற்கு முன்வரவில்லை. இப்போது பராதீனத்தில் இருக்கக்கூடிய சொத்துக்களுக்கு ரெகார்ட் பூர்வமாக ஒன்றுமில்லை.

[Sri G. G. Gurumurthi]

[7th September 1959]

அனுபவ பாத்தியம் மட்டும்தான் இருக்கிறது. பட்டா ரெகார்ட்களையும் சிட்டா எக்ஸ்ட்ராக்ட் என்று சொல்லக்கூடிய கணக்குகளைப் பார்த்தாலும் கூட இந்த நிலங்களெல்லாம் தெய்வத்தின் பேரில்தான் இருக்கும். ஆகையால், அரசாங்கமோ, அல்லது அரசாங்க அதிகாரிகளோ பராதீனத்தில் இருக்கக்கூடிய சொத்துக்களைத்தான் திரும்ப எடுத்துக்கொள்ளும் பொறுப்பை எடுத்துக் கொண்டு, அதற்கு மேல் டிரஸ்டிகளை நியமித்தால் வேலைகள் ஒழுங்காக நடைபெறும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதற்கான வழி வகைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* **SRI R. KANDASAMI :** கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஹிந்து மத பரிபாலன சட்டத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இரண்டு நாட்களாக கனம் அங்கத்தினர்கள் பல கருத்துக்களைச் சொல்லி நன்கு விளக்கியிருக்கிறார்கள் என்றாலும் எனக்குத் தெரிந்த சில கருத்துக்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

நேற்றைய தினம், எத்தனை பிள்ளையார்களை உடைக்கச் சொல்லி பிரசாரம் நடந்ததோ அத்தனை ஆயிரம் பிள்ளையார்கள் நம் நாட்டில் தோன்றியிருக்கின்றன என்று சொன்னால், மத விஷயத்தில் மக்களுடைய பக்தியைக் குறைக்க முடியாது என்பது நன்கு விளங்குகிறது. சாதாரண காலங்களில் சுவாமி இல்லை என்று பிரசாரம் செய்தவர்கள், தேர்தல் காலங்களில் சுவாமி இல்லையென்று சொல்லாமல் பிரசாரம் செய்வதைப் பார்த்தால் சுவாமி இல்லையென்று சொல்பவர்களும் கூட சுவாமி இருக்கிறது என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறார்கள் என்பது வெளிப்படுகிறது.

அதோடு இந்த நாட்டில் பல கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. ஏசுநாதரைப் பற்றி, முகம்மது நபியைப் பற்றி ஏதாவது பழித்துக் கூறினால்—அல்லது பழித்து எழுதினால்—அவர்களுடைய சட்டம் உடனே குறுக்கிட்டு அவர்களை அபராதத்திற்கு ஆளாக்குகிறது. அதே மாதிரி நமது ஹிந்து மதத்தைப் பற்றி கேட்பார் யாருமில்லாமல் இது ஒரு ஏமாற்றத் தமம் என்று சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு இருக்கிறது என்பது விசனிக்கத் தக்கதாக இருக்கிறது. மேல்நாடுகளில் 250 கோடி மக்கள் மத நம்பிக்கை கொண்டு, நல்ல ஒழுக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு காரியங்களை செவ்வனே செய்து வரும் நேரத்தில் நம் நாட்டிலே மாத்திரம் பல கருத்துக்களை சினிமாக் களில் புகுத்தி, பண்புக்குக் கேடாக பத்திரிகைகளில் ஆபாசமாக எழுதி இம்மாதிரியான காரியங்களில் ஈடுபட்டு வருவதைப் பற்றி கேட்பார் யாரும் இல்லை. ஆகையால் இவைகள் விஷயத்தில் சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சில பத்திரிகைகளில் பார்க்கலாம், “கண்ட்நது எடுத்த சிலை, வா தம்பி வா, ஓடி வா, என அழைப்பார் அமகு” என்று சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இத்தகைய பத்திரிகைகள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும்—இல்லையென்றால் சீர்திருத்தப்படவேண்டும்—என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

இது மாத்திரமல்ல. வெள்ளையர்கள் ஆட்சியில் இருந்த காலத்தில் ஹிந்து மதத்தில் தலையிட முடியாது என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கு உடந்தையாக ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்கள் இருந்தார்கள். தற்போது திராவிடக் கழகக்காரர்களும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் காரர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அப்போதே மக்கள் எல்லோரும் சமத்துவமாக இருக்கவேண்டுமென்று அக்கரை கொண்டு நடவடிக்கை எடுத்திருந்தால், தீண்டாமை அதிக காலத்திற்கு முன்பாகவே ஒழிந்திருக்கும் என்பது அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும். 1947-ம் வருஷத்தில் நமது நாடு விடுதலையடைந்த பிறகுதான் எங்களுக்கு விடுதலையாயிற்று என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். காரணம் முன்பெல்லாம் கோயிலுக்குப் போக முடியாது. கோயில் பக்கம் பேரய்விட்டால் எங்களுடைய எலும்புகள் போய்விடும். அன்றைய தினம் அவர்கள் அதற்கு உடந்தையாக

7th September 1959] [Sri R. Kandasami]

இருந்தார்கள். அப்போதே அக்கரை கொண்டு ஒரு சட்டத்தைச் செய்திருந்தால் எப்போதோ தீண்டாமை போயிருக்கும். விடுதலையான பிறகுதான் எங்களுக்கும் விடுதலை கிடைத்தது.

கோயில்களில் இருக்கக்கூடிய அர்ச்சகர்கள் வேலை கட்டாயம் ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். ஏனென்றால் நந்தனார் முதல் மற்றப் படி புராணங்களிலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்தான் தெய்வத்தை உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதால் அவர்களுக்கு நிச்சயம் அர்ச்சகர்கள் வேலை தரவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நிர்வாக வேலைகளில், எக்ஸ்பீகடிவ் ஆபீஸர்களாகவும், டிராஸ்டிகளாகவும் அதிகப்படியாக எங்களைப் போட்டால்தான் தீண்டாமை ஒழியும். தேவாலயத்திலேயே தீண்டாமை இல்லை என்ற நிலைமை ஏற்பட்டால்தான் எல்லா இடங்களிலும் தீண்டாமை ஒழியும். ஆகையால்தான் அதிகப்படியான உத்தியோகங்களை எங்களுக்குத் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மடாதிபதிகளைப் பற்றி கேவலப்படுத்திப் பேசுவதைவிட்டு அவர்களை நல்ல முறையில் பத்திரிகைகள் நடத்தும்படி செய்து, தேசப்பணியில் ஈடுபட ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தைப் பொறுத்தவரையில் இன்னும் அதிகப்படியான உத்தியோகங்களை அவர்களுக்குக் கொடுத்தால்தான் நாட்டிலுள்ள தீண்டாமை ஒழியும் என்று கூறிக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI A. V. P. PERIAVALAGURUVA REDDI : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த அறநிலைய பாதுகாப்பு மசோதாவிலே நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய கோயில்களை அரசாங்கம் காப்பாற்றவேண்டியது முக்கியமான கடமை. காப்பாற்றுவதோடு இல்லாமல் எல்லா மக்களும் பக்தியோடு இருக்கவேண்டியது ரொம்ப அவசியமான விஷயம். முன்னால்தான் திருமலை நாயக்கர் ஆண்ட காலத்தில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஆண்டான் கோயிலில் மதிய தீபாராதனை நடக்கும் காலத்தில்—அப்பொழுது ஓயர்லஸ் கிடையாது, போன் கிடையாது—ஒரு மணி ஓசை எவ்வளவு தூரம் கேட்குமோ அந்த அளவில் மணி மண்டபங்களை அமைத்து, அங்கே பூஜை ஆரம்பித்தவுடன் முதல் மணியடித்து, அதற்குப் பிறகு அடுத்த மணி, அதற்கடுத்த மணி என்று அடித்து 5 நிமிஷத்தில் மதுரையில் அந்த மணி கேட்கும். உடனே அந்த திசை நோக்கி தெண்டனிட்டு ஆண்டவனை வணங்குவார். அந்த மாதிரி முன் காலத்திலே இருந்தவர்கள் பக்தியாக இருந்து வந்தார்கள். எல்லா மக்களும் அந்தக் காலத்தில் சுபிட்சமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஏதோ திருப்தியாகச் சோதையாவது தின்றுகொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுதோ உடுக்க ஆடை, வயிற்றுக்குச் சோறு கூட ஒழுங்காகக் கிடைப்பதில்லை. கோடிக் கணக்காகச் செலவு செய்து எத்தனையோ அணிகளைக் கட்டுகிறோம். ஒரு அணை கட்டினால் ஒரு படி அரிசி விலையில் இரண்டணு கூடுகிறது. இன்னொரு அணை கட்டினால் ஒரு படி அரிசி விலை மேலும் இரண்டணு விலை அதிகமாகிறது. இப்படி ஒவ்வொரு அணை கட்டக் கட்ட அரிசி விலையும் இரண்டணுவாக உயர்ந்துகொண்டே போகிறது. ஆகையால் கடவுள் பலம் வேண்டியது அவசியம். கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். அந்த முறையில் கோயில்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது அவசியந்தான். அதை நல்ல முறையில் செய்யவேண்டும்.

ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இருக்கும் கோயில்களுக்கு அங்கேயே ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதாவது அந்தக் கமிட்டியின் உறுப்பினர்கள் ஒட்டுப் பெற்று வரவேண்டுமெனியோமிய கமிஷனரால் நியமிக்கப் படக்கூடாது. அவ்வாறு நியமனம் பெற்று வந்தவர்கள் தங்கள் இஷ்டம் போல் நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அது அவ்வளவு உசிதம் அல்ல. ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தி அவர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுத்து கோயில் நிர்வாகத்தை நடத்திவந்தால் இன்னும் கொஞ்சம் நலமாக இருக்கும் என்பது அடியேனுடைய கருத்து.

[Sri A. V. P. Periavalaguruva Reddi] [7th September 1959]

கோயில்களில் எக்சிக்யூட்டிவ் ஆபீசர்களுக்குப் பென்ஷன் கொடுப்பது என்றால் மற்ற மானியம் இல்லாமல் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு உழைக்க முடியும். மேளம் வாசிக்கிறவர்களும் சம்பளம் குறைவாக இருக்கிறது அவர்களுடைய வேலைக்கு காலம் கிடையாது. இருபத்திநான்குமணி நேரமும் வேலைசெய்கிறார்கள். ஆறு கால பூஜைக்கும் மேளம் அடிக்கிறார்கள். அடுத்த மணி நேரத்தில் ஒரு மந்திரியோ, பெரிய ஆளோ வந்துவிட்டால் மேளக் காரனும் வரவேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் வேலை செய்யும் அவர்களுக்கு அந்தந்தக் கோயில் பண்டியிருந்து ரிடையர் ஆகும் காலத்தில் கொடுக்கும் வகையில் ப்ராவிடண்ட் பண்ட் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பெரிய கோயில்களில் எல்லாம், மீண்ட்சியம்மன் கோயில், திருச்செந்தூர் முருகன் கோயில், ஸ்ரீவில்லி புத்தூர் ஆண்டாள் கோயில், நிறைய வருமானம் வருகிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய மெம்பர்களும் எந்தெந்த தர்மத்திற்காக யார் யார் பணம் கொடுத்திருக்கிறார்களோ அதற்காகவே அந்தப் பணத்தைச் செலவு செய்யவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அப்பொழுது இருந்த நிலைமையில் அந்த மாதிரிச் செய்ய வேண்டியது அவசியந்தான். அப்பொழுது இருந்த வரும்படி வேறு. இப்பொழுது உள்ள நிலை வேறு. அப்பொழுது 5 ஆயிரம் செய்தார்கள் என்றால் அந்தச் சொத்தானது இப்பொழுது 50 ஆயிரம் ஆக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு கோயிலிலும் அதற்காகும் செலவு போக மீதம் இருக்கும் பணத்தை கல்விக்கு உபயோகிப்பதில், ஆஸ்பத்திரிகள் கட்டுவதற்கு உபயோகிப்பதில், அனாதை விடுதிக்கு உபயோகிப்பதில் தவறில்லை. திருப்பதி தேவஸ்தானத்துக்கு ஏராளமான பணம் வருகிறது. அவர்கள் அந்தச் சொத்திலிருந்து காலேஜுகள் நடத்துகிறார்கள். ஆஸ் பத்திரிகள் கட்டுகிறார்கள், ஹைஸ்கூல்கள் நடத்துகிறார்கள். கடவுளடைய பணத்தை இந்தக் காரியங்களுக்காகச் செலவழிப்பதில் தவறு இல்லை. யானை தண்ணீர் குடிக்கப் போக அங்கு ஒரு முதலை யானையின் காலைப் பிடிக்க, உடனே யானை ஆதிமூலமே என்று ஒலி எழுப்ப ஆண்டவன் உடனே வந்து அந்த யானையைக் காப்பாற்றி இருக்கும்போது, அந்த ஆண்டவனுடைய பணத்தை எடுத்து கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்காகச் செலவழிப்பதில் குற்றம் இல்லை. ஆகவே, மக்களுக்காக அந்தப் பணத்தை நல்ல முறையிலே செலவழிக்கலாம். ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தில் இந்த நிர்வாகத்தைக் கவனித்துக்கொள்ள ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஒரு கமிட்டியை நியமிப்பதற்கு வழி செய்தால் நன்றாக இருக்கும். இந்தக் கமிட்டிகளை “அப்பாயிண்ட்” பண்ணும் அதிகாரம் அரசாங்கத்திடம் இருந்தால் ஆளும் கட்சி ஆட்களையேதான் அவர்கள் தேர்ந்தெடுப்பர். சாதாரணமாக ட்ரெயினிங் ஸ்கூலில்கூட ஆளும் கட்சி மெம்பர்கள்தான் நியமிக்கப் படுகிறார்கள். எதிர்க் கட்சிக்காரர்களை ஒரு வாத்தியார் வேலையில் சேர்க்கக் கூட ரொம்பவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. பொதுவாக பக்தியுள்ளவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டுமென்பதாயிற்று, ஆளும் கட்சியினர் என்பதற்காகச் சலுகை காட்டக்கூடாது. எந்தக் கட்சியினராக இருந்தாலும் கோயில் நிர்வாகம் நல்ல முறையிலே நடக்க வேண்டுமென்ற முறையிலேதான் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சாதாரண பியூன், தபேதார் வேலை செய்யக்கூடிய வேலைக்காரர்கள், பெருக்குகிறவர்கள், எல்லோரும் கோயிலுக்குக் கைங்கரியம் செய்கிறவர்கள் தான். அவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய சம்பளம் சாப்பாட்டுக்கே போதாது. அவர்களுக்கு 12 ரூபாய்க்கு மேல் சம்பளம் கிடையாது. ஆண்டாள் கோயிலில் நான் இருக்கும்போது 7 ரூபாய்தான் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். நான் அதைப் 12 ரூபாயாக ஆக்கினேன். அரசாங்கத்தில் வேலை செய்கிற பியூன்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்குப் ப்ராவிடண்ட் பண்ட் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRI T. K. SUBBIAH : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே அற நிலைய பாதுகாப்பு மசோதாவை வரவேற்கும் முறையிலே சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

7th September 1959]

[Sri T. K. Subbiah]

இன்று இந்த மசோதாவினுடைய போக்கு அதிகாரத்தை யாரிடத்தில் ஒப்படைப்பது என்ற போக்கிலே போய்க் கொண்டிருக்கிறதேயொழிய நிர்வாகத்தை பரிபாலிப்பதில் என்னென்ன கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன? அதை எவ்வாறு மாற்றியமைப்பது என்ற வகையில் செல்லவில்லை. அந்த முறையில் சிந்தித்துச் செயலாற்றினால் நலமாக இருக்கும் என்ற முறையில் எனது கருத்துக்களை உரைக்கிறேன்.

குறிப்பாக இன்று எல்லா அங்கத்தினர்களும் பேசினார்கள். குறிப்பாக, பக்தி மார்க்கத்திலே உள்ளவர்களைத்தான் டிரஸ்டிகளாகவும், மற்றத் துறைகளிலும் நியமிக்க வேண்டுமென்று எல்லோரும் வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். பக்தியுள்ளவர்கள் என்று எப்படி கண்டு பிடிப்பது என்று கேட்டார்கள். வேஷத்திலாவது, தோற்றத்திலாவது பக்திமான்களாக இருக்கும்படியான நிலைமையிலாவது அதிகாரிகள் அமையவேண்டும். குறிப்பாக நமது அதிகாரிகள், எக்சிக்யூட்டிவ் ஆபீசர்களாக வாக்கூடியவர்கள் கோயிலுக்குச் செல்லும்போதாவது பக்திக்குண்டான அடையாளச் சின்னங்களை நெற்றியில் அணிந்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் எக்சிக்யூட்டிவ் ஆபீசர்களாக வரக் கூடியவர்கள் கடவுளை வழிபடக்கூடிய ஒரு வகையைக் கற்றுக்கொண்டு வரவில்லை. ஏதோ இன்று படிக்கக் கூடிய பள்ளிப் படிப்பை வைத்துக்கொண்டு நிர்வாக அதிகாரிகளாக வந்து விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு பயிற்சி சாலை ஏற்படுத்த வேண்டும். அவர்களுக்கு அந்த மாதிரி ஒரு பயிற்சி சாலை ஏற்படுத்தினால் அவர்கள் 4 மணிக்கு எழுந்து நல்ல குளிரந்த நீரில் நீராடி தெய்வ வழிபாட்டை கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படும். அந்த வாய்ப்பை அளித்திருந்தால் அவர்கள் நிர்வாகத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்போது வழிபாடு முறைகளை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வழி ஏற்பட்டிருக்கும். ஏனென்று கேட்டால், அர்ச்சுனர்கள் எப்படி நடக்கவேண்டும், கோயில் வழிபாடுகள் எப்படி நடக்க வேண்டும் என்பவைகள் இவர்களுக்குத் தெரிவது இல்லை. பல கோயில்களில் பார்க்கிறோம்—ஒரு தெய்வத்திற்கு கூடம் ஏற்றி தீபாராதனை செய்துவிட்டவுடனே அதை அணைத்து, அடுத்த தெய்வத்திற்குக் காண்பிக்கும் நிலைமையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அளவில் எக்ஸிக்யூட்டிவ் ஆபீசர்கள் அமைந்திருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்த்து தகுந்த வழி வகுக்கவேண்டும்.

11-30
a.m.

எக்ஸிக்யூட்டிவ் ஆபீசர்களுக்கு நிறைய அதிகாரம் கொடுத்திருக்கும் நிலைமை இருக்கிறது. பொதுவாக கிராமத்திலே தருமகர்த்தாக்களை நியமிக்கிறோம். கோயில்களிலே தருமகர்த்தாக்கள் ஒரு ஆலோசனைக் குழுவாக இருக்கிறார்களே தவிர, தருமகர்த்தாக்கள் சொல்லுகிறபடிதான் எக்ஸிக்யூட்டிவ் ஆபீசர் நடக்க வேண்டுமென்ற அளவுக்கு இருப்பதில்லை. ஏனென்று கேட்டால், அவர்கள் கோயில்களுக்கு உண்டான காரியம் நடத்துவதற்குப் பணம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் தங்களுடைய சம்பளத்தை மாதாமாதம் தாங்களே எடுத்துக்கொள்ளும் நிலைமை இன்று எக்ஸிக்யூட்டிவ் ஆபீசருக்கு இருக்கிறது. மாதம் ஆனவுடனே, தருமகர்த்தாக்கள் கையெழுத்து இட்ட பின்புதான் அவர்கள் சம்பளப் பணத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற முறை இருந்தால்தான் அவர்கள் தருமகர்த்தாக்களோடு ஒத்து வாழ்வார்கள், அப்போதுதான் நிர்வாகத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களை அவர்கள் செய்வதற்கு வழி ஏற்படும். அப்பொழுதுதான் கோயிலுக்கு வரவேண்டிய வருவாய்களை அவர்கள் செவ்வனே வசூல் செய்கிறார்களா என்று கவனிக்க முடியும். ஏனென்றால், பல கோயில்களில் பார்த்திருக்கிறோம். பல அங்கத்தினர்கள் இதற்கு முன்னால் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். பல கோயில்களில் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் வராமல் பாக்கியாக இருந்து பல வருஷங்கள் கடந்துவிடுகின்றன. ஆனால் கோயில்களுக்கு உண்டான திட்டங்கன்படி நடைபெறுவது இல்லை. பின்னால் ஏழாயிரம், எண்ணாயிரம் ரூபாய் வசூல் ஆனவுடனே, ஒரே வருஷத்திலே எக்ஸிக்யூட்டிவ் ஆபீசருக்கு மனம் இருக்குமானால், அவர் எவ்விதமான தடையுமில்லாமல் செலவு செய்ய வழி இருக்கிறது. அதையெல்லாம் போக்க வேண்டும். எத்தகாகச் சொல்கிறேன் என்றால், ஈரியாக் கமிட்டியில் இருக்கும் கமிஷனராக இருந்தாலும் சரி, தலைவரானாலும்

[Sri T. K. Subbiah]

[7th September 1959]

சரி வருஷத்திற்கு ஒரு முறை ஜமாபந்தி மாதிரி, எல்லாக் கோயில்களிலும் வரவேண்டிய வருவாய்கள் வந்துவிட்டனவா என்று ஒரு மாத காலத்திற்கு பரிசீலனை செய்ய அதிகாரம் இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு கோயிலிலும் அந்த அந்த வருஷத்தில் வரவேண்டிய வருவாய்கள் அந்த அந்த வருஷத்தில் வருவதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவேண்டும்.

மான்யங்கள் என்று சொல்லும் நிலங்கள் பல வகையிலே பல கோர்ட்டுகளுக்குச் சென்று இன்னும் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. பல சுரோத்திரியங்களில் கண்கூடுகளாகப் பார்க்கிறோம். பத்து, பதினைந்து வருஷங்களுக்கு வழக்குகள் கோர்ட்டில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. கோர்ட்டிலே செல்லும்போது என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது என்பதைக் கருத்திற்கொண்டு, இந்த நிலைமை ஏற்படுத்தியிருந்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், அர்ச்சகர்கள் மான்யம், தண்ணீர் பந்தல் மான்யம், இப்படி சேவைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட மான்யங்களை யெல்லாம் அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல் விற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இன்று நடைமுறையில் அந்த சேவையைச் செய்யக்கூடியவர்கள் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு இந்த சேவை செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. நிலங்களை யார் யாரோ வாங்கிக்கொண்டு கோர்ட்டில் வழக்காடிக் கொண்டிருக்கும் நிலைமை இன்று பல இடங்களில் இருக்கிறது. அந்த நிலைமையைக் கருத்திற்கொண்டு நிலைமையைக் கவனிக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு கோயிலிலுள்ள பணத்தை மற்ற சிறு கோயில்களுக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கும் நிலைமை ஏற்படவேண்டுமென்பதை நான் முழுமனதோடு வரவேற்கிறேன். ஒரு கோயிலின் பணத்தை மற்ற கோயில்களுக்குச் செலவு செய்யக்கூடிய அதிகாரம் இப்பொழுது கமிஷனருக்கும் இருக்கிறது. அதேமாதிரி, ஏரியா கமிட்டியினருக்கு அவருடைய நிர்வாகத்திலேயுள்ள கோயில்களுக்கு உபரியாக இருக்கும் பணத்தை மற்ற சிறிய கோயில்களை நிர்வகிக்கக்கூடிய நிலைமையில் மாற்றிக் கொடுக்கும் அதிகாரம் அவர்களுக்கும் ஏற்படுத்தவேண்டியது இந்தச் சட்டத்தில் ஏற்பட்டிருந்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும்.

ஒரு கோயிலுக்குப் போகிறவர்கள் என்ன காரணத்திற்காக அவர்கள் கொடுக்கின்றார்களோ அந்தப் பணம் அந்தக் கோயிலுக்குச் செலவு செய்யப்படவேண்டும். மிகுதி இருந்தால், அதை அடுத்த கோயிலுக்குச் செலவு செய்வதைப்பற்றி நாம் மறுத்துக் கூறவேண்டியதில்லை. இருந்தாலும், இரண்டு கோயில்களை ஒன்றாக இணைத்து ஒரு நிர்வாகத்தின்கீழ் இருப்பதன் காரணமாக சில கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. உதாரணமாகச் சொல்லுகிறேன். இன்று சமயபுரம் கோயிலும் ஸ்ரீரங்கம் கோயிலும் ஒரே நிர்வாகத்தின்கீழ் இருந்துவருகின்றன. சமயபுரம் கோயிலுக்கு லட்சக்கணக்கான ரூபாய் வந்துகொண்டிருக்கிறது. பத்து ஆண்டு காலமாக பக்தர்கள் எத்தனையோ முயற்சித்து, இந்த இரண்டு கோயில்களின் நிர்வாகங்களும் பிரிக்கப்பட்டு, தனி நிர்வாகமாக்கப்படவேண்டும் என்று வற்புறுத்திச் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், சமயபுரம் கோயில் நிலைமையைக் கவனிக்கவில்லை. மழை பெய்தால் பத்து நாட்கள் வரை கோயிலைச் சுற்றி பிரகாரம் முழுவதும் தண்ணீர் இருக்கும். ஐயாயிரம் ரூபாய் செலவு செய்து கூட சீர்திருத்தம் செய்ய முடியாத நிலைமை இருந்துகொண்டிருக்கிறது. லட்ச ரூபாய் வருமானமுள்ள சமயபுரம் கோயில் மங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எல்லா வைபவங்களும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. இன்று பக்தர்கள் சிலர் இதை வற்புறுத்தி அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கோயிலிலுடைய சீர்கேடை இதுவரை கவனிப்பார் இல்லை. திருவாளர் சசிவர்ண தேவர் அவர்கள் பேசும்போது, ஸ்ரீரங்கத்தில் சவாமி பற்றி எறிந்ததுபற்றி ஒரு அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார். சமயபுரம் பாழடைந்துபோக விட்டதனால்

7th September 1959] [Sri T. K. Subbiah]

உண்டான வருத்தம்கூட இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிவிட்டதோ என்று கருதி
னால்கூட மிகையாகாது. ஆகவே நிர்வாகிகள் சமயபுரம் கோயிலைச் சீர்திருத்
தம் செய்ய முன்வரவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, இப்பொழுது சில கோயில்களுக்கு நல்ல காலம் வந்
வருக்கிறது. குறிப்பாக என்னுடைய தொகுதியில் புள்ளம்படி கால்வாய்
வருவதால் ஒரு பாழடைந்த கோயிலுக்குச் சொந்தமான 150 ஏக்கர் நிலம்
நஞ்சையாக வரப்போகிறது. நூற்றைம்பது ஏக்கர் நிலம் நஞ்சை ஆக
வேண்டுமானால், அதற்கு ஆயிரம் ரூபாய் முதலீடு செய்ய வழிவகை
வேண்டும். அம்மாதிரி கோயிலைத் திருப்பணி செய்ய வழிவகை ஏற்பட
வேண்டும். நிலத்தைச் சீர்திருத்த வழி வகை ஏற்படுமானால் அதற்கும்
கடனாகவாவது உதவ வழிவகை செய்ய வேண்டும். இனாமாகக் கொடுக்க
வில்லையென்றாலும், கடனாகவாவது ஒரு கோயிலிலிருந்து இன்னொரு
கோயிலுக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அந்த நிலைமையில்
நிர்வாகத்தைக் கவனித்து ஆவன் செய்ய சர்க்கார் முன்வரவேண்டு
மென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்
கின்றேன்.

SRI N. K. PALANISAMI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே இந்தக்
கன்ஸாலிடேட் மசோதாவை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். மதத்தின்
பேரிலோ கடவுளின் பேரிலே இருக்கும் பணம் சரண்டப்படுவதை நாங்கள்
எதிர்க்கிறோம். சர்க்கார் கொண்டு வந்திருக்கும் மசோதா அந்த அடிப்
படையிலே தான் இருக்கிறது. சர்க்கார் இம்மாதிரியெல்லாம் சட்டம்
கொண்டு வந்து கோயில்களை யெல்லாம் எடுத்துக்கொள்வதாக ஒரு சாரார்
இன்றையதினம் சொல்லுகிறார்கள். அது சரியல்ல. உண்மையிலேயே
இன்றையதினம் கோயில்களில் இருக்கும் அரசாங்கங்களையெல்லாம் நீக்கி
விட்டு, அவர்களுக்குப் பதிலாக அசில்டென்ட் கமிஷனரோ எக்ஸ்சுயூடிவ்
ஆபீசரோ பூசை செய்யவேண்டும் என்பது அல்ல இதனுடைய அர்த்தம்.
வருகிற பணத்தைத் துஷ்பரியோகம் செய்யாமல், ஒழுங்காக, கணக்கு
எழுதிவைத்து செலவு செய்யவேண்டும் என்பதுதான் இந்த மசோதாவின்
நோக்கம்.

உதாரணமாக எடுத்துக்கொண்டால், முன்பெல்லாம் நூறு ரூபாய்க்கு
ஒரு அபிஷேகம் செய்யவேண்டுமென்றால், நூறு ரூபாய்க்கான அபிஷேக
சாமான் இருக்காது. இருபது ரூபாய்தான் செல்வழிப்பார்கள்; பாக்கி
என்பது ரூபாயை ஜேபியில் போட்டுக்கொண்டு விடுவார்கள். இம்மாதிரி
ஐந்து அபிஷேங்கள் வந்தால், அதிலேயே பெரிய பணக்காரராய் விடலாம்,
இப்போது அப்படியல்ல. நூறு ரூபாய்க்கு அபிஷேகம் செய்யவேண்டு
மென்று சொன்னால், நூறு ரூபாய்க்கு அபிஷேக சாமான்களைக் கையி
லிருந்து வாங்கிக்கொண்டு வந்து வைத்துவிடுவார்கள். எல்லாம் கணக்கா
யிருக்கும். யாரும் சரண்ட முடியாது. இப்படிப்பட்ட ஒரு முறை நியாயமா?
நியாயம் இல்லையா என்றுதான் நான் சொல்லுகிறேன் சர்க்கார் தலை யிடக்
கூடாது என்று எதிர்ப்பார்களைக் கேட்கின்றேன், பாமரமக்கள் ஏராளமாகக்
கோயிலுக்குப் போகிறார்கள், அவர்கள் இப்படி ஏமாற்றப்பட வேண்டுமா?
இம்மாதிரி அதிகமாக அனாவசியமாக சரண்டாகூடாது. ஏமாற்றக்
கூடாது என்றால் இதை ஏன் எதிர்க்கவேண்டும் என்று சர்க்கார்
இம்மாதிரி மசோதா கொண்டுவருவதன் மூலமாக எந்த விதமான மதத்
தலையீடும் கிடையாது. செக்ஷன் 42, 48 இவைகளை எடுத்துக் கொண்டால்,
கோயிலுக்கும், மடத்திற்கும் ஆன திட்டத்தை அந்த ட்ரஸ்டிதான்
தயாரிக்கிறார், எக்ஸ்சுயூடிவ் ஆபீசர் தயாரிப்பது இல்லை என்று தெரியும்.
அதுமட்டுமல்ல. அங்கிருந்து திட்டம் சரியில்லை என்று சொன்னால்,
டெப்டி கமிஷனருக்கு வேறுவிதமான அபிப்பிராயம் இருந்தால், இரண்டு
பேரும் சர்க்காருக்கு அனுப்பவேண்டும். இரண்டு பேரும் அனுப்பியதை
வைத்துக்கொண்டு சர்க்கார் அதிலே ஒரு முடிவு செய்கிறது. அதிலே அப்
ஜெக்ஷன் இருந்தால், அதையும் மாற்றியமைக்க முடியும். இவ்வளவு
அனுசூலங்கள் இருக்கின்றன. இவ்வளவு அனுசூலங்கள் எல்லாம் இருந்
தும் இந்தத் திட்டங்களை எல்லாம் மேற்கொள்வதற்கு சர்க்கார் ஏன்
தலையிடக்கூடாது என்று நான் கேட்கிறேன்.

[Sri N. K. Palanisami]

[7th September 1959]

அதுமட்டுமல்ல, இந்தச் சட்டம் புதிதாகக் கொண்டு வந்தது இல்லை. 1817-ம் ஆண்டில் வெள்ளைக்காரர்கள் காலத்திலேயே இந்தக் கோவில்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற முயற்சி நடந்தது. அதற்கு இந்துக்கள் மத்தியில் மட்டுமன்றி, கிருஸ்துவர்களே எதிர்த்தார்கள். கிருஸ்துவ மதத்தைப் பரப்பவேண்டும் என்று அவர்கள் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் போது இந்து மதக் கோவில்களை எல்லாம் சீர்திருத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தால் தங்கள் காரியத்திற்கு இடையூறு ஏற்படும் எதிர்த்தார்கள். அதன் காரணமாக அதன்பிறகு அந்த பில்டை கைவிட்டார்கள். அப்புறம் ஊழல்கள் எல்லாம் அதிகமான பின்பு தான் 1863-ம் ஆண்டில் சென்ட்ரல் ஆக்ட் வந்தது. பனகல் ராஜா அவர்கள் ஒரு சட்டத்தை இங்கும் கொண்டுவந்தார். ஒரு சிறிய போர்டாவது இங்கு ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று செய்தார்கள். அப்புறம், 51, 54, 59 என்று அந்த பில்ட் படிப்படியாக அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அன்றைக்கு வெள்ளைக்காரர்கள் காலத்தில் யார் யார் எதிர்த்தார்களோ அவர்களே தான் இன்றைக்கு திருத்த மசோதா வரும்போதும் எதிர்க்கிறார்கள். அந்தக் காலத்திலேயே ஒரு கமிட்டி இருந்தது. அப்பொழுது முத்துசாமி ஐயர்.....

MR. SPEAKER: I cannot allow any reference to individual names of persons past or present. The Hon. Member can talk in general terms.

SRI N. K. PALANISAMI: அதில் ஸ்ரீ நிவாசியர். . . . .

MR. SPEAKER: நான் ஆங்கிலத்தில் சொன்னது கனம் அங்கத்தினருக்குப் புரியவில்லை போலிருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர் பேசும் போது யாரையும் குறிப்பிட்டு பேசக்கூடாது என்று நான் சொல்கிறேன்.

SRI N. K. PALANISAMI: அன்றைக்கு எதிர்த்தவர்கள்தான் இன்றும் எதிர்க்கிறார்கள்.

அவர்கள் சொல்லக்கூடிய வாதம் அர்த்தமற்ற வாதம். மடாலயங்கள், கோவில்கள் இவற்றினுடைய நிர்வாகத்திற்கு ஏரியாக கமிட்டி அமைக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனுடைய மெம்பர்களை நியமனம் செய்வது அரசாங்கம் என்று இருக்கக்கூடாது. சிறிய கோவிலாக இருந்தாலும் பெரிய கோவிலாக இருந்தாலும் அந்த அந்தப் பகுதி மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மெம்பர்களைக்கொண்ட அட்வைசரி கமிட்டி தான் அங்கங்கே ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். டிரிப்ளிகேன் கோயிலை எடுத்துக்கொண்டால் தென்கலை வைணவர்கள் அத்தனை பேரும் ஒரு வயசுக்கு மேல் பட்டவர்கள் வோட்டுப் போடுகிறார்கள். அதே முறையை இங்கே நாமும் செய்யலாம். அப்போதுதான் ஜனங்களுக்குப் பயந்து நேர்மையான முறையில் ட்ரஸ்டிகள் நடந்துகொள்ளக்கூடிய நிலைமை ஏற்படும். மேலும் அந்தக் கமிட்டிகளுக்கு ஜனங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவரே தலைவராக வரவேண்டும்.

அதிலே லிட்டிகேஷன் கஷ்டம் வருகிறது. இதிலும் பல சிக்கல்கள். அங்குள்ள ட்ரஸ்டிகளுக்கு அதிகமான வேலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. ஒரு கோவிலில் ஊழல் இருக்கிறது என்று தெரிந்தால் உடனே அதிகாரிகள் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதற்கு வழி இருக்கவேண்டும். பல ஸ்தாபனங்கள் இருக்கின்றன. எங்கள் ஊரில் ஒரு மடத்திற்கு நிறைய சொத்து எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வழியாகப் போகிறவர்களுக்கு எல்லாம் சாப்பாடு போடவேண்டும் என்று சொத்து எழுதி வைக்கப்பட்டது. அந்த மாதிரி அங்கே சாப்பாடு எதுவும் போடப்படுவது இல்லை. இதற்கு என்ன செய்வது? ஆகவே சர்க்கார் உடனடியாக எல்லாக் கோவில்களையும், மத ஸ்தாபனங்களையும் ரிஜிஸ்டர் செய்யவேண்டும், ஒரு குறிப்பிட்ட தினத்திற்குள் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்படாவிட்டால் க்ரிமினல் கோடூன்சீம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஏற்படுத்த வேண்டும். இதனால் சர்க்காருக்கும் பண வருவாய் உண்டு. இன்னும் பெரிய யூனிவர்ஸிடி போன்றவற்றை நடத்தவும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படும்.

7th September 1959] [Sri N. K. Palanisami]

அடுத்தபடியாக இன்னொரு வாதம் சொல்லப்படுகிறது. சர்ப்ளஸ் பண்டைக்கொண்டு வேறு காரியங்கள் செய்யக்கூடாது என்று சொல்லப்படுகிறது. கல்விக்காக, அனாதைகளுடைய சம்பந்தத்தைத்திற்காக என்று செலவு செய்வது கூடச் சரியாகாதா? கோவிலுக்கு நிதி எதற்காக எழுதி வைக்கப் பட்டதோ அதற்கே செலவிடவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. திருப்பதி தேவஸ்தான பணத்தை எடுத்து யூனிவர்ஸிடி ஏற்படுத்தியபோதும் அப் படித்தான் எதிர்த்தார்கள். ஆனால் அதனால் எத்தனை நன்மை உண்டாகியிருக்கிறது என்பதைப் பின்னர் தெரிந்து கொண்டிருப்பார்கள். அப் படியே இப்போது சென்னை ராஜ்யத்திலுள்ள கோவில்களில் இருக்கும் அதிகமான பணத்தைஎடுத்து தஞ்சாவூரிலும், பழனியிலும் கல்லூரிகள் கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லா சமூகங்களும் பயன்படத்தக்க ஒரு யூனிவர்ஸிடி ஏற்படுத்த வேண்டும். உதாரணமாக 1939-ம் வருஷம் மதுவிலக்குச் சட்டத்தை ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் கொண்டு வந்தபோது சர்க்காருக்கு ஏராளமான பணம் வந்து கொண்டிருந்தது நின்று போய்விடுமே, கல்விக்காக அதிகமான தொகை எப்படிச் செலவிடுவது என்று கேட்டபோது, கோவில்களுக்கு நிறைய பணம் வந்து கொண்டிருக்கிறது, வேண்டுமானால் அவற்றை எடுத்து கல்விக்காகச் செலவு செய்யலாம் என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆகவே இன்றைக்கு அப்படிச் செலவு செய்யக்கூடாது என்று சொல்வது அர்த்தமற்ற வாதம்.

இன்னும் மடாதிபதியைப்பற்றி எடுத்துக்கொண்டால் திருவாநோறை மடத்திற்கு மட்டும் 70 ஆயிரம் ஏக்கர் இருக்கிறது. தருமபுரம் என்றால் நூற்புதாயிரம் ஏக்கர் இருக்கிறது. 70 ஆயிரம் ஏக்கருக்கு 23 லட்சம் ரூபாய் வருமானம் கிடைக்கிறது என்று திருவாவடுதுறைக்காரர்களே கணக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களே பூஜை திட்டம் ஒன்றும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதன்படி பார்த்தாலே ஏராளமான பணம் மிச்சம் இருக்கிறது. அவை துர்விநியோகம் செய்யப்படாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டியது நம் கடமையாகும். அங்கெல்லாம் நடக்கிற ஊழல்கள் கணக்கு வழக்கு இல்லை.

சங்கராச்சாரியார் மடத்தை எடுத்துக்கொண்டால் நல்லமுறையில் நடக்கிறது. நிறையப் படித்தவர்கள். பிறருக்கு உபதேசம் பண்ணக்கூடிய தகுதி வாய்ந்தவர்கள். பாக்கி இருக்கக்கூடிய இடங்களைப் பார்த்தால் காணாஞ்சியில் எச்சில் உமிழ்ந்து கொண்டபோய் கொட்டக்கூடிய நிலைமையில் மடாதிபதிகள் இருப்பார்களேயானால்....

MR. SPEAKER : மறுபடியும் கனம் அங்கத்தினருக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். இப்படி யாரையும், எந்த மடத்தையும் பற்றிக் குறிப்பிடாமல் பேசவேண்டும்.

SRI N. K. PALANISAMI : ஒரு மடாதிபதி என்றால் அவருக்கு இன்ன இன்ன தகுதிகள் இருக்கவேண்டும் என்று ஏற்படுத்த வேண்டும். அதுவும் இப்போது ஒரு மடாதிபதி எப்படி வந்தார் என்றே சொல்ல முடியாது. அப்படி இல்லாத மடாதிபதியாக வருவதற்கும் ஒரு நிதியு இருக்கவேண்டும். கொள்ளைக்காரன், கொலைக்காரன் இவர்கள் எல்லாம் மடாதிபதியாக வருவதற்கு இடம் இருக்கக்கூடாது. மடாதிபதியாக வருவதற்கும், டிரஸ்டிகளாக வருவதற்கும் ஒரு கமிட்டியை நியமித்து அதற்குத் தக்கபடி விதிகளை நிர்ணயம் செய்யவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பாத காணிக்கை என்று ஒரு புரொவிஷன் போடப்பட்டிருக்கிறது. பத்தாயிரம் ரூபாய் பாத காணிக்கை என்று சாதாரணமாக சொல்லப்படுகிறது. பத்தாயிரம் ரூபாய் பூமியை குத்தகைக்குவிட்டால் 5,000 ரூபாய் என்று எழுதுகிறார்கள். ஐந்துவருஷங்களுக்கு குத்தகை என்று வைத்துக் கொண்டால் எழுதாத 5,000 ரூபாயின் பேரில் கணக்கு போட்டு 25,000 ரூபாயை பாத காணிக்கையாக போட்டு விடுகிறார்கள். இப்படிச் செய்தால் எந்த சட்டம்தான் இதை கட்டுப்படுத்த முடியும். பாத காணிக்கை என்பது “ஸ்மால் ஆபிரிங்ஸ்” என்றுதான் அர்த்தம். பெரியவர்களைப் பார்க்கும்போது தேங்காய், பழம்

[Sri N. K. Palanisami]

[7th September 1959]

முதலியவைகளை வாங்கிப் போவது வழக்கம். பாத காணிக்கை என்பது மடத்தின் சொத்தாக இருக்க வேண்டுமே தவிர மடாதிபதியின் தனி சொத்தாக இருக்கக்கூடாது. தற்பொழுது தனி சொத்தாக இருப்பதால் தான் அங்கே நாட்டியம், நாடகம் போன்ற ஆபாசங்கள் எல்லாம் நடைபெறுகின்றது.

இந்த குத்தகை விஷயத்தில் பூமியை நேரிடையாகக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அந்த குத்தகையை வசூல் செய்வதற்கான அதிகாரத்தை “லோகல் போர்டுகளுக்கு” கொடுத்திருக்கிற மாதிரி அசிஸ்டெண்டு கமிஷனருக்கு அவசியம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். “அன்கிளெய்மென்ட் லாண்ட்ஸ்” ஆயிரக் கணக்கான நிலங்கள் அப்படியே கிடக்கின்றன. அவைகளை சீர்படுத்தி, திருத்தி சரியான முறையில் பயிர் செய்தால் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கியிருக்கலாம். இதற்காக தனியாக ஒரு எக்ஸ்பெர்ட்டைப் போட்டு, அசிஸ்டெண்டு கமிஷனருக்கு உதவியாக இருக்கும்படி செய்து, பூமியை சீர்படுத்தி, பயிர்களை உற்பத்தி செய்தால், லட்சக்கணக்கான டன் உணவு உற்பத்தி செய்ய முடியும்.

இந்த மசோதா நல்ல முறையில் திருத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இவைகளை அமல் செய்ய முடியாமல் விடக்கூடாது. இந்த டிபார்ட்மெண்டில் பல ஊழல்கள் இருக்கின்றன. தஞ்சாவூர் கோவிலில் ஐந்து லட்சம் ரூபாய் களவாடப்பட்டது. அதை ஆடிட் டிபார்ட்மெண்டு கண்டு பிடித்தும் என்ன நடவடிக்கை எடுத்தார்கள் என்று தெரியவில்லை. மைலாப்பூரில் ஒரு மடத்தில் மூன்று லட்ச ரூபாய் வீதை செலவு செய்யப் பட்டது. இதையும் ஆடிட் டிபார்ட்மெண்டு கண்டு பிடித்திருக்கிறது. இம்மாதிரி அக்கிரமமாக செலவு செய்திருப்பதை வசூலிக்க வேண்டும். பந்தனைநல்லூரில் 1947, 1948, 1949 வருஷங்களில் இரண்டு லட்சம் ரூபாய் செலவழித்ததைப்பற்றி 1952-ல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. 1955-ல் விசாரணை முடிந்ததாக சொன்னார்கள். ஆனால் என்ன உத்தரவு பாஸ் செய்தார்கள் என்று தெரியவில்லை. இம்மாதிரி பல ஸ்தாபனங்களிலும் ஊழல் இருந்தும், பெடிஷன் வந்தாலும் கூட விசாரணை செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. இதை மாற்ற வேண்டும்.

எக்கியூட்டிவ் ஆபீசர்களை சர்க்கார் ஊழியர்களாக புரொவினஷியலைஸ் செய்யப்படுவதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் இன்னும் நான்கு, ஐந்து வருஷங்களில் ரிடைராக்கட் கூடியவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சர்வீசை கணக்கு எடுத்து அவர்களுக்கு அவசியம் பவன்ஷன் கொடுக்க வேண்டும். கோயில் சொத்துக்களிலிருந்து பவன்ஷன் கொடுப்பதினால் யாதொரு ஆட்சேபணையும் இருக்க முடியாது. இதைப்பற்றி சட்டத் திலேயே ஒரு திருத்தம் செய்ய வேண்டும். ரூல்ஸ் போட்டால் பிரயோசனம் இல்லை.

கோயில்களில் வேலை செய்கிறவர்கள் ரூ. 10, 15 என்று குறைந்த சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். செலக்ட் கமிட்டியிலும் இந்த சம்பளத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த விஷயமும் சட்டத்திலேயே இருக்க வேண்டும். சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களில் குறைந்த சம்பளம் வாங்குபவர்களுக்குக் குறையாமல் இவர்களுக்கும் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். இதை சட்டத்திலேயே புகுத்த வேண்டும். கீழே இருக்கும் சிப்பந்திகள் சரியாக வேலை செய்தால்தான் எல்லாம் சரியாக இருக்கும். இதை சர்க்கார் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

*SRIMATHI HEMALATHA DAVI : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, தற்போது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் இந்த மத அற நிலைய மசோதாவை முழு மனதுடன் ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கனம் சின்னதுரை அவர்கள் பேசிய போது, இந்த மசோதாவானது தற்போது கொண்டு வர வேண்டிய அவசரமும் இல்லை, அவசியமும் இல்லை என்று தெரிவித்தார்கள். இன்றைய தினம் நம் முன் நான் நாட்டைப்பார்க்கும்போது பெரும்பாலும் இந்தியர்களாக இருந்த போதிலும், ஆயிரக்கணக்கான அன்னியர்கள் வந்து பெரும்பாலான

7th September 1959] [Srimathi Hemalatha Devi]

இந்துக்களை மதமாற்றம் செய்து இருக்கிறார்கள். அநேக இந்துக்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தை தழுவி இருக்கிறார்கள். இதை யாரும் மறைக்கவும் முடியாது, மறுக்கவும் முடியாது.

அடுத்தபடியாக ஒரு சிலர் வினாயகர் சிலையை உடைப்பதாகவும், ராமர் படத்தை எரிப்பதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். ராமர் பச்சை இறைச்சியை கடித்து தின்பது போன்றும் வேடம் போட்டு இராமரை இழிவுபடுத்தி வருகிறார்கள். மற்ற மதங்களைப்பற்றி இம்மாதிரி பேச முடியாது. கிறிஸ்தவ மதத்தில் ஏசுநாதரைப்பற்றியோ அல்லது முகம்மதிய மதத்தில் நபி நாயகம் அவர்களைப்பற்றியோ இவர்கள் இப்படிப்பட்ட காரியங்களை செய்ததாக கேட்டதும், இல்லை குறிப்பிட்டதாக பார்த்ததும் இல்லை. காரணம், அவர்களிடையே கட்டுப்பாடு இருக்கிறது என்பதை அவர்கள் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தெய்வத்தைப்பற்றி இழிவாகப் பேசினால் தங்களுக்கு கண்டிப்பாக கஷ்டம் ஏற்படும் என்று உணர்ந்து இருக்கிறார்கள். இந்து மதம் ஒரு சமுத்திரமாக இருந்தாலும், இந்து மதத்தை இழிவு செய்ய முற்பட்டால் தட்டிக் கேட்பதற்கு ஆள் இல்லை என்று நினைக்கிறார்கள் போலும். அரக்கர்கள்தான் பச்சை இறைச்சியை சாப்பிட்டார்கள் என்றும் கூத்திரியர்களும், மற்றவர்களும் நெருப்பில் பொசுக்கி சாப்பிட்டார்கள் என புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே ராமரை கடவுளாக கருதுகின்ற காலத்தில் அவர் பச்சை இறைச்சியைச் சாப்பிட்டார் என்று இழிவு படுத்துவது மிகமிக வருந்தத்தக்க விஷயம். கண்டிக்கத்தக்கதும் கூட. ஒரு சிலர் கடவுள் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். மற்றொரு தரப்பினர் ஒருவரே தெய்வம் என்று சொல்லுகிறார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில் முருகர்தான் கடவுள், எனக்குரிய தெய்வம் என்று கருதுகிறேன். சிலர் மகாலிஷனுதான் அவர்களுக்குரிய கடவுள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அடுத்தவர் மகாலக்ஷ்மி தான் அவர்களுடைய கடவுள் என்று கூறுகிறார்கள். மற்றவர் பரரசக்தி தான் அவர்களுடைய கடவுள் என்று சொல்லுகிறார்கள். தெய்வம் ஒன்றே ஆனாலும் பலர் பல ரூபங்களில் வழிபடுகிறார்கள். ஒருவரே தெய்வம் என்றால் எந்த தெய்வத்தை அந்த ஒரு தெய்வம் என ஏற்றுக் கொள்வது.

ஏதாவது ஒரு உருவத்தில்தான் நாம் கடவுளை வழிபட வேண்டும். நல்ல தத்துவ வாதத்தில் தேர்ந்தவர்கள்தான் கடவுளை எந்த ரூபத்திலும் பார்க்கலாம் என்று அறிவார்கள். மற்ற பாமா மக்களுக்கு பக்தியை ஏற்படுத்த வேண்டுமானால் ஒரு கோயில் ஏற்படுத்தி அருபியாகவுள்ள இயற்கை சக்தியை ஓர் உருவத்தில் சிலையாகச் செய்து பக்தியை செலுத்தி வருகின்றோம். கடவுளுக்கு எண்ணெய் போடுவது ஏன், சீயக்காய் உபயோகிப்பது ஏன் என்றும் அவைகளை ஏமை மக்களுக்கு கொடுத்தால் எவ்வளவோ உபயோகமாக இருக்கும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அடிக் கடி எண்ணெய் போடாவிட்டால் அந்த கற்சிலை உடைந்து விடும் என்பது அறியாதது ஏனோ. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது நம் நாட்டில் பக்தி குறைவு ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்று தெரியவரும்.

நம் நாட்டில் இப்பொழுது கொலை, களவு, வஞ்சம், வஞ்சம், சூது, லாது, இவைகள் அதிகமாக மிஞ்சிவிட்டது. காரணம் பக்தி குறைவு தான். கடவுளிடம் பக்தி இருந்தால் கொலை செய்கின்ற நேரத்தில் கூட பக்தி மேலீட்டால் அவர்களுக்கு அன்பு உண்டாகும். அன்பினால் இரக்கம் ஏற்படும். அந்த அன்பின் காரணத்தினால் மற்றவர்களை தன்னைப்போல் நேசிக் வேண்டும் என்கின்ற தன்மை ஏற்பட்டு விடுகின்றது. அந்நிலையில் அவர்கள் கொலை செய்வதற்கு முன் வரமாட்டார்கள்.

அதே போன்று களவு செய்கின்ற காலத்திலும் ஒருவனுக்கு கடவுள் பக்தி இருக்குமானால் அந்த பக்தியினால் கடவுளுக்கு பயப்படுகிறான். noon. மனிதர்கள் யாரும் பார்க்கவில்லை என்றாலும் கடவுள் நம்மை கண் காணித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்ற பயம் அவனுக்கு ஏற்படுகின்றது. இம்மாதிரியான பக்தி ஒருவனுடைய மனதில் இருக்குமானால் அவன் தீமையான காரியங்களைச் செய்வதற்கு பயப்படக்கூடிய நிலை ஏற்படும்.

[Srimathi Hemalatha Devi] [7th September 1959]

இன்றைய தினம் கொலை செய்வது, களவு செய்வது, லஞ்சம், சூது வாது இவைகள் எல்லாம் அதிகப்படுவதின் காரணம் நாட்டில் கடவுள் பக்தி குறைவாகப் போனதுதான். இதை தெரிந்துதான் தீர்க்கதரிசிகளாக இருந்த நமது முன்னோர்கள், பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை செலவு செய்து பெரிய பெரிய கோவில்களைக் கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். வயலில் வேலை செய்கின்ற விவசாயிகூட அண்ணாந்து பார்க்கும்போது இந்த மாதிரியான உயர்ந்த கோவில்களை பார்த்து அவன் மனதில் கடவுள் பக்தி ஏற்பட வேண்டும் என்றுதான். உலகம் தற்போது உள்ள நிலைக்கு வரும் என்றும் நாஸ்திகர்கள் அவதார புருஷர்களாக தோன்றுவார்கள் என்றும் நமது முன்னோர்கள் தீர்க்கதரிசிகள் போல் அறிந்து தான் பெரிய கோயில்களை எல்லாம் கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் இப்போது இந்த மசோதாவை அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்தார்களே என்று நினைத்து அண்ணாளை பாராட்டவேண்டியிருக்கிறது. இதை நாம் அனைவரும் வரவேற்க வேண்டும். இந்த நிலைமையில் இப்போது இதற்கு அவசரம் என்ன? அவசியம் என்ன என்று கேட்பதைப் பார்த்து நாம் மிகவும் வருந்த வேண்டியதாக இருக்கிறது என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பெரிய கோவில்களை எல்லாம் கட்டிய முன்னோர்கள் இந்த கோவில்களில் எல்லாம் நல்ல முறையில் காரியங்கள் நடைபெற வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தோடு சொத்துக்களையும் வழங்கியிருக்கிறார்கள். அவைகளை எல்லாம் பராமரிக்கும் அளவில் சில கருத்துக்களும் இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக எவ்வளவோ கட்டுப்பாடுகள் இருந்தாலும்கூட, சில தர்மகர்த்தாக்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையையே இதன் மூலமாகத்தான் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சில கோவில் காரியத்தில் அக்கறையோடு நல்ல முறையிலும் இந்த சொத்துக்களை எல்லாம் பார்த்து வருகிறார்கள். இதை யெல்லாம் பார்த்துத்தான் ஒழுக்கக் கோடாக நடந்து கொண்டிருக்கும் இடங்களில் எல்லாம் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று பல கருத்துக்கள் மசோதாவில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மேலும் கோவில்களினுடைய வருவாயில் ஏழு சத மானத்தை நூல் நிலையங்கள் ஏற்படுத்துவதற்காகவும், பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்துவதற்காகவும், உணவு விடுதிகளை ஏற்படுத்துவதற்காகவும், தங்கும் விடுதிகளை ஏற்படுத்துவதற்காகவும், வழிவகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரிகிறது. ஆனால் இந்த சொத்துக்களை நமது முன்னோர்கள் எதற்காக விட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது கோவில்களை பாதுகாப்பதில் முக்கிய கவனம் செலுத்த வேண்டியது மிகவும் முக்கியம் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். முதலில் கோவில்களை எல்லாம் பாதுகாத்ததின் பின்னால்தான் வேறு செலவுகள் எல்லாம் செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, மக்களுக்கு வழிகாட்டியாக நூல் நிலையங்களை அதிகமாக ஏற்படுத்த வேண்டியது அவசியம்தான். ஆனால் அதே சமயத்தில் முன்னோர்களால் கட்டி வைத்திருக்கக்கூடிய கோவில்களை பாதுகாக்க வேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும். இன்றுள்ள நிலையில் பழைய கோபுரத்திலிருந்து ஒரு கல் விழுந்தால் கூட அதை சீர்படுத்துவதற்கு முடியாத நிலையில்தான் நாம் இன்று இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். சமீபத்தில் திருவானைகாவல் கோவிலில் ஒரு பகுதி சரிந்து விழுந்து விட்டது என்று பத்திரிகை மூலமாக நாம் எல்லோரும் அறிந்தோம். அரியலூர் பாலம் இடிந்து விழுந்த போது அவையெல்லாம் வெள்ளைக் காரர்கள் காலத்தில் கட்டியது, சுதந்திரத்திற்குப் பின் பராமரிப்பு இல்லாத தினல்தான் இடிந்து விட்டது என்றும், காரணம் சொல்லப் பட்டது. ஆனால் இப்போது திருவானைகாவல் கோவில் பாழடைந்து ஒரு பகுதி சரிந்துவிட்டது என்று தெரிந்தும் சரியானபடி பாதுகாக்கப்படாமல் இருந்ததுதான் காரணம் என்றும், இதைப்பற்றி அங்கிருந்த எக்ஸி க்யூட்டிவ் ஆபீஸ் ரிப்போர்ட் செய்திருந்தும் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவில்லையாதலால்தான் சரிந்து என்றும் தெரியவந்தது. இம் மாதிரி இன்றும்பல கோவில்கள் பாழடைந்து இருக்கின்றன. அவற்றை யெல்லாம் முதல் முதலாக இந்த நிதியிலிருந்து தனியாக பணம் ஒதுக்கி சீர்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

7th September 1959] [Srimathi Hemalatha Devi]

சேலம் ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரை காவேரி நதி தீரத்தில் ஓகனேக்கல் என்னுமிடத்தில் பஞ்சலிங்க ஸ்தலம் இருக்கிறது. ஐந்து லிங்கங்கள் சேர்ந்து ஒன்றாக இருக்கக்கூடிய இடம். அதிக விசேஷம் பொருந்தியதாக கருதப்படும். வாரத்திற்கு இரண்டு முறைதான் பூஜை செய்து வருகிறார்கள். விசேஷ ஸ்தலமானதும் காவேரி நதி தீரத்திலுள்ள அந்த ஸ்தலத்திற்கு ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கோவிலில் நல்ல சேர்திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இதற்கென்று ஒரு திருப்பணி கமிட்டி அமைத்து கோவிலை சீர்படுத்தி, வேளா வேளைக்கு பூஜைகள் நடைபெறுவதற்கு வழி செய்து கொடுத்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். இன்னும் இதே போன்று எத்தனையோ கோவில்கள் நமது நாட்டில் இருக்கின்றன. இவற்றை யெல்லாம் தகுந்த முறையில் உடனடியாக பாதுகாக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நூல் நிலையங்கள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று சொல்லும்போது, தமிழில் அர்ச்சனை நடத்தப்பட வேண்டும் என்று பலர் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பிட்ட மொழியில்தான் அர்ச்சனை நடத்தப்பட வேண்டும் என்று யாரும் குறிப்பிட்டு சொல்ல முடியாது. இருப்பினும், வட மொழியில் அர்ச்சனை செய்து கொண்டிருக்கும்போது அதை புரிந்துகொள்ள முடியாமல் இருக்கும் மக்களுக்கு இதனால் மன வேதனை ஏற்படுகிறது. அதனால் ஒரு சமூகத்தையே வெறுக்கும் நிலை யிலும் பேசி வருகிறார்கள். அதல்லாமல் கடவுளுக்கு வட மொழியில் கூறினால் புரியாது என்பது அல்ல. கடவுளுக்கு எந்த மொழியில் கூறின லும் புரியும். கடவுளுக்கு புரியாத மொழி ஒன்றுமே கிடையாது. ஆகவே மக்களுக்கு புரிகின்ற மொழியில் சொன்னால் மக்களுக்கு திருப்தி ஏற்படும். இந்த மாதிரியான நல்ல காரியங்களை தமிழில் நடத்துவதற்கு உருந்த வாறு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே போன்றுதான் மந்திரங்கள் தேவாரம், திருப்புகழ், வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டியாக இருக்கக்கூடிய திருக்குறள் போன்ற நூல்களை எல்லாம் பிரசுரித்து, மக்களிடையே பரப்புவதற்கு வேண்டிய வழிகளுக்கு எல்லாம் செலவு செய்த பின்னால், பள்ளிக்கூடம் போன்றவை நடத்தவதோ, வேறு உணவு விடுதிகள் முதலியவை நடத்துவதோ முதலியவற்றில் யாருக்கும் ஆட்சேபணை இருக்க முடியாது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இப்போது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் திருத்த மசோதா வில் தர்மகர்த்தாக்களுடைய காலவரையறை மூன்று வருடங்கள் என்று இருந்ததை ஐந்து வருடங்களாக மாற்றியிருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் இவர்களை நீக்குகின்ற விஷயத்தில் தனது அங்கத்தினர் காலத்திற்குள் ஒரு கூட்டத்திற்கு வரவில்லை என்றால் தவறு இல்லை என்றும் அதன் பின்னால் வராமல் இருந்தால் நீக்கிவிடுவது என்றும் இருந்தது. ஆனால் இப்போதும் முன்பு இருந்தது போலவே ஒரு கூட்டத்திற்கு வராமல் இருந்தால் பாதகமில்லை என்றும், அதற்குமேல் வராமல் இருந்தால் நீக்கிவிடுவது என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது சரியல்ல, இப்போது மூன்று வருடம் என்பதை ஐந்து வருடம் என்று அதிகப்படுத்தியிருப்ப தால் இப்போது ஒரு முறை என்றிருப்பதை மூன்று முறை என்று மாற்றியிருந்தால் நல்லதாக இருந்திருக்கும் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அட்வைஸரி கமிட்டியில் 12 மெம்பர்கள் non-Official-ஆக இருப்பார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் 12 பேர்களை நியமிப்பதில் ஜில்லாவுக்கு ஒருவர் என்றும் அந்நபர் எரியா கமிட்டி மெம்பரில் ஒருவராகவும் நியமிப்பதாக இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்பதை எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

மேலும் அர்ச்சகர்களுடையவும், பூசாரிகளுடையவும், குருக்களுடைய வும் ஊதியம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இதை யெல்லாம் அதிகப் படுத்த வேண்டும். முன்பு 20 ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டிருந்த உபாத்தி யாயர்கள், அதே போன்று முன்பு 20 ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டிருந்த

[Srimathi Hemalatha Devi]

[7th September 1959]

போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் இவர்களெல்லாம் இப்போது 60 ரூபாய்க்கு மேல் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில், கடவுளுக்கு வழிபாடு செய்யக்கூடிய அர்ச்சகர்களுக்கும், பூசாரிகளுக்கும், குருக்களுக்கும் அதே ஊதியம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இது மிகவும் வருந்தத்தக்க நிலைமையாக இருக்கிறது. ஆகவே இவர்களுக்கு குறிப்பிட்ட அளவில் ஊதியத்தை உயர்த்தி கொடுத்தால் நல்லதாக இருக்கும் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதோடு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை தர்மகர்த்தாக்களாக நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்று தெரிவித்த சகோதரர் அன்புமக்கள் என்னும் ராமையா அவர்களுக்கு தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இப்போதும் எரியா கமிட்டி மெம்பராகவும் தர்மகர்த்தாக்களாகவும் இருந்து வருகிறார்கள் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI A. GOVINDASAMY : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மத அறநிலைய பரிபாலன விஷயத்தில் அரசாங்கம் ஒரு சட்டத்தை கொண்டு வந்திருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தை இன்னும் தீவிரமான முறையில் அமைத்திருக்கவேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து. இந்தச் சட்டத்தை பொதுவாக எடுத்து பேசுகின்ற நேரத்தில் பல அங்கத்தினர்களும், நாஸ்திகம் அதிகமாக நாட்டில் பரவி வருகின்றது. ஆஸ்திகம் நாட்டில் குறைந்து கொண்டே வருகிறது என்றும், “பராசக்தி” போன்ற சினிமாக்களின் மூலமாகத்தான் நாட்டில் நாஸ்திகம் அதிகமாக பரவி வருகிறது என்றும் ஆளும் கட்சியிலுள்ள ஆஸ்திகர் ஒருவர் கூறினார், பராசக்தி படத்திற்கு கதை எழுதியவரை

(Deputy Speaker in the Chair.)

மனதிலேவைத்துக்கொண்டுதான் அந்தக் கருத்து இங்கே வெளியிடப்பட்டது.

சவுக்கடிக் சந்திரகாந்தா என்ற சினிமாப்படம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தவரல்லாத ஒருவரால் எழுதப்பட்டது. அதில் கதாபாத்திரங்களாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டவன் நாளாது வரையிலும் அந்தக் கருத்தை மறுக்க துணிந்து முன்வரவில்லை.

ஆஸ்திகர்கள் எனப்படுபவர்களுக்கு என்ன அடையாளம் என்று ஆஸ்திகர்களால் சொல்லப்படுகிறது மதச்சின்னம் ஏதாவது அவர்கள் நெற்றியில் இருக்க வேண்டும் என்று ஆஸ்திகர்களால் சொல்லப்படுகிறது. “நீரில்லா நெற்றி பாழ்” என்று அவர்கள் வியாக்கியானம் சொல்லுகிறார்கள். இன்று நமது அமைச்சரவரையில் இருக்கும் ஏழு அமைச்சர்களின் நெற்றிகளும் பாழாக இருக்கின்றன.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : ஆனால் உள்ளே பாழாக இல்லை. (சிரிப்பு).

SRI A. GOVINDASAMY : நெற்றி தான் பாழாக இருக்கிறது என்று நான் சொன்னேனே தவிர, உள்ளே பழுதாக இருக்கிறது என்று கூட நான் சொல்லவில்லை. கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ ஆர். வெங்கடராமன் அவர்களுடைய நெற்றி பாழாக இருப்பதால் அவரை ஆஸ்திகர்கள் கூறுகிறபடி பார்த்தால் எங்கள் வரிசையில் சேர்க்க வேண்டும். (குறுக்கீடு) அவர் ஆஸ்திகரே அல்ல என்பதற்கு நான் இன்னொரு காரணமும் சொல்வேன். ஆஸ்திகர்கள் கட்டக் கடக்கூடாது. அவர் கட்டக் கடந்திருக்கிறார். ஆகவே அவர் ஆஸ்திகர் பட்டியலிலிருந்து நீக்கப்பட வேண்டும்.

இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டதற்கான காரணங்கள் என்ன? மடங்களும் அர்ச்சகர்களும் கோயில் பூசாரிகளும் தர்மகர்த்தாக்களும் ஒழுங்காக நடக்கவில்லை. அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காகவும் ஆண்டவன் சொத்தை சரியாக பரிபாலிப்பதற்காகவும் அட்வைசரி கமிட்டிகளும் எரியாக் கமிட்டிகளும் அமைக்கும் நோக்கத்துடன் இந்தச் சட்டம் உருவாகி வருகிறது. ஆஸ்திகர்களை எக்ஸ்க்யூடிவ் ஆபீசர்களாகப் போட வேண்டும் என்று

7th September 1959] [Sri A. Govindasamy]

சொல்கிறார்கள். ஆஸ்திகர்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு எதை அளவுகோலாக வைத்திருக்கிறார்கள்? இந்த சபையில் இதைப்பற்றி பேசும்போது, சிலர் பின்னையாரை உடைத்தார்கள், ராமரை இழிவுபடுத்தினார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். பின்னையாரை உடைத்தவர்களின் தயவு, ராமரை இழிவுபடுத்தி வர்களின் தயவு தேர்தல் நேரத்தில் தேவைப்பட்டது. கூட்டு ஒப்பந்தத்தில் அவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு, அவர்களை நாஸ்திகர்கள் என்று சொல்ல அதே நாக்கினாலேயே வோட்டு வாங்கித் தரும்படி அவர்களிடம் கேட்கலாம். அப்போது வோட்டு வேண்டிருந்தது, எனவே அப்போது அவ்வாறு செய்தார்கள்.

கடவுள் பக்தி இருந்தால் கொலைசெய்யமாட்டார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். கடவுள் பக்தியினால் எவ்வளவோ கொலைகள் நடந்திருக்கின்றன. சிறுத்தொண்ட நாயனார் கடவுள் பக்தியினால் தன் மகனையே கொலை செய்தார். (குறுக்கீடு: பிறகு இறந்த மகன் பிழைத்தெழுந்தான்.) இறந்த மகன் பிழைத்தெழுந்ததெல்லாம் கதை.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : மகனைக் கொன்றது கதையாக இருந்தால் மகன் பிழைத்து வந்ததும் கதை. இறந்த மகன் பிழைத்து வந்ததைக் கதை என்று சொன்னால், அவனைக் கொன்றதையும் ஏன் கதையாக வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது? (சிரிப்பு)

SRI A. GOVINDASAMY : அது கதை என்று நான் பக்தர்களுக்குச் சொன்னேனே தவிர, கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ வெங்கடராமன் அவர்களுக்குச் சொல்லவில்லை.

ஏகதெய்வம், தெய்வம் ஒன்று என்று சொல்லும்போது, அதைக் கூடக் கிண்டல் செய்கிறார்கள். பாரதியார் கூட இந்தக் கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார். “ஆயிரம் தெய்வங்கள் உண்டென்று அல்லும் அறிவில்லி கான்” என்று அவர் கூறுகிறார். மதத்தில் நம்பிக்கையுள்ள ராமலிங்க சுவாமிகள் கூட “மதமெனும் பேய் பிடியாதிருக்க வேண்டும்” என்று சொல்கிறார். மதம் மக்களுக்குப் பயன்படவேண்டுமென்று சொன்னால் அதை யாரும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். “என் இவர்கள் கிருஸ்தவர்களை எதிர்க்கவில்லை” என்று கேட்கிறார்கள். அவர்கள் மதத்தைப் பரப்பும்போதே ஆஸ்பத்திரிகள், பள்ளிகள் முதலியவைகளை வைத்து நடத்துகிறார்கள். ஆனால் ஹிந்து மத பரிபாலன ஸ்தாபனங்கள் ஆஸ்பத்திரிகள், அநாதை விடுதிகள் ஆகியவைகளைக் கட்ட வேண்டுமென்று சொன்னால் இதற்கு எதிர்ப்பு ஆஸ்திகர்கள் தரப்பிலிருந்து வருகிறது. கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சகிஷ்ணத் தேவர் அக் கருத்தை எதிர்க்கிறார். அவர் ஆஸ்திகர். அவர் முகத்தில் சிவபக்தி தாண்டவமாடுகிறது. அனாதை விடுதி கூடாது என்று அவர் சொல்கிறார். அவர் அவ்வாறு குறிப்பிட்டதைக் கேட்டு நான் மிக மிக வேதனைப்பட்டேன். ஆனால், இங்கேயுள்ள மற்றொரு ஆஸ்திக அங்கத்தினர், ஸ்ரீ லக்ஷ்மீபதிராஜ், பழனி தேவஸ்தானத்தின் தலைவராக இருப்பவர், “எங்கள் தேவஸ்தானத்தில் லட்சக்கணக்கில் பணம் இருக்கிறது. நாங்கள் வேண்டுமானால் காலேஜ் கட்ட 6 லட்சம் கொடுக்கிறோம்” என்று இதே சபையில் முன்பொரு தடவை சொல்லியிருக்கிறார். முருகக் கடவுளிடம் நம்பிக்கையுள்ளவர் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் ஆஸ்திக நண்பர் அனாதை விடுதி கட்டக்கூடாது என்று சொல்கிறார். கல்லூரிகளும், ஆஸ்பத்திரிகளும் தேவை என்ற ஸ்ரீமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம் தெரிவித்தார். மடங்களில் ஊழல் இருக்கிறது என்று நாங்கள் சொன்னால் கோபம் வருகிறது. கனம் அங்கத்தினர்கள் ஸ்ரீ ராமாமருத தொண்டமான் அவர்களும், ஸ்ரீமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம் அவர்களும் கூட மடங்களில் ஊழல் இருக்கிறது என்று கூறினார்கள். அவர்கள் எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லர். அவர்கள் நாஸ்திகர்கள் பட்டியலில் வரவில்லை. ஆஸ்திகர்கள் பட்டியலில் தான் வருகிறார்கள். இதைப்பற்றி காங்கிரஸ் மெம்பர்களும் திராவிட முன்னேற்றக் கழக மெம்பர்களும் அழகாகப் பேசினார்கள். “அங்கே ஊழல் களை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். எதிர்க் கட்சியினர் சொல்கிறார்கள்

[Sri A. Govindasamy] [7th September 1959]

என்பதால் அதை மண் மூடிப் புதைக்க நான் விரும்பவில்லை” என்று ஸ்ரீமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த ஊழல்களைக் கனைய வேண்டிய பொறுப்பு இந்த அரசாங்கத்திற்கு இருப்பதால் இத்தகைய சட்டம் உருவாகி வருகிறது. ஏரியாக் கமிட்டிக்கு உறுப்பினர்கள் பொறுக்கப்படும்போது ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களே பொறுக்கப்படுகின்றனர் என்று ஒரு கனம் அங்கத்தினரால் சொல்லப் பட்டது. அதை எந்த கனம் அங்கத்தினரும் மறுக்கவில்லை. ஆஸ்திகத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் எதிரிக் கட்சியில்கூட இருக்கிறார்கள். கோவில் களுக்குச் சொத்து இல்லையானால் இந்த வேலைக்கு யாரும் மனுப் போட மாட்டார்கள். பஜனைக் கூட்டத்தில் சண்டலோ கொழுக்கட்டையோ கிடையாது என்றால் பஜனைக்கு ஒரு பக்தனும் வரமாட்டான். பி.ஏ. படித்த அதிகாரி ஒருவர் பஜனைக் கூட்டத்தில் “அடியென் பண்டரிபுரம் எங்கே?” என்று பாடுகிறார். இது புகுத்தறிவுக்கு உகந்ததா என்று கேட்டால் அவ்வாறு கேட்பவனை, பார்ப்பவர்கள் நாஸ்திகன் என்று சொல்கிறார்கள். பண்டரிபுரம் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது என்பது ரெயில்வே கைடைப் பார்த்தால் தெரிகிறது. மட்டத்திற்கு வந்து “கால் நோவுது, கரும் பசி என்கிறான். சண்டலைப் பார்த்தால் கரும் பசி வருகிறது. அறநிலைய பாதுகாப்பு இலாகாவில் அதிகாரியாக இருந்த ஒருவர் “அறநிலைய” பூனைகள்” என்று ஒரு புத்தகம் எழுதியிருக்கிறார். ஆஸ்திகத்தில் நம் பிக்கையுள்ளவர்களும் அர்ச்சகர்களும் தர்மர்த்தாக்களும் எத்தனை ஊழல்கள் செய்கிறார்கள் என்பது அப்புத்தகத்தைப் படித்தால் தெரியும்.

ஆஸ்திகர்களை அறநிலையப் பாதுகாப்பு இலாகாவில் உத்தியோகஸ்தர்களாகப் போட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். கமிஷனரும் மற்ற அதிகாரிகளும் ஆஸ்திகர்களாகவும் ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் தான் இருக்கவேண்டும் என்று விதித்தால், நிர்வாகத்திற்குத் திறமையான அதிகாரிகள் கிடைக்கமாட்டார்கள். அறநிலையப் பாதுகாப்பு இலாகாவில் வேறு மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகக் கிருஸ்துவர்கள் போன்ற பிற மத உத்தியோகஸ்தர்களை நீக்கும் நிலையில் ஊழல்களை நீக்கக்கூடிய திறமையான உத்தியோகஸ்தர்களை நீக்கிவிட்டால் நிர்வாகம் திறமையாக நடக்காது.

ஏரியாக் கமிட்டிகளில் ஆதித் திராவிடர்களை உறுப்பினர்களாக நியமிக்க வேண்டும் என்றும் ஆதித் திராவிடர்களை அர்ச்சகர்களாக நியமிக்க வேண்டும் என்றும் சொன்னால், மொட்டை மாரியாத்தா கோவிலுக்கும் தான் அவர்கள் அர்ச்சகர்கள் என்று சொல்கிறார்களே தவிர, அவர்கள் பெரிய கோவில்களில் அர்ச்சகர்களாக நியமிக்கப்படுவதில்லை. ஆதித் திராவிடர்களிடம் ஒரு கோவிலுக்குச் சேன்ற ஒரு கனம் அமைச்சர் வேகம் வேகமாக வெளியே வந்துவிட்டார். அறநிலையப் பாதுகாப்பு இலாகாவை கனம் அமைச்சர் திரு. கக்கன் அவர்களிடம் கொடுக்கட்டும். அப்போது தெரியும், எதிர்ப்பு எந்தெந்த முறையில் வருகிறது என்பது. அப்போது தெரியும், அவரைக் கோவில்களில் பூரண குறும்பம் வைத்து வரவேற்கின்றார்களா என்பது. சிதம்பரம் கோவிலில் ஆலயப் பிரவேசம் செய்ய வேண்டும் என்றபோது அதற்கு எவ்வளவு எதிர்ப்பு இருந்தது என்பது நமக்குத் தெரியும். அது 3,000 தீகிதர்களுக்குச் சொந்தமென்று சொல்லி விட்டார்கள். அது இந்தச் சட்டத்திற்குள் வரவில்லை. அந்த முறையில் கோவில்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மதத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் எத்தகைய முறையில் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அதைக் கேட்டு பக்தர்கள் கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது. கோவிந்தசாமி இந்த மாதிரி சொல்லுகிறானே என்று யாரும் எண்ணக் கூடாது. காஞ்சி புரத்தில் கருடசேவை உற்சவம் நடக்கும் போது போய்ப் பார்க்கவேண்டும். அங்கே பார்த்தால் கருடனுக்கு என்ன நாமம் போடுவது என்பதைப் பற்றிச் சண்டை நடக்கும். யார் சண்டை போட்டுக்கொள்கிறார்கள்? ஆஸ்திகர்களுக்குள் சண்டை. பக்தர்களுக்குள் கண்டை. வடகலை நாமத்தையும் தென்கலை நாமத்தையும் மாற்றி மாற்றிப் போட்டுக் கடைசியில் நடுத் தெருவில் நிறுத்தி வைத்து விட்டு, லிக்கிரகத்தின் மேல் ஏராளமான

7th September 1959] [Sri A. Govindasamy]

மதிப்புள்ள நகைகள் போடப்பட்டிருக்கக்கூடிய காரணத்தினால் போலீஸ் பந்தோபஸ்து போட வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. யார் சண்டை போடுகிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது, கடவுள் பேரால் சண்டை போடுகிறார்கள், ஆஸ்திகத்தின் பேரால் சண்டை போடுகிறார்கள் என்று பார்க்கும் போது மிகவும் அசிங்கமாக இருக்கிறது. இதைத்தான் தடுத்து நிறுத்த வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். நிர்வாக அதிகாரிகளாக இருக்கக்கூடியவர்கள் ஆஸ்திகர்கள் செய்யும் தவறுகளைக் கண்டுபிடிக்காதவர்களாக இருக்கவேண்டும். அவர்கள் மதப் பிரசாரத்திற்கு மட்டும் இருக்கவேண்டும் என்று சொன்னால் நிர்வாகம் சரியாக நடக்காது. நிர்வாக வேலைக்கென்று போடுகிறார்களே தவிர, எக்ஸிசுட்டிவ் ஆபீஸர்கள் கொட்டை கட்டிக்கொண்டுபோனால், அவருக்குக் கீழே உள்ளவர்கள் அவரும் ஏதோ ஒரு பண்டார சந்திதி என்று எண்ணி விடுவார்கள். நன்கு படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்கள் கூட பண்டார சந்திதியிடம் சென்று அவர்களிடமிருந்து பட்டம் பெறக்கூடிய பிரிதரப நிலையைக் காண்கிறோம். பட்டம் பெறுவதற்கு வேண்டிய வேறு இடங்கள் இருக்கும்போது இவர்களிடம் போய் பட்டம் பெற்று வருகிறார்கள். இவர்கள் எதற்காக பட்டம் கொடுக்கிறார்கள்? பட்டம் கொடுப்பதினால் ஒரு மகிழ்ச்சி ஏற்படுவதென்று அதனால் அவர்களுக்காகப் பிரிதரபேச வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுவதென்று. இவர்களெல்லாம் ஒழுக்க சீலர்கள்—மடாதிபதிகள் ஒழுக்கசீலர்கள், பண்டாரசந்திதிகள் ஒழுக்க சீலர்கள்—என்று இவர்களுடைய ஒழுக்கத்தைப் பற்றி வாதாட வந்தால் அவர்களிடம் சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. ஒழுக்க சீலர்களாக நிர்வாக அதிகாரிகள் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு, ஏரியா கமிட்டி அங்கத்தினர்களைச் சொல்லிவிட்டு, ஆண்டவனுடன் நெருங்கிப் பழகுகிறவர்கள் இப்படி நடப்பது சரியல்ல என்பதுதான் எங்களுடைய கருத்து. ஒரு சமயம் இந்த நாடுக்கே ஜனாதிபதியாக இருக்கக்கூடியவரை மடாதிபதியின் காலிலே விழ விட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் அதைத் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறார். அவருடைய சுய மரியாதையை நான் போற்றுகிறேன். நமது ஜனாதிபதியை பண்டார சந்திதியின் காலில் விழ வைக்கும் அளவுக்குத் தூண்டியிருக்கிறார்கள் சிலர். நமது முதலமைச்சர் தன்னுடைய தன்மான உணர்ச்சி காரணமாக அதைப் பாதுகாத்திருக்கிறார்கள்.

ஆலயங்கள் இருட்டாக இருக்கின்றன. வெளவால்கள் அடையும் நிலையில் இருக்கின்றன என்று எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஜகந்நாதன் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். கிருஸ்தவ கோயில்களில் வழிபாட்டுக்கு நல்ல முறையில் நாய்காலிகள் அமைத்து அங்கே நிசப்தமாக இருக்கிறது. ஆனால் இங்கே ஒரே சப்தமாகவும் என்ன நடக்கிறது என்று தெரியாத நிலையிலும் இருக்கிறது. மின்சாரம் இருக்கக்கூடிய நிலையில் எதற்காக இன்னும் மின்சார விளக்குகள் போடப்படாது இருக்கின்றன. அதிக வட்டிக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து, அப்படி வரக்கூடிய வட்டிப் பணத்திலிருந்து ஓரளவு எடுத்து வானளாவ கோபுரம் கட்டிவிட்டால் அவரை பக்திமாண் என்று யாரும் பாராட்டமாட்டார்கள். குறைந்த வட்டி வாங்கி, அதிலிருந்து எடுத்து ஏழைகளுக்கு ஆசிரமம் அமைத்தால் நன்றாக இருக்கும். மதம் காப்பாற்றப்படவேண்டுமென்று எண்ணம் இருக்குமானால், ஆதித் திராவிடர்களுடைய உரிமை பாதுகாக்கப்படவேண்டுமென்ற உரிமையை எடுத்துக் கூறுகிறேனே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை.

இன்றைய தினம் வரசூர் கோயிலில் வழக்கு நடக்கிறது. ஆதித் திராவிடர்களை எதிர்த்து வழக்கு நடக்கிறது. நந்ததூர் கோயிலில் எந்த நிலை இருக்கிறது? இவைகளைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். பக்தி என்று சொல்லும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தாருக்குத்தான் பக்தி இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள் என்று கனம் அங்கத்தினர் மணி அவர்கள் சொன்னார்கள். எல்லோருக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கும் முறையில் இந்த மசோதா அமையவேண்டும்.

[Sri A. Govindasamy] [7th September 1959]

இதிலே தர்மகர்த்தாக்களுக்கு வயதெல்லாம் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் 70 வயதுக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது என்று இருக்கிறது. ஏன் இருக்கக்கூடாது? இளம் வயதானவர்களைத்தான் போடக் கூடாதே தவிர 70 வயதுக்கு மேல் இருக்கலாம். இன்றைய தினம் பார்த்தால் பல ஒழுங்கினமான நடவடிக்கைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. கோயில் தர்மகர்த்தாக்கள் கோயில் வீடுகளில் யார் யாரை வாடகைக்கு வைத்திருக்கிறார்கள் என்ற புள்ளிவிவரத்தைச் சொல்ல முடியும். எங்கள் மா வட்டத்திலும் எரியா கமிட்டி போட்டிருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு முறை பரிசீலித்துப் பார்க்கவேண்டும். அதிலே ஒருவர் இருக்கிறார். பெயரைச் சொல்லக்கூடும். ஆனால் பெயரை இங்கே சொல்லக் கூடாது என்ற காரணத்தினால் கோயிலுக்கும் அவருக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று தெரியாது. கடவுளுக்கு அவருக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று தெரியாது. அவரைத் திருப்தி செய்வதற்காக வேண்டி போட்டிருக்கிறார்கள். இதிலே அவரைப் போடு, இவரைப் போடு என்று சண்டை. இவரைப் போடாதே, அவரைப் போடாதே என்று சண்டை. ஒரு கோயிலில் இவ்வளவு சொத்து இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால் தான் மெம்பர்களாக வருகிறார்கள். எரியாக கமிட்டியின் முடிவை மாற்ற அலிஸ்டெண்ட் கமிஷனரிடம் போகிறார்கள், அங்கிருந்து கமிஷனரிடம் போகிறார்கள், அங்கிருந்து அப்பீல் செய்து சர்க்காரிடம் போகிறார்கள். ஒரு தர்மகர்த்தா ஊழல் செய்தால் அவரை உடனடியாக மாற்ற அல்ல அகற்ற முடியாத நிலை இருப்பதால் இன்னும் ஊழல்கள் செய்து பணத்தைக் கையாடல் செய்துகொண்டு இருப்பார்களைத் தவிர நிலைமையை மாற்றுவதற்கான வழி ஏற்படாது. இன்றைய தினம் ஹெரெடிட்டரி டிராஸ்டிகள் இருக்கிறார்கள். தவறுகள் செய்யக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். “முன்னோர்கள் சொத்துக்களை வைத்தார்கள் என்று சொன்னால், அவர்கள் நீண்ட நாட்களாக இம்மாதிரியே இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. ஒழுங்கினம் ஏதாவது இருக்குமானால் பரம்பரை பாத்திய தையை வைத்திருக்கக்கூடாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இன்னும் பல ஷரத்துக்களைப் பற்றி ஷரத்துவாரிப் பரிசீலனை வரும்போது தெளிவாகப் பேசவேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI K. P. PALANISWAMI : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய தினம் விவாதிக்கப்பட்டு வரும் ஹிந்து மத பரிபாலன திருத்த மசோதாவை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். இந்த விவாதத்திலே அநேகம் பேர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். இந்த மசோதாவிலே டிராஸ்டிகளுக்கும் எரியா கமிட்டிகளுக்கும் காலம் 3 வருஷங்கள் என்று இருந்ததை இப்போது 5 ஆண்டுகளாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதோடு கூட ஹிந்து மதத்தின் பேரிலே நம்பிக்கையுள்ளவர்கள்தான் வரவேண்டுமென்று கூறுவதானது வேண்டற்பாலது. மதத்தின் பேரில் நம்பிக்கையில்லாது, கடவுள் பேரில் நம்பிக்கையில்லாது ஒரு சமூகம் உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. நம் நாட்டிலே தொன்றுதொட்டு கடவுள் பக்தி இருந்துவருவதோடு அன்பு காரணமாக கடவுளுக்குச் சில பூஜைகள் செய்யப்படும் இன்னும் பொங்கல் வைத்தும் சுவாமியைத் தொழும்போது இப்போது கேள்வி போடுகிறார்கள் “சுவாமி சாப்பிட்டு விடுகிறாரா? அப்படியானால் அவர் சாப்பிடக்கூடிய வாய் எங்கு இருக்கிறது?” என்று. அப்பேற்பட்ட சமுதாயம் நம் நாட்டிலே ஒன்று உருவாகி வருகிறது. பல ஆண்டு காலமாக திண்டாமை இந்த நாட்டிலே ஒரு பெரிய கொடிய வியாதியாக மக்களைத் தொடக்கூடாது என்ற முறையில் இருந்த காரணத்தினால் கடவுள் பக்தியில் நம்பிக்கையில்லாமல் செய்து விட்டது. அதையெல்லாம் நீக்கவேண்டுமென்று நமது அரும் பெரும் தலைவர் மகாத்மா காந்தியடிகள் கோயில்களிலே தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் விடப்படவில்லையானால் அங்கு பூதமும் பேயும்தான் இருக்கும் என்று சொன்னார். எல்லா மக்களுக்கும் சம சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தி சமுதாயத்தில் ஒரு புத்துணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமானால் இது மாதிரி சட்டங்கள் அவசியம் என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நம் நாட்டிலே

7th September 1959] [Sri K. P. Palaniswami]

அன்றெல்லாம் கோயிலுக்குச் செல்லவேண்டுமானால் சாதாரண உடை உடுத்துத்தான் போவார்கள். ஈர உடையுடன் போவார்கள். அதுதான் நமது பண்பாடு. இப்போது நாகரீகத்தின் பெயரால் இஸ்திரி போட்ட உடையுடன், நாகரீகமாக உடையணிந்து செல்கிறார்கள். முன்பு அம்மாதிரி இருந்ததை நோக்கம் என்ன? நமது மனதை கடவுள்பால் காண்லெண்டீரேஷன் செய்யும் முறையில் சூழ்நிலை அமையவேண்டும். அப்போதுதான் கடவுள் பக்தி வரும் என்று வைத்திருந்தார்கள். சில அங்கத்தினர்கள் வெளிச்ச மில்லை, ஜன்னைகள் இல்லை என்றெல்லாம் கூறினார்கள். ஆனால் அங்கு பண்பாடு இருக்கிறது. இந்த மடங்களுக்குச் சொந்தமான பூமிகளும், கோயில்களுக்குச் சொந்தமான சொத்துக்களும் இருக்கின்றன. அதிகமான அளவு பணத்தைத் தேக்கம் இல்லாமல் கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்குச் செலவு செய்யப்பட வேண்டும். அநேக குழந்தைகள் தங்கள் வறுமை நிலையில் பள்ளிக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பள்ளிச் சம்பளம் கட்ட மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய கஷ்டத்தைப் போக்கும் வகையில் கோயில் சொத்தில் இருந்து அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

12-30
p.m.

கோவையிலே ஒரு ஹரிஜன ஹாஸ்டல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஹாஸ்டலை முன்பு தனிப்பட்டவர்கள் நடத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். அதை இப்பொழுது அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டது. இப்பொழுது தீண்டாமை சட்டப்படி ஒழிக்கப்பட்டு விட்டதே தவிர நடைமுறையில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அந்த ஊர் எட்டாயிரம் ஜனத்தொகை கொண்டது. ஹரிஜன ஹாஸ்டலில் இடம் கிடைப்பதில்லை. மடத்துக்குச் சொந்தமான இடம் இருக்கிறது. குறிப்பிட்ட சொந்தமான இடத்தை ஒரு தனி நபர் தன்னுடைய செல்வாக்கினால் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு வருகிறாராம். அதை அப்புறப்படுத்தி ஹாஸ்டலுக்கு இடம் கேட்டால் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுவதற்கான வகையில் சட்டத்தினால் இடம் இல்லாமல் இருக்கிறது. மக்களுடைய எண்ணத்துக்கு இந்தச் சட்டத்திலே சில முரண்பாடுகள் இருக்கின்றன.

ஏரியா கமிட்டி என்பது ஒரு ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவர்களைக் கொண்ட கமிட்டி. அந்தந்த ஜில்லாவின் நோக்கங்களையும், விஷயங்களையும் பற்றிச் சொல்லக்கூடிய கமிட்டி. அந்தக் கமிட்டியில் அநேக இடங்களில் ஹரிஜனங்கள் இடம் பெறவில்லை. அந்தக் கமிட்டியில் அங்கம் வகிக்க அவர்களுக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த மசோதாவை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரித்து என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI T. KARIA GOUNDER : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை ஆதரித்து, நான் மேற்படி பொறுக்குக் கமிட்டியிலே ஒரு அங்கத்தினராக இருந்தேன் என்ற முறையிலே சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏதோ சர்க்கார் அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைச் சமீபத்திலே கொண்டு வந்ததாகவும், இதில் பல ஊழல்கள் இருப்பதாகவும் எனக்கு முன்பு பேசிய பல மெம்பர்கள் தெரிவித்தார்கள். ஐரோப்பியர் ஆண்ட காலத்திலேயே—சரித்திரத்தைப் படித்தால் தெரியும்—1817-ம் வருஷத்தில் அவர்களே இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். இதிலே குறை இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி ஒருவரும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது என்பதைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். சீடம் முடிஞ்சும் நெருக்கமாக இருக்கவேண்டும். கடினமாக இருக்கவேண்டுமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆனால் 1817-ம் வருஷத்திலே அந்நியரால், சும்பினியாரால் கொண்டு வரப்பட்ட அந்தச் சட்டமானது அமுலாக்கப்பட்டு ஏதோ காரணத்தினால் 1839-ம் வருஷத்திலே கைவிடப்பட்டது. அதன் காரணமாக மீண்டும் அந்தக் காலத்திலே, சமுதாயத்திலே, ஆண்டவனிடத்திலே நம்பிக்கையுள்ளவர்களில் சில பெரியவர்களால்

[Sri T. Karia Gounder] [7th September 1959]

கிளர்ச்சி செய்யப்பட்டு 1863-ம் வருஷத்திலே மீண்டும் சட்டமாக்கப்பட்டது என்பதையும் நான் இந்தச் சமயத்தில் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அந்தக் காலத்திலே மக்கள் ரொம்பக் குறைவு. முன்னால் பேசிய பல நண்பர்கள்—நான் எதிர்க்கட்சி என்றே, ஆளும் கட்சி என்றே சொல்லாத தயாராக இல்லை. பின்னை இல்லாதவர்கள், சொத்தை அனுபவிக்க முடியாதவர்கள் எல்லாம் அந்தச் சொத்துக்களை மடங்களுக்கும் ஆலயங்களுக்கும் எழுதி வைத்து விட்டதாகச் சொன்னார்கள். உண்மையில் அவ்வாறு எழுதி வைத்திருக்கலாம். 20-வது நூற்றாண்டின் முன்பே 1920-ம் வருஷத்திலே முன்னாள் ஹைக் கோர்ட் நீதிபதியாக இருந்த ஜஸ்டிஸ் முத்துசாமி அய்யர், ராஷ் பீகாரி கோஷ், ராம அய்யங்கார் போன்ற தலைவர்கள் எல்லாம் சட்டம் கொண்டு வந்து அமுலாக்க வேண்டுமென்று கிளர்ச்சி செய்ததன் பலனாக இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்ற எண்ணம் தோன்றி முன்னாள் மந்திரியாக இருந்த பனகல் அரசர் அவர்கள் இதைக் கொண்டுவந்தார்கள். 1920-ஆம் வருஷத்திலே அவர்கள் ராஜாங்கத்தை நடத்தி வந்த காலத்திலே கொண்டு வரப்பட்ட சட்டமானது பல எதிர்ப்புக்களுக்கிடையே 1926-ஆம் வருஷம் சட்டமாக்கப்பட்டது என்பதையும் இந்த இடத்திலே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அதற்குப் பின்னால் பல வருஷங்களிலே பல முறை திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்பட்டு கடைசியாக இந்த மசோதாவைத் திருத்த வேண்டுமென்று இப்பொழுது இந்தச் சபையின்முன் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இருக்கிற சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டுமென்று தான் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய, புதிதாகச் சட்டம் கொண்டு வரப்படவில்லை.

எனது நண்பர் கோவிந்தசாமி அவர்கள் குறிப்பிட்டது மாதிரி—அவர்கள் ஆஸ்திகராக இல்லாமல் இருந்தாலும் சரி—பெரிய பெரிய ஆலயங்களிலும் மடாலயங்களிலும் வருகின்ற வருவாயை நல்லபடி பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எல்லோருக்குமே இருந்துவருகிறது. திறம்பட நடத்த வேண்டாமென்ற கருத்து யாருக்கும் கிடையாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். எல்லாவற்றையும் தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்பது தான் எண்ணம். ஆலயங்களையும் தேசியமயமாக்கிவிடலாம். மடாலயங்களையும் தேசியமயமாக்கிவிடலாம் திருவாவடுதலை போன்ற மடங்களில் லட்சம் ரூபாய் வருவதாக பார்க்கிறோம். மாதாந்திர ஸ்டேட்மெண்டில் 5 லட்சம், வந்தது என்று பார்க்கிறோம். அந்த அளவுக்கு வருமானம் வரக்கூடிய இடத்தில் ஊழல்கள் ஏற்படுவதைத் தடுப்பதற்காகத்தான் இந்தச் சட்டத்தை இந்தச் சமயத்தில் கொண்டு வந்திருக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பனகால் அவர்கள் சித்தூர் ஜில்லாவை சேர்ந்தவரானதால் திருப்பதி தேவஸ்தானத்தில் நடக்கும் ஊழல்களைத் தடுக்க முதலில் திருப்பதி அற நிலையத்திற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டது. பின்னர் மாகாணம் பூராவும் அமுலாக்கப்பட்டது. ஏதோ துரதிருஷ்டவசமாக நாம் தமிழர்கள் வட வேங்கடத்தை விட்டு விட்டார்கள் என்பதுதான் என்னுடைய வருத்தம். திருப்பதி தமிழ் நாட்டோடு சேர்ந்திருக்குமானால் இன்றைய தினம் பல யூனிவர்சிட்டிகளை நாம் ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். செட்டி நாட்டரசர் அண்ணாமலை யூனிவர்சிட்டியை உருவாக்கியது மாதிரி பல யூனிவர்சிட்டிகளை உருவாக்க முடியும். ஆனால் சட்டத்திலே இடம் இல்லை. அரசியல் சட்டத்திலே இப்பொழுதுதான் கொஞ்சம் கணக்கைப் பார்க்கலாம் என்று நமக்கு அதிகாரம் தரப்பட்டிருக்கிறதே தவிர வேறு இல்லை. அந்தக் காலத்திலே கூட, உயர் நீதி மன்றத்திலே கேஸ் போட்டு, சுப்ரீம் கோட் வரையில் போய், அந்த மட விஷயங்களிலே நாம் ஒரு காரியமும் செய்ய முடியாது என்று தீர்ப்பு எல்லாம் அளிக்கப்பட்டிருப்பதனால், இன்றைய தினம் மடாதிபதிகளுடைய கணக்கை பார்க்கத்தான் இடம் இருக்கிறது. அவர் என்ன கணக்கை வேண்டுமானாலும் எழுதலாம் என்று இருக்கிறது.

7th September 1959]

[Sri T. Karia Gounder]

ஏழைப் பிள்ளைகள் என்னும்போது ஹிந்துப் பிள்ளைகளாகத்தான் இருக்க வேண்டுமா, நோயாளிகள் என்றால், ஹிந்து நோயாளிகளாகத்தான் இருக்கவேண்டுமா என்று மிகுதிப்படுகிற பணத்தைச் செலவழிப்பதைப் பற்றி செலக்ட் கமிட்டியிலே விவாதம் கூட வந்தது. இந்த நாட்டிலே பிறந்த எல்லாச் சமய மக்களையும் அனுமதிக்கலாம் என்று கூட நாங்கள் ஆணைப்பட்டு. இன்னும் இந்தச் சட்டத்தை விரிவாக்கி, இந்த நாட்டிலே உண்டாகிற பெருவாரியான பணத்தை நல்ல மார்க்கத்திலே செலவழிக்கத்தான் இந்தச் சட்டத்தை அமைச்சர் அவர்கள் உறுதியாகக் கொண்டுவந்து, பல திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்று இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஏரியாக் கமிட்டியைப் பற்றி பல அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். அந்தக் கமிட்டியே அவசியம் இல்லை என்று சொன்னார்கள். நேற்றைய தினம் மதிப்பிற்குரிய கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் பேசும்போது, ஏரியாக் கமிட்டிக்கு ரொம்ப அதிகாரம் கொடுக்க வேண்டும், அதிகாரம் கொடுக்காவிட்டால் பல இன்னல்கள், இடையூறுகள் ஏற்படக்கூடும் என்று சொன்னார்கள். கனம் அங்கத்தினர் திரு. கோவிந்தசாமி அவர்கள் ஒரு குற்றச்சாட்டு சொன்னார்கள். சொத்து இல்லை என்றால், மெம்பராகவா இஷ்டப்படமாட்டார்கள். தருமகர்த்தாவாக வா இஷ்டப்படமாட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஊழலைப் பற்றியெல்லாம் அவர்கள் சொன்னார்கள். என்னைப் பொறுத்த அளவில் நான் சொல்வது கடவுள் நம்பிக்கை உள்ள ஆட்களை, சமயத்தில் நம்பிக்கை உள்ள ஆட்களைத்தான் போட வேண்டும் என்பது. பதவிப் பிரமாணம் கூட வேண்டும் என்று நான் சொல்வேன். “சத்தியமாக நாங்கள் இந்தப் பதவியின் மூலம் ஏற்றுக்கொள்ளப்போகின்ற காரியத்தைத் திறம்படச் செய்கிறோம்” என்று சத்தியம் செய்துவிட்டுத்தான் ஏரியாக் கமிட்டி மெம்பராக இருந்தாலும் சரி, உத்தியோகத்தார்களாக இருந்தாலும் சரி, வரவேண்டும் என்று அந்தச் சட்டத்திலே இடம் வைத்திருக்கிறோம். அம்மாதிரி அமைச்சர் அவர்கள் செய்கின்ற நேரத்திலே, நல்ல திறமைமானவர்களைப் போட்டு இன்னும் அதிகமாக உத்தியோகப்பற்றற்றவர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கவேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய கருத்து. கூட்டத்தைக் கூட்டுவதற்கோ கூட்டத்தை நடத்துவதற்கோ அதிகாரம் தலைவருக்குதான் இருக்க வேண்டும். தேர்தல் முறை வேண்டியதில்லை என்பது எல்லோரும் ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொண்ட ஒன்றாகும். காரணம் என்ன வென்றால், தேர்தல் வைத்தால், தேர்தல் நேரம் பரவி, பல இடையூறுகளெல்லாம் நேரும் என்று சொல்லித்தான் அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்படுகிற கமிட்டியின் தலைவர் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்று செய்திருக்கிறோம் தவிர வேறு இல்லை என்பதை இந்தச் சமயத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பழைய காலக் கல்வெட்டுகள், சாசனங்களைப் பார்க்கும்போது, அவை பல்லவருடைய காலங்களுக்கும் அதற்கு முன்னாலும் ஏற்பட்டதாகச் சரித்திரக்காரர்கள் சொல்கிறார்கள். புதுக்கோட்டை பக்கத்தில் உள்ள கல்வெட்டுகளைப் பற்றி அன்றைய தினம் பல பேர்கள் சொன்னார்கள். அவைகளிலே, ஒரு ஆலயத்திலிருந்து சர்க்காருக்கே கடன் கொடுத்ததாகவும், கடனை சர்க்கார் திருப்பித் தந்ததாகவும் காணப்படுகிறது. விவசாயிகளுக்குக்கூட அவர்களுக்குப் பணம் வேண்டிய காலங்களில், ஆலயங்களில் இருக்கும் பணத்தைக் கொடுத்து லேவாதேவி செய்ததாகக் கூட அந்தக் கல்வெட்டுகளிலிருந்து அறிகிறோம். ஆனால் தற்போது பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. உலகத்தில் வெகு வேகமாக மாறுதல் ஏற்படுவதுபோல ஆலய வழிபாட்டிலும் மாறுதல் காணப்படுகிறது. கோயில் களுக்கு நாஸ்திகர்களும் போவதில்லை. ஆஸ்திகர்களும் போவதில்லை. (ஒரு கனம் அங்கத்தினரின் குறுக்கீடு: நான் போவது உண்டு.) ஆஸ்திகத்திற்கும் நாஸ்திகத்திற்கும் என்ன மாறுதலோ தெரியவில்லை. இந்தச் சந்ததியினரை இப்படி இருக்கும்போது வரப்போகிற சந்ததி என்ன ஆகுமோ என்று என்போன்றோர்களுக்குப் பயம் ஏற்படுகிறது. “கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்” என்ற வார்த்தைகளை யெல்லாம்

[Sri T. Karia Gounder]

[7th September 1959]

இந்தக் காதில் வாங்கி அந்தக் காது வழியாக விட்டுவிட்டார்களோ என்னமோ. இம்மாதிரி காலம் மாறி வருகிறபோது, என்னவோ எல்லாம் தேசிய மயமாகவேண்டும் என்று அளவிலே மனதைச் செலுத்தாமலே, திறம்பட இந்தக் காரியத்தைச் சட்டமாக்கி, இந்தச் சட்டத்தை இன்னும் கடுமையாக உண்டாக்கி, நம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திலே அக்கறை கொண்டு மிகுதிப் பணத்தை ஏழை எளிய பிள்ளைகளுக்கு உதவக்கூடிய பல ஸ்தாபனங்களை அமைத்து சரியான முறையிலே செல்விட வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களை நான் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதிலே அபிப்பிராய பேதம் இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்த நாட்டின் செல்வம் சிதறுண்டு போகாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டிய பொறுப்பு எல்லோருக்கும் இருக்கிறது என்பதை நண்பர்கள் எல்லோரும் உணர் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கோயில் நிர்வாக அதிகாரிகளுக்குப் பென்ஷன் கொடுக்க வேண்டிய முறையிலே, சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களைப்போல் அவர்களைக் கருத வேண்டும் என்று சட்டத்திலே இடம் இருக்கும்போது, சீக்கிரமாக உத்தியோகப் பதவியிலிருந்து நீங்குபவர்களுக்குக்கூட, சர்க்கார் அதிகாரிகளுக்கு எப்படி பென்ஷன் முறை இருக்கிறதோ அப்படி இந்தச் சட்டத்தில் இடம் கொடுக்குமாறு அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கோயிலில் வேலை செய்யும் சின்னச் சின்ன ஊழியர்களுக்கு நிறைய வேலைகள் இருக்கின்றன. அருச்சினைக்கு டிக்கட் வாங்கும் பணம் ஊழியர்களுக்கு போவதில்லை. மேளம் ஊதுகிறவர்களைக் கேட்டேன். மாதம் பத்து ரூபாய் சம்பளம் என்று சொன்னார்கள். அந்த குறைந்த சம்பளத்தில் அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்த முடியாது. கோயிலுக்குப் போகிறவர்கள் வருகிறவர்கள் யாரும் இப்போது பணமோ தருமமோ கொடுக்கிறதே இல்லை. ஏதோ பணக்காரர்கள், நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் கொடுக்கலாம். கோயிலில் ஊழியம் செய்கின்றவர்கள் வாழ்க்கை நடத்தக் கூடிய அளவு சம்பள உயர்வு செய்ய வேண்டுமென்று கமிட்டியில் ஆலோசனை செய்தபோது, அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், “தரும கர்த்தாக்களுக்குத்தான் அதிகாரமே யொழிய, நமக்குச் சட்டம் செய்வதற்கு அதிகாரம் இல்லை, நாம் சொல்லலாம்” என்று சொன்னார்கள். விதிகள் வரும்போது நாம் செய்து கொள்ளலாம் என்று நம்பிக்கை தெரிவித்தார்கள். கோயில் ஊழியர்களுடைய நிலை உயர அமைச்சர் அவர்கள் வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்றும் இந்தச் சட்டத்தில் பல மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதைப் பற்றியெல்லாம் பேசுவதற்கு நேரம் இருக்காது போல இருக்கிறது. ஏனென்றால், கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்கள் அடிக்கடி என்னைப் பார்க்கிறார்கள். சட்ட மன்றத்திலே அபிப்பிராய பேதம் இல்லாமல், ஆலோசனை என்னதற்காக என்னுடைய நன்றியை தெரிவித்து அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் மசோதாவை நான் முழு மனதுடன் ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

*SRI P. S. ELLAPPAN : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நான் எப்பொழுது பேசுவதற்கு எழுந்தாலும் நீங்கள் தான் எதிரில் தலைவராக இருக்கிறீர்கள். இது பெரிய அதிர்ஷ்டம்தான் எனக்கு.

மடாலயங்கள் சம்பந்தமாக எல்லோரும் பேசினார்கள். இதிலே ஹரிஜனங்களாகிய நாங்கள் பேசுவதில் அவ்வளவு சுகம் இல்லை. மேலே இருக்கக்கூடிய படித்த பெரு மக்களாகிய பிராம்மணர்கள், முதலியார்கள், செட்டியார்கள் இப்படிப்பட்ட பிரமுகர்கள்தான், “ஹரிஜனங்கள்

7th September 1959] [Sri P. S. Ellappan]

முன்னுக்கு வரவேண்டும்; ஹரிஜனங்களுக்கு அதற்குரிய சலுகை கொடுக்கவேண்டும்” என்று அவர்கள் பேசினால் அதிலே வலுவூ உண்டு. நாங்கள் என்ன சொன்னாலும், அதில் பிரயோஜனமில்லை.

“கற்பனையால் பாடுகின்றேன் கண்ணீரும் கம்பலையும்
சொப்பனத்தில் காணேன் என் செய்வேன் பராபரமே”

என்று தாயுமானார் பாடியது போல் இங்கு பேசுவது எல்லாம் கற்பனை தான். எல்லொருமும் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். சொல்வதெல்லாம் சரியாகத்தானிருக்கிறது. ஆனால், செய்கையிலே அது நடக்கிறதா என்பதுதான் சந்தேகமாக இருக்கிறது.

மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக நான் ஒன்றும் சொல்வதில்லை. நான் சொல்லும் வார்த்தை நாயகன் தன் வார்த்தை என்று அருட்பாவில் உரைத்தவாறு தப்பாகவோ கற்பனையாகவோ ஒன்றும் சொல்வதில்லை. ஒருவர் பேச்சைக் கேட்டோ பொருளமையாகவோ நான் பேசுவது இல்லை. எது நடந்தது உண்மையோ அதைத்தான் நான் சொல்வேன்.

9-4-1959 அன்று மதுராந்தகத்திற்கு நமது மடாலய அமைச்சர் அவர்கள் வந்தார். அவருடைய வருகை பற்றி எனக்கு ஒரு தபால் வந்தது. “இன்ன தேதியில் நான் மதுராந்தகம் வருகிறேன்; கோதண்டராம பெருமான் கோயில் கும்பாபிஷேகத்திற்கு வரப்போகிறேன்; அதற்காக நீங்களும் வந்து கலந்து கொள்ள வேண்டும்” என்று அந்தத் தபாலில் குறிப்பிட்டிருந்தது. நம் தொகுதிக்கு அமைச்சர் வருகிறாரே, நாம் எதிர் கொண்டு அழைத்து வரவேண்டுமே என்று நினைத்து, என்னுடைய ஊரிலிருந்து பஸ்கிடைக்காமல் 18 மைல் தூரம் ஒட்டோடியும் வந்தேன். மந்திரியைத் தரிசனம் பண்ணுவதோடு ஆண்டவனோடு தரிசனம் பண்ணலாம் என்ற ஆசையினால் நான் புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தேன். நான் வருவதற்குள் மந்திரி கோயிலுக்குள்ளே போய்விட்டார். அங்கே வந்திருந்த கூட்டத்தை பற்றிச் சொல்லி முடியாது. அவ்வளவு கூட்டம். மூச்சு விட முடியாமல் மனுஷன் செத்து விடுவான்போல் இருந்தது. அந்த சமயத்தில் அங்கிருந்த டெபுடி சூப்பிரண்டெண்டு என்னைப் பார்த்து விட்டார். உடனே, அங்கிருந்த ஒரு கான்ஸ்டேபிளைக் கூப்பிட்டு, “இந்தத் தொகுதி எம்.எல்.ஏ. இவர்; இவரை அழைத்துக்கொண்டு போய் மூலஸ்தானத்தில் விடு” என்று கட்டளையிட்டார். என்னை அங்கே அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். அங்கே போய் அமைச்சர் பக்கத்தில் நான் நின்றேன். அமைச்சரும் என்னைக் கொஞ்சம் பார்த்தார். “சரி, தப்பித்துக்கொண்டோம் அதுவரையில்” என்று நினைத்து, அங்கே இருந்தேன். முக்கால் மணி நேரம் அங்கிருந்தோம். மந்திரி அவர்கள் பட்ட கஷ்டத்தை “நான் படும் பாடு சிவனே பஞ்ச தான் படுமோ” என்று சொல்லியது போல், அவர் சரீரமே வியர்த்து விட்டது.

அன்றையதினம் அனந்தராம தீட்சதர், இப்பொழுது சென்னையில் மகா சமஸ்கிருத வித்வான் என்று சொல்கிறார்களே அவரும், அந்த வைபவத்திலே கலந்துகொண்டு. அவர் பத்து நிமிஷம் உபன்யசித்தார். பூஜை எல்லாம் ஆச்சு. வெளியிலே வந்து விட்டேன்.

மறு நாள் காலைவிலே அங்கேயிருக்கும் மடாதிபதிகளெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். கோவில் அதிகாரி அமீனாவும் அவர்களும் சேர்ந்து, “என்ன ஐயா, ஒரு ஹரிஜனன் மூலஸ்தானத்தில் வந்து விட்டானே; இது என்ன அநியாயம்; யார் அவனைக் கொண்டு வந்தார்கள்? மண்டல காங்கிரஸ் பிரசிடெண்டு இருக்கிறார் அவர் பண்ணிய வேல்தான் இது” என்றெல்லாம் பேசி, திருமஞ்சனமோ மஞ்சள் நீரோ என்று சொல்வார்கள் என்பவையிலே அது நுழையவில்லை. அந்தத் தண்ணீரை 9 குடம் கொட்டுவதற்குப் பதிலாக மூன்று குடமாக்கி விட்டார்கள். இதே கோவிலிலே, மாஜி மந்திரி பரமேஸ்வரனுக்கு பூனை கும்பம் எல்லாம் கொடுத்து உள்ளே அழைத்துப் போனது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நான் என்ன

[Sri P. S. Ellappan] [7th September 1959]

சாதாரண ஆள். நான் போனதற்கு ஒன்பது குடும் தண்ணீர் அபிஷேகம் செய்ய வேண்டிய சாமிக்கு மூன்று குடமாகக் குறைந்து போச்சு. வெளியே வந்தப்புறம் பெரிய கலாட்டாவாகப் போய்விட்டது.

திருவாங்கூர் கொச்சி ராஜ்யத்திலே ஆலயப் பிரவேசம் நடந்த காலத்தில் என்னையும், என் சமசரத்தையும்தான் சி. ராஜகோபாலாச்சாரியாரும், வி. பாஷ்யம் அய்யங்காரும் அங்கே அனுப்பி வைத்தார்கள். வைத்தியனாதய்யர் கூட்டிச் சென்றார். இந்த நிலையில் உள்ள எனக்கே இந்தக் கதி என்றால் பாக்கிப் பேரைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டியதே இல்லை. ஏதோ நாமும் சட்டம் போடுகிறோம். அதைத் திருத்துகிறோம். ஆனால் நடைமுறையில் ஒன்றையும் காணோம். எரியாக் கமிட்டி என்று போடுவதாக இருந்தாலும்கூட ஒரு ஐந்து பேர்களையாவது இந்த ஹரிஜன வகுப்பிலிருந்து முக்கியமான ஸ்தலங்களுக்குப் போடவேண்டும். காஞ்சி புரத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அத்வைத சபை என்று இருக்கிறது, திருப்புகழ் சபை என்று இருக்கிறது. ஆழ்வார் விநிதி என்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட 150 பிள்ளைகள் வரையிலும் அங்கே சேர்த்து திருப்புகழ், பிரபந்தம் எல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்து வருகிறார்கள். இங்கெல்லாம் இரண்டு இரண்டு ஹரிஜனப் பிள்ளைகளையாவது சேர்க்கக் கூடாதா? இந்த இடங்களிலும்கூட ஹரிஜனப் பிள்ளைகளை சின்ன வயசிலேயே சேர்த்து நம்முடைய மத சம்பந்தமான நூல்களை எல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தால்தான் ரொம்ப பிரயோஜனமாக இருக்கும். மற்றபடி எங்கள் ஆட்கள் ரொம்பச் சொல்லி விட்டார்கள். நல்ல சட்டத்தைப் போட்டு விட்டால் மட்டும் போதாது. நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். வேறு நான் எதுவும் தப்பாகச் சொல்வதாக எண்ணக் கூடாது. இந்தச் சமூகத்தை முன்னுக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்றால் இன்னும் எத்தனையோ இருக்கிறது. எத்தனை காரியங்களைச் செய்தாலும் எல்லோருடைய இருதயத்திலும் அந்த உண்மையான எண்ணம் இருந்தால்தான் மக்களைச் சீர்திருத்த முடியும். கோவிலுக்கு ஹரிஜனங்களை அர்ச்சகர்களாகப் போடலாம் என்று சிலர் யோசனை சொன்னார்கள். அர்ச்சகராகப் போடுவது இருக்கட்டும். வருமானம் உள்ள கோவில் களிலேயே கணக்குப் பிள்ளைகளாகப் போடலாம். இவங்க பொய்க் கணக்கே எழுதமாட்டாங்க. கடவுள் பேரில் ரொம்ப பயந்தவன். சாமிக்காக மூன்றாம் சனிக்கிழமை உண்டி போட்டால் இவன் அதைக் கொண்டு செலுத்துகிறவரையில் அதைத் தொடமாட்டான். பாக்கி மூன்று வேளை நாம் போடறவங்க கிட்ட கூட இத்தனை ஒழுங்கைப் பார்க்க முடியாது. இந்த ஜனங்கள் அத்தனை யோக்கியமானவர்கள். ராமலிங்க கலிஞர் பாடினார் :

சங்கரன் காசியில் அங்கென்ன சொன்னார்
சண்டான பக்தனும் தன் குரு என்றார்
எங்கள் ராமானுஜம் தன் குலம் என்று
யாவரையும் கொண்டென் கோயிலுள் சென்றார்.

என்று. இப்படி எல்லோரையும் என் குலம் என்று ராமானுஜன் எல்லாரையும் அழைத்துக்கொண்டு ஆலயத்திற்குப் போனார் என்று சொல்கிற வைஷ்ணவர்களே தேவாலயங்களுக்குள் ஹரிஜனங்கள் போகக்கூடாது என்று தடுக்கிறார்கள் என்றால் அது எத்தனை அநியாயம் பாருங்கள். இதையெல்லாம் நினைத்தால் ரொம்ப வருத்தமாக இருக்கிறது. நந்தனரைப் போன்ற மகான்கள் எத்தனையோ பேர் எங்கள் சமூகத்தின் இருக்கிறார்கள். நான் பெருமையாகச் சொல்லிக்கப்படாது. அதை மற்றவர்கள் சொல்லவேண்டும். ஆகவே ஹரிஜன சமூகத்தின் நன்மைக்காக நமது அரசாங்கம் எத்தனை நல்ல காரியங்களைச் செய்தாலும் எல்லா வற்றையும் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : உபதலைவர் அவர்களே, இந்து மத பரிபாலன திருத்த மசோதாவை நானும் ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். நமது நண்பர் ஸ்ரீ கரிய கவுண்டர்

7th September 1959] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

அவர்கள் அந்தக் காலத்தில் இந்த மசோதாவை எப்படிக் கொண்டு வந்தார்கள் என்பதைப் பற்றி பனகல் ராஜா மற்றவர்களைக் குறிப்பிட்டுத் தெளிவாகச் சொல்லி விட்டார்கள். நான் அதிகமாகச் சொல்ல வேண்டியது இல்லை.

இந்தச் சபையில் இந்த மசோதாவைப் பற்றி நாம் விவாதிக்கும்போது அது பற்றிய விவரங்களை எல்லாம் நாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது கடமை. அவர் பட்ட சிரமம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். என் தகப்பனாரைப் பற்றியும் நானே சொல்லிக் கொள்வது சரியல்ல. இவர்களும் அந்தக் காலத்தில் இதற்காக எவ்வளவு செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அது எல்லாம் ஸ்ரீ கரிய கவுண்டர், ஸ்ரீ வி. கே. ராமசாமி முதலியார் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஒரு சிறிய போர்டாவது இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக பனகல் ராஜா ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். அதுவும் அந்தக் காலத்தில் ஆலயங்களுக்குள் ஹரிஜனங்கள் போக முடியாது. அப்படி நூற்றுக் கணக்கான வருஷங்களாகத் தாழ்த்தி ஒடுக்கப்பட்ட நிலையில் இருந்த அந்த சமூகம் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும் என்பதற்காக ஆலயப் பிரவேசச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தோம். அதனால் அதிகமான நன்மை ஏற்பட்டது.

நான் திருப்பதிக்குப் போனதே கிடையாது. இங்கே அறநிலையப் பாதுகாப்பு அமைச்சராக இருந்தபோது திருப்பதி தேவஸ்தானம் சம்பந்தமான மசோதா கொண்டு வந்தோம். உரிப்போதும் உரி வருமானத்தைக் கொண்டு என்ன செய்வது என்பதைப் பற்றித்தான் அதிகமான சர்ச்சை இருந்தது. அந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்து திருப்பதிக்கு ரோடு போட்ட பிறகுதான் நானே திருப்பதியைப் போய்ப் பார்த்தேன். என்னுடைய அபிப்பிராயம் கோவில் நிர்வாகம் எப்படி வேண்டுமானாலும் போகட்டும் என்று விட்டு விட்டால் இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவர வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. நல்ல முறையில் அவற்றையெல்லாம் சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டும் என்று நினைத்தால் இந்த மாதிரியாக ஒரு மசோதாவைக் கொண்டு வரத்தான் வேண்டும். உபரியாக இருக்கக்கூடிய பணம் நல்ல வழியில் செலவு செய்யப்படுவதற்கும் வகை செய்தாக வேண்டும்.

கோவில் பணத்தை, மடத்தின் பணத்தை எப்படி செலவு செய்ய 1 p.m. வேண்டும் என்று இந்த மசோதாவில் அழகாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. நான் முக்கால் மணி நேரத்தில் இந்த மசோதாவைப் படித்து விட்டேன். இது நல்ல “பில்” என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

“அட்வைசரி ரிஜிமிஸ்” இதற்காக ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தி என்னைத் தலைவராக இருக்க வேண்டுமென்றார்கள். என்னால் இருக்க முடியாது என்று சொல்லிவிட்டேன். ஜஸ்டிஸ் வெங்கடரமணராவைப் போடுங்கள் என்று சொன்னேன். அந்தக் கமிட்டி 8 மாதங்கள் வேலை செய்து 40 நாட்கள் சந்தித்து அந்தச் சட்டத்தை பாதி எழுதி முடித்தது. மீதி பாதியை 1946-ம் வருஷம், பாக்டர் ராஜன் என்று நினைக்கிறேன், அவர்கள் தலைமையில் எழுதி முடிக்கப்பட்டது. அந்தச் சட்டத்திற்குப் பல திருத்தங்கள் செய்து புது செக்ஷன்கள் போட்டு வந்திருக்கும் இந்த மசோதவை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

இருந்தாலும் இரண்டொரு விஷயங்களைச் சொல்லுகிறேன். இதை “கிரிடிசிலம்” என்று எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. சட்டத்தில் இருப்பது சாதாரணமாக நடைமுறையில் நடப்பது இல்லை. சட்டத்தில் இருப்பது போல் பணத்தை உபயோகிப்பது இல்லை என்பதைச் சர்க்காருக்கு அறிவிக்க ஆசைப்படுகிறேன். இப்பொழுது கோவிலில் “ரிபேர்” முதல் சார்ஜ் என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 25 சத விதம் மீன்மம் வைக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இது ஒரு டேன்ஜரான செக்ஷன். ஒரு வருஷத்தில் வரும் வருமானமே ரிபேருக்குக் காவனவதில்லை. கடன்

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [7th September 1959]

வாங்கியும் ரிபேர் செய்யவேண்டும். கடன் வாங்குவதற்குப் பவர் இருக்கிறது. ஒரு கோவிலுக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் வருமானம் என்றால் 25,000 ரூபாய் தான் ரிபேர் செலவுகளுக்கு, மற்ற 75,000 ரூபாய் இதர செலவுகளுக்குச் செலவழிக்கவேண்டும் என்று ஆகிறது. தேவாரப் பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தலாம். தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களை வைக்கலாம். இந்தக் கோவிலுக்குப் பணத்தின் மூலம் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்கள் வேண்டாம் என்று தான் சொல்வேன். ஆங்கிலம் வேண்டும் என்று நான் வேறு இடத்தில் சொல்வேன். ஜுவாலஜி போன்ற பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கக்கூடாது. சம்ஸ்கிருதம், தமிழ், கன்னடம், ஆரிகேயாலஜி, டெம்பிள் ஆர்கிடெக்சர் போன்றவைகளைச் சொல்லிக் கொடுக்கலாம். வெங்கடேஸ்வரா யூனிவர்சிட்யில் இருப்பது போல் இங்கிலீஷ் ஆனர்ஸ் வகுப்புக்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடாது. அதற்கு பிரடென்சி காலேஜ், காகிதா காலேஜ் முதலிய இடங்களில் ஏற்பாடு செய்யலாம். Main purpose என்று இருப்பதை மாற்றித்தான் அதிகமாகச் செலவழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது ஹைஸ்கூல் திறக்கும் பங்களிகளில் மந்திரிகள் கலந்துகொள்ளும் முறையில் ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். இன்னும் 5 அல்லது 10 வருஷங்களுக்குக் கோவில்களில் ரிபேர் செய்வதற்கே பணம் போடாது. முன்பு எல்லாம் கூலி ஒரு அணுவாக இருந்தது. கல் தச்சனுக்கு 3 அணுவாக இருந்தது. இப்பொழுது ரூபாய் 5 கொடுத்தாலும் கல் உடைக்கத் தெரியாது. மேஸ்திரிக்குத்தான் கொஞ்சம் ரிபேர் செய்யத் தெரியும். ஆகையால் 25 சத விகிதம் என்று இருப்பதை 125 சத விகிதம் என்று போட்டாலும் சரியாக இருக்கும்.

SRI N. K. PALANISAMI: இந்த ரிப்பேர்களை யெல்லாம் பக்தர்களைக் கொண்டு செய்ய வேண்டும்.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: இப்பொழுது சர்பிளஸ் பண்டிஸ் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். பக்தர்களைக் கொண்டு செய்வது தனி. 100 சத விகிதம் சர்பிளஸ் பண்டிலிருந்து கொடுத்து, 25 சத விகிதம் கவர்ன்மெண்டும் பக்தர்களும் உதவி ரிபேரைச் செய்யலாம். நான் இப்பொழுது இதைப்பற்றித் திருத்தம் கொடுக்கப் போவதில்லை. நடைமுறையில் சட்டத்திலிருப்பதைப் போன்று செய்ய வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகிறேன்.

அநேக கோவில்களில் மண்டபங்கள் பாழடைந்து விழுந்துவிடும் நிலையில் இருக்கிறது. திருவானைக்காவலில் இருக்கும் மண்டபம் விழுந்ததைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அந்த மண்டபம் விழுந்தபோது நல்ல வேளையாக அங்கு யாரும் இல்லை. ஆனால் அதேபோல் நம் நாட்டில் பாழடைந்து விழுந்துவிடக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கக்கூடிய மண்டபங்கள் அநேகம் இருக்கின்றன. அவைகளை உடனே சீர்ப்படுத்த வேண்டும்.

ஆறு மாதம் டைம் கொடுத்தாலும் என்னால் இவ்வளவு அழகாக இந்த மசோதாவைத் தயாரிக்க முடியாது. 30 வருஷங்களாக இருக்கும் சட்டத்திற்கு அவ்வப்பொழுது கொண்டுவந்திருக்கும் திருத்தங்களை எல்லாம் கன்சாலிடேட் செய்து நல்ல முறையில் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

இந்தக் கோவில் பணத்தைக் கொண்டு “லெப்ரரி” முதலிய பணிகளுக்குச் செலவழிக்கக்கூடாது. “லெப்ரரி” பள்ளிக்கின் முதல் சார்ஜ். கோவில் உண்டியில் பணம் போடுமபோது லெப்ரரி பணிக்காகப் போடவில்லை. அதற்கு உதவி செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. கோவிலில் வரும் வருமானத்தைக் கொண்டு யாதிரிகர்களுக்கு வேண்டிய வசதி செய்து கொடுக்கலாம். திருப்பதியில் ஏராளமான வசதிகள் இருந்தும் இன்னும் பல வசதிகள் செய்து கொடுக்கலாம். மதுரை, திருச்செந்தூர் போன்ற இடங்களில் கோவிலுக்கு நிறைய வருமானம் வருகிறது. யாதிரிகர்களுக்கு வேண்டிய வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். தேவாரப் பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்தலாம். பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தலாம். அங்கே

7th September 1959] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

படிக்க பையன்கள் வருவதில்லை. அங்கே இலவச படிப்பு, இலவச உணவு இலவச உடை முதலிய சௌகரியங்கள் செய்துகொடுத்தால் படிக்கும் மாணவர்கள் வரலாம்; ஒதுவார்களை நியமிக்கலாம்.

இப்பொழுது பல இடங்களில் பழைய எட்டுச் சுவடிகள் இருக்கின்றன. அவைகளைக் கரையான்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளை நாம் வாங்கிப் பாதகாக்கவேண்டும். இன்னும் இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்குள் அதைச் செய்யாவிட்டால் அவை அழிந்து விடும். ஸ்தபதிகள் என்று சொல்லக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து, ஒரு அசோசியேஷன் ஏற்படுத்தி அதற்கான பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்தலாம். இப்பொழுது புஸ்தகங்கள் எல்லாம் கிரந்தங்களில் இருக்கின்றன. சமஸ்கிருதமும், தமிழும் கலந்து இருப்பது கிரந்தம் என்று சொல்கிறார்கள். எனக்கு அதைப் பற்றிச் சரியாகத் தெரியாது. ரிடையரான என்ஜினியர்களை அழைத்து அம்மாதிரி புத்தகங்களைத் தமிழில் கொண்டு வரவேண்டும். அப்பொழுது அது எல்லோருக்கும் உபயோகமாக இருக்கும். இப்பொழுது மகாபலிபுரத்தில் ஆர்சிடெக்ஸரைப் பற்றி ஒரு பள்ளி ஆரம்பித்திருப்பதாக மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். எனக்கு அதைப் பற்றி சரியாகத் தெரியாது. அது மாதிரி பள்ளிகள் மனாரை, திருநெல்வேலி, வடஆற்காடு, சென்னை முதலிய பிரதேசங்களில் ஆரம்பிக்கலாம். கல்வெட்டுகளில் இருப்பவைகளை “போட்டோ ஸ்ட்” எடுத்துப் புத்தகமாக வெளியிட வேண்டும்.

முன்பு 5 மடங்களையும் சேர்த்து, ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று ஸ்ரீ ராமலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள் சொன்னார்கள். அப்படிச் செய்தால் அதிகாரத்திற்கு ஆசைப்படும் மாதிரியாக இருக்கும் என்று சொன்னதன் பேரில் அந்த யோசனையை விட்டு விட்டார்கள்.

திருப்பனந்தான் போன்ற மடங்கள் இப்பொழுது பேருக்கும் பெருமைக்கும் ஆசைப்பட்டு போட்டா போட்டியில் சில காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். நவீன முறையில் ஹைஸ்கூல் பள்ளிகளை வைக்கக்கூடாது. வேண்டுமானால் தமிழ், சமஸ்கிருதம் போன்ற பள்ளிகளை வைக்கலாம். சௌத் இண்டியன் லிபாசபி, லிட்ரேசர், மானுஸ்கிரிப்ட் போன்றவைகளுக்குப் பணத்தைச் செலவழிக்கலாம். இவைகள் எல்லாம் சிறிய விஷயங்கள் அல்ல. ஒவ்வொன்றுக்கும் 50,000, 1,00,000 ரூபாய் என்று செலவாகும். எட்டுச் சுவடிகளை வாங்க ஒரு கமிட்டி நியமிக்கலாம். போட்டோ ஸ்ட் உபகரணங்களை வாங்கலாம். வெங்கடேஸ்வரா யூனிவர்சிட்டியைப் போல் ஜுவாலஜி பகுதியை ஆரம்பிக்காமல், 10 கோவில்களின் வருமானத்தைக்கொண்டு ஒரு தமிழ் யூனிவர்சிட்டியை ஆரம்பிக்கலாம். ஜுவாலஜி பகுதியை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று உண்டியில் ஜனங்கள் பணம் போடவில்லை.

முக்கியமாக இன்னும் 10 வருஷங்களில் இந்தக் கோயில்களை ரிப்பேர் செய்யவே பணத்தை உபயோகிக்க வேண்டும். கோவில் மதில் சுவர்களில் ஆலமரம் வளர்ந்திருப்பதைக் காஞ்சிபுரம் போன்ற இடங்களில் பார்க்கலாம். அவைகளை உடனே பழுது பார்க்கவேண்டும்.

[இப்பொழுது டெபுடி கமிஷனர்கள் விளம்பரத்தில் ஆசைப்படுகிறார்கள். கோவில் சம்பந்தமில்லாத அயிட்டங்களில் கவனம் செலுத்துகிறார்கள். பல என்ஜினியர்கள் இப்பொழுது ரிடையராதி ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். “Passing out Parade” நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று நான் சொல்வதுண்டு. ஸ்ரீ வெங்கிடகிருஷ்ண அய்யர் போன்ற என்ஜினியர்களைக் கொண்டு ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் ஒரு அட்வைசரி கமிட்டி போன்ற முறையில் அமைத்து, அவர்களுடைய ஆலோசனைகளைக் கேட்டு, எஸ்டிமேட்டுகளை வாங்கி கோவில்களுக்கான ரிபேர்களை இன்னும் 10 வருஷங்களுக்குள் செய்ய வேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறேன். இரண்டாவது கோவில்களுக்கு வருகிறவர்களுக்கு வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டும். மூன்றாவதாக ‘தமிழ்’ பள்ளிக்கூடங்களுக்கு முன்னிடம்

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [7th September 1959]

கொடுத்து அதற்காகச் செலவு செய்த பின்னால்தான் ஆஸ்பத்திரிகள் முதலியவைகளுக்கு செலவு செய்ய வேண்டும். அப்படியே ஆஸ்பத்திரி வைப்பதாக இருந்தாலும் கோவில்களுக்கு வருகின்ற யாத்ரிகர்களுக்கு வைத்திய வசதிசெய்து கொடுக்கலாம். இவைகளை எல்லாம் கொடுத்த பின்னால் பள்ளிக்கூடத்திற்கோ, காலேஜைக்கோ அல்லது யூனிவர்சிட்டிக்கு கோ கொடுக்கலாம். இந்த முறையில் நல்லவிதமாக இந்தப் பணங்கள் செலவு செய்யப்படவேண்டும் என்பதைக் கூறிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். இதில் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் தந்ததற்கு சபாநாயகர் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI A. VEDARATHNAM : கனம் மதிப்பிற்குரிய செட்டிநாடு ராஜா அவர்கள் பேசும்போது “சீப்ரேஸ் டாக்டரைன்” முறை வந்ததைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். கடைசியில் அது எந்த விதமாக முடிவுற்றது என்பதைப் பற்றித் தெரிவிக்கவில்லை. அதைத் தெரிவித்தால் மிகவும் நல்லதாக இருக்கும்.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : “லீப்ரேஸ் டாக்டரைன்” வந்தபோது அதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். இன்னென்ன செலவுகளுக்கு எல்லாம் செலவு செய்தது போக மீதியிருந்தால் மற்ற காரியங்களுக்குச் செலவு செய்ய வேண்டும், 10-வது காரியம் இருக்கும்போது 11-வது காரியத்திற்குப் போக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் நான் அதைக் குறிப்பிட்டேன்.

*SRI M. S. SELVARAJAN : கனம் தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்து மத பரிபாலன மசோதா வானது காலத்திற்கு மிகவும் ஏற்ற ஒரு மசோதாவாகும். இந்து மதம் சகல மதங்களையும் சகிக்கும் பெருந்தன்மையும் தாராளமுமுள்ளது. ஆகவே அது காலத்தையும் தாங்கி நிற்கும். பல வருஷங்களுக்கு முன்பே அரசாங்கம் இதில் கவனம் செலுத்தியிருக்கிறது என்பதற்குப் பல்வேறு அத்தாட்சிகள் இருக்கின்றன. முக்கியமாக மடங்களையும் இதன்கீழ் ஓரளவு கண்காணிப்பதற்கு வகை செய்யப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து மிகவும் சந்தோஷமடைகிறேன். இந்த மசோதா இரண்டு விதமாக, இரண்டு தரப்பில் விவாதிக்கப்பட்டது. ஒன்று, இதில் அரசாங்கத் தினுடைய தலையீடு அதிகமாக இருக்கிறது என்றும் அரசாங்க அதிகாரிகளுடைய தலையீடு இருக்கிறது என்றும், இன்னொன்று இதில், அதாவது பண விநியோகம், பொறுப்பு விநியோகம் இவைகள் எல்லாம் மற்ற ஒரு சாரார் கையில் தான் இருக்கிறது என்றும் சொல்லப்பட்டது. மற்றும் பல கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. இன்றுள்ள நிலையில் மடங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குரிய வழிவகைகள் இதில் இல்லை என்ற அங்கலாய்ப்பும் இருந்தது. எல்லா தரப்பிலும் நியாயம் இருக்கிறது. நான் தெரிந்திருக்கிற அளவில், பல காலமாக மடங்களைச் சரிவரக் கண்காணிக்க வேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கம் பல நடவடிக்கைகளை எடுத்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் 1955-ம் வருடத்தில் உயர் நீதி ஸ்தலம் கொடுத்த தீர்ப்பில் மடங்களுடைய காரியத்தில் அரசாங்கத்திற்குத் தலையிடுவதற்கு அதிகாரம் கிடையாது என்கின்ற அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதில் என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால் இப்போதிருக்கின்ற மசோதாவின் மூலமாகவும் சிற்சில இடங்களில் சிற்சில சமயங்களிலும் மடங்கள் விஷயத்தில் அரசாங்கத்திற்குத் தலையிடுவதற்கு வகை செய்யப் பட்டிருக்கிறது. அது போதாது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. இதல்லாமல் தனியாக மடங்களுக்கு என்று சட்டம் இயற்ற இயலாதா? அவ்விதம் இயற்றினால் மிகவும் நன்மையாக இருக்கும் அல்லவா என்பதைப் பற்றி அரசாங்கம் யோசிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்றுள்ள நிலையில் தேவாலயங்களுக்கு இருக்கின்ற சொத்துக்களைவிட எல்லையற்ற அளவில் மடங்களின் கையில் சொத்துக்கள் இருப்பதாக நான் அறிகிறேன். இவைகள் எல்லாம் தர்ம பரிபாலனத்திற்காகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றிருந்தாலும் கூட இவைகளுக்கு என்று தனியாக ஒருவிதமான சட்டமும் இல்லாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

7th September 1959] [Sri M. S. Selvarajan]

ஆகவே இதற்கு என்று ஒரு சட்டம் தேவை என்று நான் கருதுகிறேன். ஒரு பக்கத்தில் இந்த அரசாங்கம் எல்லா மொழிகளையும் படிப்பதற்கு வகை செய்திருந்தாலும், சமஸ்கிருத மொழியில் தான் எல்லாம் நடைபெறுமா என்று எண்ணக்கூடிய ஆட்களுக்கு, இந்த மசோதாவில் 66-வது பிரிவில் ஈ வகுப்பில் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தால் எல்லா மொழிகளிலும் அர்ச்சனை செய்வதற்குரிய வகையில் பயிற்சி கொடுக்கப்படக்கூடிய முறையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பது பார்த்து யாரும் பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஆகவே இது சம்பந்தமாக யாரும் பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. மேலும் அரசாங்கத்தின் தலையீடும் அதிகாரிகள் தலையீடும் அதிகமாக இருக்கிறது என்று சொல்வதைப் பார்த்தால், அதற்கு அடையாளமாக இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய கமிஷனரே பெரிய மடாதிபதியாக இருக்கக்கூடிய நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த அளவில் கமிஷனர் கையில் அதிகாரம் குவியலாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே இப்போது இம்மசோதாவில் இருக்கின்ற ஏற்பாட்டின்படி கமிஷனருக்கு ஆலோசனை சொல்லக்கூடிய அளவில் ஒரு ஆலோசனை சபை ஒன்று நியமிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது இருக்கின்ற நிலைமையை எடுத்துக் கொண்டால் ஒரு எக்ஸ்க்யூட்டிவ் ஆபீஸரை மாற்றுவதற்கோ அல்லது தண்டிப்பதற்கோ அந்தக் கமிட்டிக்கு எந்தவிதமான அதிகாரமும் இல்லை. இப்போது இருக்கின்ற நிலைமையை எடுத்துப் பார்த்தாலும், கனம் வேதரத்தினம் பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிட்டது மாதிரி, 20 ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்டு வருவாய் உள்ள நோட்டிபைட்டெம்பிள் என்று சொல்லக்கூடிய கோவில்களில் இருக்கின்ற எக்ஸ்க்யூட்டிவ் ஆபீஸர்களை நியமிக்கும் அதிகாரம் இப்போது கமிஷனர் கையில் தான் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு இதில் ஹரிஜனங்கள் சட்டபூர்வமாக இடம் பெறவேண்டும் என்று சொல்வதும் மிகவும் நியாயமானது என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடிய முறையில் தான் இருக்கிறது. ஏரியாக் கமிட்டிகளைப் பொறுத்த வரையில் நிர்வாகத்திற்குரிய ட்ரஸ்டிகளை எடுத்துக்கொண்டால் அதில் ஒரு ஹரிஜன ட்ரஸ்டிக்கு இடம் கொடுக்கவேண்டுமென்றாலும் பலமான சண்டை போட்டுத் தான் நிறைவேற்ற வேண்டிய நிலை இருந்து வருகிறது. ஆகவே நிச்சயமாக சட்டத்தின் மூலமாக ஹரிஜன மக்களில் ஒருவருக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்தால் நல்லதாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இப்போது கோவில் நிர்வாகங்களைப்பற்றி சொல்லப்படுவதெல்லாம் கவனித்தால் ஒரு சிலருக்குத் தான் தட்டுத்தடங்கலின்றி எல்லா சுகபோகங்களையும் அனுபவித்துக்கொள்ள முடிகிறது என்ற எண்ணம் எங்கும் பரவிக்கொண்டிருக்கிறது. இது மிகவும் அபாயகரமானது. அது மட்டுமல்லாமல் தவறு செய்கின்ற அதிகாரிகளைத் தண்டிப்பதற்கு சட்டரீதியாக இந்தக் கமிட்டிக்கு அதிகாரம் இருக்கவேண்டும். சமீபத்தில் கூட ஒரு எக்ஸ்க்யூட்டிவ் ஆபீஸர் வேண்டாத புத்தகங்களை எல்லாம் நூல் நிலையத்தில் வாங்கி வைத்து நிரப்பியிருக்கிறார் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்தும், அவர் பேரில் நடவடிக்கை எடுத்து அவரை சஸ்பென்ஷன் கொடுப்பதற்கு அவுஸ்டெண்டு கமிஷனருக்கோ அல்லது டெப்யூ கமிஷனருக்கோ அதிகாரம் இல்லாத அளவில் தான் இருக்கிறது. கமிஷனர் வந்துதான் தீர வேண்டும் என்கின்ற நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலை இருந்து கொண்டிருந்தால் செம்மையாக நிர்வாகம் நடைபெற முடியாது. தவறுகளை நிறுத்துவதற்குரிய அதிகாரம் இந்தக் கமிட்டியிடம் இருக்கவேண்டும். ஏரியாக் கமிட்டி, இந்த அதிகாரி தவறு செய்தார் என்று சொன்னால் அவர் பேரில் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு அங்கு இருக்கக்கூடிய அவுஸ்டெண்டு கமிஷனர் கையில் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். டிஸ்மிஸ் செய்யக்கூடிய அதிகாரம் இல்லாவிட்டாலும் கூட சஸ்பெண்டு செய்து உடனடியாக நடவடிக்கை எடுப்பதற்குரிய அதிகார மாவது இவர் கையில் இருக்கவேண்டும். இதுபோன்று இருக்கக்கூடிய எல்லா அதிகாரங்களையும் டிஸென்ட்ரலைஸ் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதே போன்று நிர்வாக அதிகாரங்களை எடுத்துப்பார்த்து விட்டு இதில் வேலை செய்கின்ற ஊழியர்களைப் பார்த்தால், இவர்களுக்கு 20 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேலான வருமானமுள்ள கோவில்களில் வேலை செய்யும் இவர்களுக்குக்கூட சம்பள தாரணை இவ்வளவு என்று இன்னும்

[Sri M. S. Selvarajan] [7th September 1959]

நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. அங்கங்கே இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு அவர்களுக்கு பாம்பர்யமாக என்ன கொடுத்து வந்தார்களோ அதையேதான் இப்போதும் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதைக் கூட்டுவதோ குறைப்பதோ தப்பு என்று நினைக்கக்கூடிய அளவில் நிலைமை திருந்து வருகிறது. இந்த நிலையை மாற்ற வேண்டுமானால் குறிப்பிட்ட ஒரு வருமானத்திற்குட்பட்ட கோவில்களுக்கு இன்னின்ன சிப்பந்திகள் தேவைப்படலாம்; இன்னின்ன சிப்பந்திகளுக்கு குறைந்த பட்சம் இவ்வளவு சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும் என்று விதிக்கவேண்டும்; இன்னின்ன பிரிவைச் சேர்ந்த ஊழியர்களுக்கு இன்னின்ன சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும், எடுபிடி வேலைகள் செய்பவர்கள், பியூன்கள் போன்றவர்கள் முதலியவர்களுக்கு இன்னின்ன சம்பளம் கொடுக்கவேண்டுமென்று சட்ட மூலம் பாதுகாப்புக் கொடுப்பது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். ஸ்ரீ முத்தையா செட்டியார் ஒரு விஷயம் சொன்னார். அதை நான் ஆதிக்கிறேன். சாரிடபின் எண்டௌமெண்ட்வின் பணத்திலிருந்து அல்லது நிர்வாகப் பணத்திலிருந்து செலவழித்து பாடசாலைகளை அரசாங்கமே ஏற்று நடத்தலாமா என்பதைப் பொறுத்த வரையில், அதில் சில தடங்கல்கள் இருக்கின்றன, அரசியல் சட்டம் இடம் கொடுக்கவில்லை என்ற பிரச்சினை எழுப்பப்படலாம் என்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன். பாடசாலைகளில் எல்லோரும் வந்து படிப்பார்கள். ஹிந்து அறநிலைய பாடசாலைகளில் தேவாரம் திருவாசகம் முதலியவற்றைப் போதிக்கலாம் என்று சொல்லக்கூடும். ஹிந்து அமைச்சர் அல்லது கோவில்களில் நல்லெண்ணம் உள்ளவர்கள் நிர்வாகத்தில் இருக்கும் வரையில் இது சரியாக நடக்கலாம். இந்தப் பாடசாலைகளில் இத்தகைய அமைப்புக்கே இடமில்லாமல் போகலாம். டைம் டேபிள்ஸ், கரிசுலம் ஆகியவைகளின்படி இது தவறானது என்று சொல்லப்படக்கூடும். இந்தப் பாடசாலைகளை காந்திமதி பாடசாலை, வெங்கடாசலபதி பாடசாலை, முருகன் பாடசாலை என்ற பெயர்களில் நடத்தலாமே தவிர இவைகளை தேவஸ்தானங்களே நிர்வாகிகளாக நடத்துவீர் என்று இங்கே விதிக்கக் கூடாது. சர்ப்ளஸ் பண்ட்ஸ் சம்பந்தமாக, சாரிடபின் பண்ட்ஸ் சம்பந்தமாக அவர் தெரிவித்த கருத்து நல்ல கருத்து என்று நினைக்கிறேன். கோவில்களின் ஸ்தூபங்கள், கூடகோபுரங்கள் ஆகியவைகளுக்குப் புதுப்பிக்க ஆக்கக்கூடிய செலவே இந்த அரசாங்கத்தின் முழு வருமானத்தைவிட மிகுதியாக இருக்கும். பெரிய கோவில்கள் அவைகளடைய வருமானத்தில் 25 சதவிகிதம் வரை தான் புதுப்பித்தல், பழுதுபார்த்தல்களுக்குக் கொடுக்கலாம் என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது மிகக் குறைவு. இந்த ஸர்ப்ளஸ் பண்ட்ஸ், கூன், குருடு ஆகிய டிஸ்பைல்ட் பெர்ஸன்ஸுக்காகக் கூடத் தொழில் பள்ளி நடத்தச் செலவழிக்கலாம். இப்போது அப்படி இல்லாவிட்டால் அதையும் சேர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மற்ற கோவில்களுக்கு 25 சத விகிதம் வரையில் தான் ரிப்பேருக்காக இந்தப் பணத்தைச் செலவழிக்கலாம் என்று விதித்திருப்பது மிகக் குறைவான அளவு. முன் குறிப்பிட்டபடி கட்டுமானங்கள் ரிப்பேருக்கு 50 சத விகிதம் என்று ஒதுக்கினாலும் கூடச் சமூகப் பணிகளுக்கு எல்லாம் போய்க்கூட இதை விட தாராளமாக மீதம் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இந்தப் பணங்களை வேறு சில கோயில்களுக்குக் கொடுக்கலாம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. பண்டைய முறைப்படி பெரிய கோயில்களோடு சில சிறிய கோயில்கள் இணைந்து ஸப் டெம்பிள்களாகவே இருக்கும். அவைகளை ஸப் டெம்பிள்களாகவே கருதி அந்த முறையிற் பணத்தை ஒதுக்கலாம்.

கோவில்களில் அதிகாரங்களில் பெரும்பான்மையானவை எக்ஸிகியூட்டிவ் ஆபீஸருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. கோவில்களுக்கு இன்று நிறைய வருமானம் வருகிறதென்றால் இதற்குப் பெரிதும் காரணமாக இருப்பது அவைகளுக்கு வரும் நெல், புல், தவிச ஆகியவை தான். இந்தத் தானியங்களைக் கண்ட்ரோல் விலைக்கு விற்குப் போதும். நிர்வாக அதிகாரி அதை அதிக விலைக்கு விற்பது விட்டுக் கண்ட்ரோல் விலைக்கு விற்பதாகக் கணக்கு எழுதுவதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடிய முறையில் அவருக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு அவருக்கு "ஓபன் செக்" கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோயில்களுக்கு இந்தத் தானியங்கள்

7th September 1959]

[Sri M. S. Selvarajan]

ஏராளமாக வருகின்றன. இவைகளைக் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களுக்கு கண்ட் ரோல் விலைக்கு விற்க வேண்டுமென்று கட்டுப்பாடு விதிக்கக்கூடிய முறையில் சட்டமியற்ற வேண்டும் என்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

கோயில் நிலங்களை யெல்லாம், டௌன்ஸி பார்மிங் திட்டத்திற்கோ, ஜாயின்டு பார்மிங் திட்டத்திற்கோ உட்படுத்தலாம் என்று நினைக்கிறோம். அவ்வாறு சட்டமியற்றலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அந்த நிலங்களை இது வரையில் யார் யார் அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்களோ அவர்கள் இஷ்டப்பட்டால் தான் இது வெற்றியுறுவது சாத்தியமாகும். சூத்தகைதாரர், நிலத்தை உப சூத்தகைக்கு விட்டிருந்தால் அது கணக்குக்கு வந்திருக்காது. அவர் இஷ்டப்பட்டால்தான் அது கணக்குக்கு வரும். இந்த நிலையில் அந்தத் திட்டங்கள் வெற்றியுறும் என்று நம்புவதற்கில்லை. ஆகவே உண்மையாகவே பயிர் செய்ய வருபவர்களைக் கொண்ட கூட்டுறவுச் சங்கமாகச் சேர்ப்பதற்குரிய சட்ட ரீதியான வழி வகைகள் செய்யப்படவேண்டும்.

இன்று ஆலயங்களுக்கு அதிக வருமானம் வருகிறது. அவைகளுடைய வருமானம் அதிகரித்து வருகிறது. பல்வேறு சட்டச் சிக்கல்களிலிருந்து விடுபட விரும்புவார்கள் கோவிலுக்குச் சென்று ஆண்டவனிடம் அபயம் கேட்கிறார்கள். அவர்கள் கோவில்களுக்குப் பணம் கொடுக்கிறார்கள். இவ்வாறு ஆலயங்களுக்குள் ஏராளமான பணம் வருவதைப் பார்க்கிறோம். நியாயமாக அப்பணம் சர்க்காருக்கு, சமூகத்திற்குச் சொந்தமானதாகக் கூட இருக்கலாம். ஆகவே சமூகத்தில் எல்லோருக்கும் நல்ல காரியங்கள் செய்யப்படவேண்டுமென்ற பொறுப்புணர்ச்சியுடன் செயலாற்றவேண்டும். அவர்கள் கூன், குருடு செவிடு, குஷ்டரோகிகள், அனைதகள் ஆகியவர்களுக்கு ஜாதியுமில்லை, மதமுமில்லை. ஆகவே அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கருதுவேண்டும்; சமூகத்தில் பாரபட்சம் காட்டக்கூடாது என்று நினைக்கவேண்டும். குஷ்டரோகிகள், கூன், குருடு, செவிடு ஆகியவர்களிடையே தாரதமியம் காட்டாததாக இந்தச் சட்டம் அமைய வேண்டும். அந்த முறையில் இந்தச் சட்டம் அமையுமானால் இது மிகவும் வரவேற்க வேண்டியது தான் என்றும், இதைக் கொண்டுவந்தவர் நவீன மனுவோ என்று எதிர்கால சந்ததியினர் நினைத்து இதைப் பெரிதும் பாராட்டி வரவேற்பார்கள் என்று கூறி என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. to-morrow.

1-30
p.m.

The House then adjourned.

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

91. *Amendments to the Madras Cinemas (Regulation) Rules, 1957, issued with G.O. Ms. No. 1964, Home, dated 8th July 1959.* [Laid on the table of the House under section 10 (3) of the Madras Cinemas (Regulation) Act, 1955 (Madras Act IX of 1955).]

92. *Notification under the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act 1948, issued with Memo. No. 56563-J-3/58-2, Revenue, dated 20th July 1959.* [Laid on the table of the House under section 67 (4) of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948).]